TEOFILACT

(George Văsîi)

LIGÚRDA HÉ SONTINEOLOVELLA

PROLOG

Trăisem în ultimii ani, adevăraţi ani de chin. Cei din jurul meu credeau că sunt nebun, dar eu, în realitate nu eram. Recunosc că nu eram „normal”, dar a nu fi „normal” nu înseamnă că eşti şi nebun.

Trecerea mea de la „normal” la această stare de „anormal” se întâmplase într-o ţară străină, unde eu plecasem să mă refugiez. Voiam să găsesc oameni care să iubească „focul”, aşa cum îl iubeam eu, dar ţara aceea m-a dezamăgit. Toţi iubeau vitrinele şi nu credeau în „foc”. Nu credeau, pentru că nu trăiau în „foc”, căci ce folos ai dacă crezi doar în „foc” şi tu nu arzi ? A crede în „foc” e una, şi a arde e alta ! Ei bine, aceia nu numai că nu ardeau, dar nici nu credeau că există o ardere, nici nu credeau măcar în „focul” acela de care vă vorbesc.

M-au decepţionat şi, într-o după amiază, când mă gândeam ce argumente să le aduc pentru ca şi ei măcar să creadă în „foc” , am auzit trei bătăi în geam. Eram la primul etaj, astfel că era exclus ca cineva văzut să poată bate. Într-adevăr, era un tânăr îmbrăcat într-un stihar vernil cu reflexe argintii, dar dincolo de el, în adâncul Cerului, vedeam, prin perdeaua groasă de copaci, Cerul deschis şi o mulţime de bărbaţi în vârstă, arzând în flăcări. Toţi pluteau pe un nor ce ardea.

Privindu-I, flăcările lor au început să ardă mai tare şi deodată un fulger a ţâşnit din cel mai bătrân dintre ei şi s-a înfipt în mine. În clipa aceea m-au cuprins şi pe mine flăcările şi m-am prăbuşit învăluit în imensa bucurie a arderii.

Mi-am revenit repede şi, arzând în flăcări, am alergat în grabă la prietenul meu (singurul care credea în „foc”), să-i spun viziunea mea. Spre uimirea mea, „prietenul” mi-a spus să mă internez într-un spital, că sunt bolnav !... L-am lăsat în pace, văzându-l că nu pricepe şi am plecat să mă plimb, că nu puteam sta locului. Spre surpriza mea însă, oamenii se speriau când mă vedeau şi mă ocoleau. Tinerele treceau chiar pe trotuarul celălalt şi eu nu înţelegeam de ce... În fond, ce-mi păsa mie de ei, din moment ce flăcările în care stăteam erau o adevărată beţie ?! Habar nu aveau ei ce-i aia „foc”, dară-mi-te să arzi în flăcări !

S-au mai petrecut nişte lucruri ciudate în jurul meu! Au venit două maşini de poliţie şi nişte poliţişti m-au prins şi m-au dus undeva unde mi-au făcut o injecţie. Am dormit dus. Când m-am trezit, eram într-o clinică psihiatrică. Mă internaseră acolo degeaba. M-au ţinut o săptămână şi după ce s-au convins că sunt normal, mi-au dat drumul. De fapt, să fiu sincer, flăcările încetaseră; ardeam normal şi pesemne că arătam normal.

N-am mai rămas în ţara aceea decât vreo zece zile şi m-am întors în ţara mea, unde mă născusem. Oricum, aici tot mai găseam din cei care credeau în „foc”.

Dar iată că într-o zi am simţit intrând în mine un fulger. Iar am început să ard în flăcări şi iar cei din jurul meu au început să se uite speriaţi la mine. Ai mei, sora mea cea bună şi tatăl meu au chemat „Salvarea”, şi iar clinica psihiatrică. De data asta flăcările au ţinut trei zile, aşa că, a fost nevoie de aproape două luni să mă ţină în spital, ca să-mi revin la normal.

Doi ani la rând au revenit flăcările şi, odată cu ele, clinica psihiatrică. Doctorul meu era din ce în ce mai îngrijorat. Sora mea cea bună la fel. Eu, însă, eram fericit. Flăcările erau pentru mine tot ceea ce poate fi mai frumos, pentru că prin ele VEDEAM, ÎNŢELEGEAM şi CUNOŞTEAM mai bine tot ce se petrecea în jurul meu. În clinica de psihiatrie mă simţeam însă bine. Bolnavii erau toţi suflete alese. Numai cu injecţiile nu mă împăcam; erau groaznice !

În cel de-al patrulea an, adică în anul 1976, în timp ce ardeam normal la masa mea de lucru, pe la ora 1.00 noaptea, **înaintea ochilor mei apăru un bărbat îmbrăcat într-un costum aparte**. Era tot în flăcări. Precizez: eu ardeam normal... el era în flăcări. Stătea la o masă, ca şi mine. Cu mâna stângă îşi rezema capul, iar cu degetul mare de la mâna dreaptă bătea tactul unui cânt pe care eu nu-l auzeam. S-a uitat la mine lung, serios şi mi-a spus poruncitor: **„Cântă !”** În clipa aceea m-au năpădit „flăcările” şi am început să cânt în neştire...

Am cântat şapte zile şi şapte nopţi împreună cu acel bărbat, timp în care nu am dormit şi nu am mâncat nimic. Am băut doar ceaiuri şi compoturi, pe care mi le aducea, speriată, sora mea cea bună.

În a şaptea zi, **Densi** (aşa îl chema pe acel bărbat)s-a retras şi, în flăcări fiind, am înţeles trecutul, prezentul şi viitorul... Tot ceea ce înţelesesem însă, nu se putea comunica. Neputând spune nimic, neputând explica ce se întâmplase în cele şapte zile, sora mea cea bună m-a internat din nou în acea clinică. Doctorul a constatat, după o lună, că nu voi mai putea fi normal şi atunci mi-a luat din mână teul şi compasul. Eu eram în al nouălea Cer de fericire că voi fi forţat să ies dintre semenii mei şi să mă însingurez. Densi şi cântecul lui îmi erau de ajuns, iar flăcările erau îmbătătoare !

Aşa am ajuns un însingurat în universul meu de flăcări. De fapt, nu mai simţeam flăcările. Mă obişnuisem să rămân în ele şi consider că intrasem într-o nouă „normalitate”... Dovadă e că sora mea cea bună se liniştise şi nu se mai frământa. Simţise noul meu echilibru şi nu mai apela la doctor. Eu, însă, nu-i spuneam de discuţiile mele cu Densi. Acesta era secretul meu, pe care aveam să i-l descopăr mai târziu.

Densi venea din când în când la mine şi-mi povestea despre Lumea din care făcea parte. Era chiar din Cetatea Flăcărilor, numită **OPAL**. Totdeauna mă punea să cânt şi eu totdeauna îi cântam tema introductivă din „Simfonia a II-a” de Johannes Brahms. Apoi, intra în subiect.

După ce am înţeles oarecum tainele Lumii din care venea, am îndrăznit să-l întreb pe Densi dacă el a fost vreodată pe Pământ. Mi-a spus că fusese de două ori. Prima dată în Egipt, fiind ucenicul Marelui Trimis Iisus şi purtase numele de **Ioan**; a doua oară, cu opt secole mai târziu, în Bizanţ, fiind **Maxim zis Mărturisitorul**, cel ce descifrase drumul către universul lăuntric şi iniţiase cultul închinătorilor la frumuseţea Divină...

Am rămas uluit ! Am rămas uluit, pentru că Maxim Mărturisitorul era pentru mine un adevărat Zeu ! Zeu, pentru că el fusese primul care mă învăţase cum să cobor în adâncurile sufletului meu, cel ce mă învăţase să renunţ la slujirea formelor, să lepăd cojile şi să gust miezul. Îl iubisem atât de mult încă din timpul adolescenţei, încât i-am sculptat chipul într-o bucată de lemn gros, ce pecetluia intrarea în locuinţa mea. Lui Maxim îi datoram eu cunoaşterea Luminii Taborice şi bucuriile ce le aduce extazul în faţa:

ARMONIEI - FRUMUSEŢII - SUBLIMULUI !

Ioan era cel de-al doilea Zeu al meu. De la el învăţasem semnificaţia „logosului”, a „cuvântului”, a „gândirii”. Ioan mă învăţase să înţeleg arhitectura lui „Alfa” şi „Omega”, semnificaţia SABIEI CU DOUĂ TĂIŞURI. Din Apocalipsa lui înţelesesem semnificaţia celor „Şapte Îngeri”, a celor „Şapte Sfeşnice”, prin el dezlegasem eu misterul „Cărţii cu Şapte Peceţi”. Lui Ioan îi datoram descifrarea celei de „A doua Veniri” a lui Christos, care avea să fie sub simbolul SÂNGELUI, adică al Filosofiei ce avea să aducă sintezele cele dătătoare de sens...

Nu-mi venea să cred !... Era o întâlnire care mă copleşea ! Dacă Densi ar fi avut corp pozitiv, material, ca mine, l-aş fi îmbrăţişat ! Dar eu nu-l vedeam pe Densi decât cu ochii minţii.

Am dorit atunci din toată inima să-mi povestească vieţile lui pe Pământ, ce taine ascundea iubirea dintre el şi Iisus, pe când era Ioan, „ucenicul cel iubit”. Doream să aflu, mai ales, ce au învăţat ei de la egipteni, de ce Iisus a venit în Egipt şi cum de Ioan a avut acele viziuni apocaliptice. Mai vroiam să aflu cum a reuşit el să descifreze, pe când venise în Bizanţ, tehnica rugăciunii interioare şi care erau în fond convingerile lui, căci eu observasem din Filocalie*) că Maxim Mărturisitorul ascundea convingeri pe care evita să le formuleze cu claritate - poate, pentru a nu intra în conflict cu dogmele oficiale.

Aşa am ajuns să-l tot rog pe Densi să-mi povestească viaţa lui pe Pământ. Îmi vorbea mereu despre tot felul de minuni ce se petrec în Lumea lui, dar eu mereu îl rugam: “**Povesteşte-mi vieţile tale, iubitul meu !**”... L-am tot rugat, până când, acum două zile, mi-a promis că va începe povestea celor două călătorii întreprinse de el pe Pământ. Mi-a spus să notez, să scriu povestea lui, **ca şi pământenii să poată avea idee de EFORTURILE pe care le depun cei din straturile superioare pentru ei, pentru a-i sprijini în EVOLUŢIA lor SPIRITUALĂ.**

Marii gânditori veniţi pe Pământ, sunt proveniţi din straturile superioare ale Împărăţiei Luminii. SEMĂNĂTORII PROVIN DIN MAREA FAMILIE A LUMINĂTORILOR. EI SEAMĂNĂ, PENTRU CA PĂMÂNTENII SĂ AIBĂ CE ADUNA.

Astfel, promiţându-mi că va povesti, m-am pregătit sufleteşte şi, în zorii zilei de 5 aprilie 1978, după ce luasem micul dejun cu buna mea soră, i-am spus de marea bucurie ce o vom avea, căci, - am

uitat să vă spun - sora mea, între timp, îmi cunoscuse tainele, aşa încât a venit şi ea în camera mea de lucru, ne-am aşezat fiecare la locul nostru, iar eu am scos din discotecă „*Simfonia a II-a*” de Brahms, pentru a-i crea atmosferă plăcută lui Densi...

Violoncelele deschiseră grav un univers nou, sonor. Corul răspunse calm şi cald tonului grav, profund al violoncelelor şi primul dialog între suflători şi instrumentele de coarde se înfiripă, oferindu-ne o temă densă, plină de semnificaţii şi dătătoare de sens. Lumina era stinsă. În camera noastră străluceau doar ochii bufniţei sculptate în lemn de tei. Şi în această atmosferă, plină de mister, apăru Densi, îmbrăcat ca un preot egiptean, într-un veşmânt străveziu, sobru dar luminos. Purta pe cap tiara preoţilor, dar în mână ţinea semnul iniţiaţilor egipteni, acel „**T**” încununat cu un mic cerc, semn al celor păstrători de taine, al celor legaţi prin jurăminte severe să nu divulge ceea ce ei ştiau...

Note:

*) **Filocalia** - amplă culegere cu scrieri ale Sfinţilor Părinţi ai Bisericii Ortodoxe, care pledează pentru viaţa contemplativă, axată pe interiorizare şi rugăciune. Ea cuprinde Sfinţi Părinţi ai secolelor VIII-XIV. La noi în ţară, primele IV volume au apărut prin anii 1946-1948, iar din 1975 editându-se volumele următoare până la volumul XII.

0

A R I A
pe coarda sol

Armoniile sonore făceau întreg spaţiul să vibreze... Ochii strălucitori ai bufniţei ce permanent era trează, scânteiau în întuneric...

Densi, din ale cărui veşminte izvorau reflexe de lumini multicolore, se aşeză. Îşi sprijini un timp bărbia cu mâna stângă, apoi îşi începu povestirea:

- Cele mai frumoase amintiri le am din Egipt... În vecii vecilor nu voi uita nopţile acelea liniştite, în care Iisus venea lângă Marea Piramidă a lui Xerotemus-Keops-Pta şi discutam multe şi nesfârşite probleme. Nu pot uita palidele licăriri ale stelelor şi scarabeuşii ce luminau în noapte.

Adesea, apropierea lui Iisus era însoţită de o muzică necunoscută, care făcea ca misterul misiunii Sale să se amplifice. Fusese prescris ca Iisus să Se pozitiveze în Egipt, la cel mai curat popor, la cel mai disciplinat, cel mai credincios, cu cei mai înţelepţi iniţiaţi. Fusese prescris ca El Să crească de mic la lumina opaiţelor şi torţelor marilor iniţiaţi, pentru ca prin ei şi alături de ei, Iisus să Se poată acomoda cu gândirea pământeană.

Teologii creştini nu au înţeles multe. Ei considerau că Iisus putea face orice. Dacă au citit că la 12 ani a vorbit în Templul de la Ierusalim, au crezut că venise din Împărăţia Luminii cunoscând toată Biblia pe dinafară, încă de acolo, din Lumea Lui. Nu ! Iisus a luat cunoştinţă de Biblie în Alexandria, când a şi învăţat alfabetul iudaic.

Biblia a fost prima carte pe care Iisus-copilul a cerut-o iniţiaţilor egipteni, iar aceia, intuind şi simţind LUMINA ce o emana copilul-Iisus, s-au conformat dorinţei Lui, L-au învăţat în scurt timp alfabetul iudaic şi-n câteva săptămâni a şi parcurs Biblia. Apoi a cerut Mamei Sale să-L ducă să vadă Ierusalimul şi-acolo ajungând, să meargă la cărturarii Templului şi să-i uimească cu pătrunderea Sa.

Naşterea mea în Egipt a fost şi ea prescrisă. Iisus avea nevoie de un partener de discuţie, de un prieten sincer şi devotat şi m-am oferit să fiu eu acela. Cu aproape şaizeci de ani înainte ca Iisus să coboare în Egipt, m-a întrebat: “Vii cu Mine să împărţim bucuriile şi necazurile ?” I-am zâmbit... În OPAL, eu eram, ca să zic aşa, slăbiciunea Lui. Mă iubea mai mult ca pe oricare altul dintre prietenii Săi. Eu sunt mult mai mic ca El din punct de vedere al Câmpului Luminic şi Mensonic dar, nici eu nu înţelegeam de ce Iisus ţine atât de mult la mine. Eu am venit pe Pământ cu şapte ani mai târziu ca El. Aşa a spus El şi aşa am făcut.

Pământul are o atmosferă insuportabilă pentru noi, cei din OPAL. Nu putem coborî decât cu mari şi neînchipuite eforturi. Ca să se obişnuiască cu Pământul, Iisus a trebuit să coboare treptat, strat cu strat şi acomodarea Lui a durat aproape 50 de ani. Ce ştiţi voi ?! Voi spuneţi că Dumnezeu Este Atotputernic, că poate orice. Ei bine... nu poate chiar orice să facă !

NU POATE CĂLCA LEGILE !

Pentru a birui forţa cu care Pământul Îl respingea, Iisus a coborât de mii de ori, acomodându-se, antrenându-se, forţând respiraţia să se obişnuiască cu atmosfera proprie zonei pământene. Şi eu am avut probleme cu acomodarea. Şi eu am avut nevoie de vreo douăzeci de ani, ca să mă pot obişnui cu atmosfera pământeană.

Ce ştiţi voi ?! Voi credeţi că Dumnezeu face un semn şi gata, totul se rezolvă ! Nu ! Orice rezolvare cere efort, cere strădanie, râvnă şi zel, pentru a se putea rezolva ceva. Minuni nu există ! Chiar Părintele Luminilor când vrea să realizeze ceva... gândeşte, se frământă, caută, cercetează, discută cu colaboratorii Săi, după care iau împreună hotărârea.

Venirea lui Iisus pe Pământ a fost precedată de un Mare Sfat al Înţelepţilor din OPAL. Cu aproape şaizeci de ani înainte de Venirea lui Iisus pe Pământ, Părintele Luminilor a chemat în „Marea Sală a Tăcerii” pe toţi Fiii Săi, pe toţi Înţelepţii Săi, pe toţi Colaboratorii Săi. Primul a luat cuvântul Însuşi Părintele Luminilor:

“**Lumea luciferică de pe Pământ evoluează din rău în mai rău. Neamul ce s-a format din ordinul nostru s-a deformat într-atât, încât aproape că nu mai are şanse să se refacă.**

Pe de altă parte, Pământul are nevoie de un Trimis chiar din Lumea noastră, pentru a aduce clarificările necesare unei evoluţii armonioase. Pământul trece printr-o criză serioasă de orientare. Doar în două zone am găsit ordine şi disciplină, restul evoluează haotic.

Poporul iudeu, căruia EU i-am trimis Misionari, s-a distanţat de toate celelalte religii. Au o religie încâlcită şi plină de erori. Pe lângă aceasta, culorile negre conduc şi duc în prăpastie masele.

Cine dintre voi vrea Să coboare pe Pământ, pentru Misiune Specială ? Va fi foarte greu şi sunt puţine şanse de reuşită ! Cine doreşte ?" a întrebat Părintele Luminilor.

Şi-n clipa aceea a sărit Iisus – UMILINŢA DIVINĂ şi a strigat cu glas plin de optimism:

- Eu merg, Părinte !

- Să ştii că vei coborî sub semnul suferinţei, vei întâmpina greutăţi, vei fi singur, iar noi nu Te vom putea ajuta prea mult ! L-a avertizat Sfântul nostru Părinte...

- Primesc oricum ar fi, accept oricare îmi va fi destinul ! a răspuns Iisus, Umilinţa Divină.

- Chiar singur nu poţi merge. Ai nevoie de un însoţitor, de un prieten care să Te înţeleagă cel puţin el. Văd că nu vei putea avea prieteni în rândurile pământenilor, prieteni care să fie alături de Tine în momentele cele mai grele...

Atunci, Iisus S-a întors către mine zâmbitor şi m-a întrebat:

- Vii cu Mine, să împărţim bucuriile şi necazurile ?...

I-am zâmbit.

Atunci S-a întors şi a spus Sfântului Părinte:

- Am şi găsit pe acela care să Mă însoţească !

Sfântul Părinte al Luminilor sta neclintit, privind la Iisus. Privirile toate erau aţintite către Cel Ce se oferise Să coboare... în cel mai crunt întuneric. Părintele Îl privea adânc... Toată sala tăcea... A fost o tăcere lungă... Toţi aveam o presimţire vestitoare de semne neprielnice. Toţi cei din sală am înţeles că ceva se va întâmpla, ceva care va face ca Misiunea să nu poată fi împlinită desăvârşit. Sfântul Părinte, după o îndelungată tăcere, fără să zâmbească, sobru şi reţinut, I-a spus:

- Pregăteşte-Te de Misiune !

Aşa a fost începutul. De la acea adunare s-a cristalizat Misiunea lui Iisus, legată direct de mine. De atunci, am început să colaborăm. El a hotărât ca eu să vin mai târziu. Eu m-am supus.

.....

Aici, Densi făcu o pauză. Se opri şi rămase pe gânduri, cufundat în sine... Închise ochii şi-mi spuse:

- Simt nevoia să ascult ceva frumos din muzica voastră...

Imediat am ales "*Neterminata*" lui Schubert şi am pus acul pick-up-ului la partea a II-a, care îmi plăcea mai mult...

A ascultat primele acorduri. După câteva minute, îmi spuse:

- Pune ceva mai simplu şi mai trist. Mi-am adus aminte de prima mea venire pe Pământ, în timpul înfloritoarei Atlantida şi vreau să încep cu ea. Caută ceva mai trist...

Atlantida a fost un continent înfloritor, cu cea mai înaltă religie din toate câte au fost, cu cei mai înţelepţi misionari care, prin înălţimea gândirii lor, au produs un fior spiritual în mase, încât anual ajunseseră să se jertfească singuri, cu sutele. Monzeomenii !... Aşa se numea neamul acela minunat, care a dat cele mai numeroase spirite, ce au ajuns până în **Oraşul de Aur...**

Hai... pune ceva trist, ca să-mi amintesc de acea primă venire a mea pe Pământ !...

Am luat "*Neterminata*"... şi am pus "*Aria pentru coarda sol*", vestita piesă a lui Bach.

- Da... de aşa ceva simţeam nevoia !..., ne şopti Densi, apoi se cufundă în gânduri.

.....

„*Aria*" s-a terminat şi, telepatic, Densi mi-a transmis să o mai pun o dată.

Am pus-o din nou şi deodată îşi ridică capul şi ne privi cu ochii mari, deschişi. Aveau în ei ceva de războinic, plini de revoltă, care ne-a înfricoşat...

A T L A N T I D A

MONZEOMENII

- Atlantida nu şi-a meritat pedeapsa! Din cauza luciferienilor au pierit zeci de milioane de oameni nevinovaţi. Dar Dumnezeu - Părintele Luminilor - nu a avut altă cale de a pedepsi pe luciferieni, decât ploaia de foc şi cutremurele, urmate de scufundarea întregului continent, care se întindea pe un uscat situat între Mexicul de azi şi Franţa.

.....

Despre Egipt mi-aduc bine aminte. Vă voi povesti multe detalii. Despre călătoria mea în Bizanţ ştiu şi mai multe detalii. Abia în Bizanţ vă voi putea vorbi real despre viaţa unui „om", cu toate căderile şi urcuşurile lui. De viaţa mea particulară din Atlantida nu îmi mai amintesc detaliat. Vă voi spune însă, tot ceea ce mai ştiu şi acum şi nu voi uita niciodată.

Iniţial, Atlantida a fost un adevărat Rai pe Pământ, Rai pe care îl lucrau însuşi Monzeomenii, neam ales şi spiritualizat, elita Pământului, care acum au terminat definitiv cu venirea pe Pământ...

Aveau o filosofie simplă, dar adâncă. Pentru ei, Lumea vizibilă provenea dintr-un ocean de prafuri cosmice, în care Hotima-Lumina era amestecată cu Xaxorax-întunericul. Prin mişcare activă, Hotima-Lumina a biruit pe Xaxorax şi au apărut astfel fiinţele iubitoare, care din iubire trăiau şi pentru iubire se jertfeau. Hotima era atotputernică, ea vorbea în tot şi toate, ea îndemna fiinţele să activeze, să nu stea niciodată. Veghea şi trezia era Hotima; somnul şi moartea erau Xaxorax. Dar Xaxorax era slab şi neputincios. Hotima-Lumina, cu puterile ei nemărginite, a transformat fiinţele iubitoare în fiinţe cugetătoare, astfel încât a apărut omul activ, suprema activitate fiind JERTFA.

Monzeomenii erau de o vivacitate rară. Veseli, vioi, fiecare dintre ei muncea pentru toţi ceilalţi. După cum nu existau idoli, nu existau nici bani. Nu existau nici arcuri, nici săbii. Erau vegetarieni puri, şi nu ştiau să lovească sau să ucidă. Nu existau Legi, nu existau pedepse, nu existau judecători, nu cunoşteau CĂDEREA. Făceau parte din elita spirituală ancestrală care nu cunoştea păcatul.

Aveau însă ritualuri. Toate evenimentele erau sărbătorite. Sărbătoreau naşterea şi scoteau strigăte de bucurie când cineva lepăda haina trupului. Căsătoriile erau celebrate de bătrânii înţelepţi, care înfăşurau tinerii în ghirlande de flori.

Să nu vă închipuiţi, însă, că nu aveau conducători. Aveau înţelepţi mari şi mari gânditori, care aveau un singur cult: cultul zeului Anamionao, care provenea din OPAL. Anamionao fusese un Trimis care descoperise monzeomenilor tainele Universului Spiritual.Ei aflaseră de straturi, ştiau de Oraşul de Aur, ştiau de OPAL şi de Radiaţiile acestuia. Pentru ei, OPALUL era însuşi Soarele. Aşa îi învăţase Anamionao, că Opalul este o Sferă perfectă de fiinţe care trăiesc jertfindu-se pentru Lumină.

Monzeomenii aveau şcoli, cercetau şi studiau într-un sistem pe care voi, dacă vi l-aş explica, nu l-aţi înţelege. Însuşi limbajul lor era aparte. Sensul vieţii pentru ei, era iubirea până la jertfă. Aveau Mănăstiri cu sutele, în care mii de monzeomeni se retrăgeau în meditaţie şi contemplaţie.

Era o Lume cum numai peste 20-25 de mii de ani va fi pe Pământ de acum încolo !...

Pe măsură ce treceau secolele, monzeomenii se împuţinau, filosofia lor degenera în religie. Apărea un nou popor: Suhlaminii - un popor mult mai redus ca concepţie, având tendinţa de a face un idol din toate. Dar şi ei erau curaţi; curaţi, dar cam reduşi mintal. Ideea de jertfă, de pildă, o împinseseră până acolo, încât se instituise ritualul sinuciderii pentru Hotima (Lumina), căreia îi ridicau Altare şi-i întreţineau focul continuu. Focul îl întreţineau fecioarele şi copiii şi constituia preocuparea şi ritualul care îi făcea să ţină legătura permanentă cu Hotima.

Suhlaminii au fost primii care au ridicat Altare Zeiţei Hotima, în vârful unei mari piramide în trepte. Aşa, deci, lor, suhlaminilor le aparţine ideea de a construi **piramide**, simbolul maturităţii şi al nobleţii spirituale.

Cum vă spuneam... au mers până acolo încât au instituit cultul sinuciderii. Cine vroia să intre în Împărăţia lui Hotima, acela mergea în vârful unui munte şi se arunca de acolo într-o prăpastie. Se spunea despre cel care are curajul să facă acest gest, că va trăi în vecii vecilor sub privirile iubitoare ale Zeiţei Hotima.

Pe măsură ce trecea timpul, Suhlaminii ajunseseră la o religie în toată puterea cuvântului. Hotima fu încet abandonată şi apăru cultul Zeului Şarpe cu aripi colorate de papagal. Conştiinţa

inferiorităţii lor spirituale îi împinsese să se asemene unui şarpe care, primind aripi de la Hotima, să poată zbura în Împărăţia ei.

Nu după mult timp însă, „şarpele înaripat" deveni zeul suprem, căruia îi aduceau jertfe din holdele şi fructele cele mai bune. Hotima era preţuită doar în Mănăstirile străvechi, care încă mai păstrau tradiţia monzeomenilor. Nu după multe secole şi tradiţia aceasta se stinse, astfel încât Atlantida cunoaşte un vădit declin.

Aici trebuie să ne oprim şi să ne ocupăm de soarta luciferienilor, care în acest răstimp au cerut salvare de la OPAL. Erau spirite negre-argintii, căzute, deformate, dar extrem de inteligente. Nu se puteau întrupa pe nici o planetă, deoarece erau foarte „grei" şi emanaţiile lor nu se împăcau cu cele ale Pământului. OPALUL îşi revărsă Lumina asupra lor, astfel că ei căpătară puteri de a veni pe Pământ, făgăduind că vor fi ascultători şi supuşi.

Cam pe la anul 16.000 înainte de Hristos începe întruparea lor, naşterea lor în sânul poporului suhlamin. OPALUL constată după un timp că luciferienii întrupaţi erau trufaşi şi neascultători, căutând cu orice chip să-şi impună punctul lor de vedere. Negau viaţa veşnică şi decretaseră că viaţa are ca sens „plăcerea" şi îndestularea. Erau extrem de leneşi, profitând de naivitatea celorlalţi... Se considerau prea inteligenţi pentru a se ocupa de munca fizică... Munca fizică, pentru ei, era rezervată proştilor şi docililor.

OPALUL constată că trebuie să intervină. Trimite astfel în Atlantida pe „Violenţa Divină", ce purta numele de Topteoxenes-Kut. Era în jur de 15.400 înainte de Hristos, când marele Topteoxenes reformează religia, instaurează dictatura totalitară, scriind Legi care pedepseau cu severitate nesupunerea şi parazitismul lor.

Fiind şi foarte desfrânaţi aceşti luciferieni, Topteoxenes decretează o Lege care pedepsea violul cu tăierea a trei degete de la mâna stângă. Cui fura, i se tăia antebraţul stâng şi cine ucidea, era ucis fără nici o indulgenţă.

Topteoxenes, la vârsta de circa 40 de ani, se impune, reuşind să câştige simpatia luciferienilor, care ajunseseră să înţeleagă că Topteoxenes le vrea binele. Minunile care le făcea, vindecările şi învierile din morţi erau argumente indiscutabile, astfel că toată Atlantida vedea în el însuşi pe Creatorul Lumii şi al Universului. Topteoxenes însă, le-a spus clar că nu este decât un Trimis al „Tronului de Lumină". El era modest şi adept al sărăciei şi simplităţii. Vorbise deschis luciferienilor că salvarea lor stă în supunere şi muncă fizică grea, pentru că numai suferinţa îi poate face să intre în Lumină şi bucurie dincolo de mormânt.

Topteoxenes instaurează o ierarhie simplă: robi şi preoţi, exact cum avea să fie mai târziu în Egipt. Preoţii trebuiau să fie necăsătoriţi, să umble simplu îmbrăcaţi, încinşi cu o funie şi să poarte un bici la brâu. Erau singurii autorizaţi să lovească în caz de nesupunere. Virtuţile de vârf, Topteoxenes le considera: supunerea şi hărnicia, blândeţea şi tăcerea, reculegerea şi rugăciunea.

Rugăciunea era simplă... Suna cam aşa:

„O, Tu, MĂREŢ TRON, dă-mi din Puterea Ta, să înţeleg că viaţa este trecătoare şi fă ca sufletul meu să ajungă în Împărăţia Bucuriei celei fără de sfârşit !"

Topteoxenes i-a învăţat să nu se teamă de moarte, pentru că sufletul continuă să trăiască şi după lepădarea trupului. Pe cei simpli i-a învăţat să repete rugăciunea: „HUMO ASI TENUM MEHI", care s-ar traduce: „**DĂ-MI ARIPI CA SĂ ZBOR LA TINE** !"

Această rugăciune era strâns legată de cultul „zeului şarpe", pe care Topteoxenes l-a menţinut, traducând simbolul şarpelui ca expresie a omului-rob ce se târăşte pe pământ, iubind plăcerile şi nu este în stare să cânte. Când omul munceşte cântând, dă dovadă că a primit aripi şi după moarte va zbura în Împărăţia „Celui ce Stă pe Tron".

După cum vedeţi, Topteoxenes avea o învăţătură foarte simplă, extrem de accesibilă şi oricine putând să înveţe rugăciunea HUMO ASI TENUM MEHI, pe care să o cânte fiecare liniştit la lucrul câmpului. Cei care reuşeau să cânte, erau trecuţi în categoria celor vrednici să lucreze la construirea piramidelor, care simboliza jertfa pentru „Cel ce stă pe Tron", căci în vârful piramidei în trepte, Topteoxenes punea să se clădească din piatră un Tron din blocuri de dimensiuni normale. Topteoxenes stabilise că piramidele sunt semne că oamenii au primit aripi şi că atunci când „Cel ce stă pe Tron" va vedea oraşele pline de piramide, când satele vor reuşi să-şi construiască fiecare propria

piramidă, atunci El va trimite un alt Misionar, care îi va învăţa o înaltă ştiinţă, care îi va face să scape de munca fizică şi-i va face fericiţi.

Piramida lui Topteoxenes trebuia să aibă cel puţin trei trepte şi cel mult şapte, dar fiecare piramidă trebuia să aibă o terasă, oricât de mică, pe care să fie zidit un Tron de piatră.

Dar cea mai interesantă idee a lui Topteoxenes, a fost trierea preoţilor. A avut o idee pe care nimeni nu a mai avut-o până la el. Preoţi de categoria I puteau fi numai cei ce puteau cânta o zi întreagă, stând pe un scaun. Preoţii din categoria întâi trebuiau să reuşească să nu doarmă o zi şi o noapte, regula obligându-i să stea culcaţi pe pat, adică tentaţia somnului să fie mai mare. Desigur, numai cei ce puteau să se roage intens şi să mediteze, reuşeau să nu adoarmă, astfel încât rari, foarte rari erau aceia care să merite să intre în categoria I.

Topteoxenes a lăsat şi felul cum să decurgă examenul pentru alegerea Marelui Preot. În primul rând, Marele Preot trebuia să fie preot de categoria I. Cei care doreau să candideze erau lăsaţi singuri, fiecare într-o celulă, unde aveau pat, un scaun, cărţi, câteva turte de porumb, o cană cu apă şi... nu aveau voie să adoarmă. Trei preoţi, din diverse categorii, supravegheau candidaţii... Oboseala, somnul, erau indiciul slăbiciunii, al neputinţei, al nevredniciei. Cine rămânea ultimul treaz, acela era considerat vrednic şi trezia era considerată ca cea mai incontestabilă dovadă că acela are aripi mari şi poate zbura cel mai aproape de „Cel ce Stă pe Tron”, deci implicit era un „Trimis al Tronului”.

Am pronunţat cuvântul „rob”. Nu aş vrea să înţelegeţi greşit acest termen. Trebuie să ştiţi că nu existau proprietari şi sclavi. Nu exista noţiunea de „proprietate”. Aceasta aveau să o creeze luciferienii, mult mai târziu, când s-au răsculat.

Topteoxenes trata pe cei ce muncesc, cu blândeţe şi căldură. „Rostul vieţii este zborul” ! spunea scurt Topteoxenes. El a fost de o simplitate neîntrecută, tocmai pentru a da prilej luciferienilor să se refacă. Luciferienii însă nu puteau „cânta”. Mulţi dintre ei refuzau să muncească şi atunci erau alungaţi. Neavând altă scăpare, ei se supuneau muncilor plini de ură faţă de preoţi.

Topteoxenes a avut o viaţă foarte lungă. Aş putea aproxima vârsta la care a murit, cam la 140 -150 de ani. În acest lung răstimp el a observat şi a simţit nesecata ură a luciferienilor, care au fost ascultători şi supuşi în timpul domniei lui, dar a căror ură, vedea Topteoxenes, era prevestitoare de rele.

Înainte de a părăsi Pământul, Topteoxenes s-a tăiat la un braţ şi cu sânge a scris pe un fel de tăbliţă de lemn că luciferienii vor provoca distrugerea Atlantidei. Ultimii săi ani de viaţă au fost un chin. Era conştient că luciferienii vor distruge ceea ce el clădise cu trudă.

„Biciul” era pentru el simbolul pedepsei ce avea să vină peste luciferieni... de aceea a poruncit ca pe Tronul ce se afla în vârful piramidelor să fie aşezat şi un bici. Semnul preoţiei era tot biciul, cu toate că preoţilor le era interzis să bată. Ei trebuiau să înveţe poporul să cânte, să se roage, şi să întreţină „cele patru focuri sacre” în cele patru colţuri ale piramidei.

Desigur, Topteoxenes a rămas pentru Suhlamini cea mai proeminentă figură, „Marele Trimis al Tronului Ceresc”.

După moartea lui Topteoxenes i-a urmat tot o „mână de fier”... parcă îl chema Numistocles... Nu-mi aduc prea bine aminte. Era din Oraşul de Aur şi a păstrat cu sfinţenie regulile şi Legile lăsate de Topteoxenes. Au urmat câteva secole de ordine şi disciplină în care mulţi luciferieni s-au îmblânzit şi au devenit ascultători. Majoritatea, însă, erau invidioşi şi plini de ură, nesupuşi, leneşi şi mereu revoltaţi.

Pe la 14.500-14.300 înainte de Hristos, începe exodul luciferienilor. Se strângeau grupuri-grupuri şi părăseau aşezările, întemeindu-şi ei singuri aşezări de sine-stătătoare. În jurul anului 14.000 înainte de Hristos are loc prima mare răscoală a luciferienilor, care, cu bâte şi topoare, ucid preoţii unei mari aşezări şi se proclamă singuri preoţi. Atacurile şi revoltele se succed, astfel că, în trei secole, întreaga Atlantidă ajunge să fie sub stăpânirea luciferienilor.

Anul 13.800 (aproximativ) înainte de Hristos marchează venirea în trup a lui Lucifer însuşi, care distruge tăbliţele sacre, păstrate de la Topteoxenes, anulează regulile sacre ale acestuia, însă preia totuşi Legile aspre şi... biciul. El creează noţiunea de „proprietate”, pe care merită să o aibă numai cei ce ştiu să conducă masele, să le supună, să le convingă să muncească cinstit, pentru ca ei să profite.

Sacra preoţie a lui Topteoxenes a ajuns în curând o religie cu conducători vicleni, profitori şi făţarnici. ”Biciul sacru” al lui Topteoxenes ajunsese spaima noilor sclavi apăruţi, sclavi în adevăratul sens al cuvântului. Poporul muncea de frică, satrapii umblau printre bieţii robi cu biciul în mână. Dispăruseră focurile sacre; preoţii erau recrutaţi dintre cei mai obraznici şi mai vicleni, iar cântul... acel frumos cânt de care răsunau văile, dispăruse cu desăvârşire !

Piramidele au fost neglijate, pietrele cărate în alte locuri, pentru ca ei să-şi facă palate. Graţie exploatării celor naivi şi docili, urmează o perioadă de progres economic şi odată cu aceasta luciferianismul îşi face apariţia.

Un luciferian isteţ la minte, creează „cultul zeului Martupiciu”, geniul vicleniei, al minciunii şi al desfrâului. Sărbătorirea lui era celebrată prin uciderea a trei sclavi tineri, urmată de orgii şi desfrâuri combinate. Noua „religie lucifericǎ” decretează uciderea pentru cauza lui Martupiciu drept o mare virtute, iar „biciul” este decretat simbolul universal al puterii, al dreptului de a te impune cu forţa pumnului, a biciului şi a pumnalului...

Am obosit !...

Densi era abătut... M-a rugat să pun ceva să cânte. Simţea nevoia să facă o pauză, să părăsească pentru câteva clipe amintirile acelea monstruoase...

M-am conformat, punându-i din nou Simfonia „*Neterminata*” a lui *Schubert.* De data aceasta, chiar de la început, partea I, *Allegro moderato*... Densi ascultă tăcut, apoi spuse:

- Îmi place muzica asta... Ce cântă ?

- Este „*Simfonia a VIII-a în Si minor*”, de *Frantz Schubert*, cea denumită şi „*Neterminata*”...

- De ce se numeşte aşa ? întrebă Densi.

- Păi nu are decât două părţi în loc de patru ! mi-o luă înainte sora mea cea bună, şi de aceea i s-a spus pe scurt „*Neterminata*”...

- Şi Pământul acesta este o Lume neterminată..., o Lume la care OPALUL lucrează de zeci de mii de ani şi tot neîmplinită este. Ce lung e drumul spre desăvârşire ! Pe câte căi lăturalnice apucă omul şi nu vede... nu vede... nu vede că drumul e greşit. Oh, câte mai sunt de făcut pe acest Pământ !... Pune bucata aceea tristă... Prefer ce-ai pus a doua oară !

Era „*Aria pentru coarda sol*”, dintr-o suită de *Johann Sebastian Bach.*

- Imediat pun discul...

- Bach, ăsta, ce naţie a fost ?

- Neamţ curat ! i-am răspuns eu, punând placa să cânte.

- N-am auzit de el ! Prin ce strat o fi ?

- Noi l-am cercetat şi l-am găsit în Stratul**V**... A fost, realmente, cel mai sârguincios compozitor dintre toţi compozitorii pe care i-a avut Pământul. A scris enorm de mult ! Nimeni nu l-a depăşit în cantitate, iar calitatea muzicii lui este excepţională !

- „*Aria*” aceasta îmi place enorm !... Şi ştii de ce ?

- ?!...

- Pentru că exprimă cum nici că se poate mai bine atmosfera din „Marea Sală a Tăcerii” din OPAL, când se discută despre Pământ. Atunci când se discută despre Pământ... în OPAL... puţini vorbesc, toţi sunt abătuţi...

În această atmosferă de tristeţe şi durere, OPALUL a luat în discuţie problema Atlantidei, care realizase cel mai pur diabolism din toate punctele de vedere...

Opreşte muzica acum, că vreau să vă prezint şedinţa din „Marea Sală a Tăcerii” şi aprigele dezbateri care au fost la acea vreme, privitor la Atlantida !...

Am oprit pick-up-ul... „*Aria*” lui *Bach* de fapt se şi terminase şi începuse o altă bucată... „*Sculaţi-vă* !”... ne strigă nouă „*Glasul*”... tot de *Bach*.

Densi şi-a sprijinit din nou bărbia în mâna stângă şi închise ochii...

„V A V I V O V”

Densi îşi ridică într-un târziu capul şi începu:

- Făceam parte din cei prezenţi la şedinţele din „Marea Sală a Tăcerii”. Părintele a convocat să asiste toate făpturile gânditoare din OPAL, şedinţa să fie transmisă de televiziunea noastră centrală şi preluată de cele mai îndepărtate zone ale Opalului. De obicei, şedinţele noastre sunt gălăgioase, spiritele discută aprins, se fac grupuri-grupuri, se ţin discursuri în diferite loje ale sălii şi câte altele.

De data aceasta, domnea o atmosferă apăsătoare în întregul OPAL. Până şi Heruvimii încetaseră veşnicul lor cânt şi aşteptau cu înfrigurare intrarea în sală a Sfântului Părinte. Toţi tăceau, toţi erau abătuţi, nimeni nu scotea o vorbă.

La un moment dat, în loja centrală apăru Marele nostru Domn şi Părinte, urmat de cei şase mari bătrâni-Înţelepţi. Întreaga sală era în picioare. Părintele era de-o seriozitate care ne înfiora pe toţi. Nu a rostit nici măcar salutul Său obişnuit... „VAVIVOV” (1)!

Toţi cei de faţă ştiau şi cunoşteau ceea ce se petrecea în Atlantida. De aceea, Marele nostru Domn luă cuvântul:

- **Propun distrugerea Atlantidei !** Cine este de acord, să se ridice în picioare !

Pe rând, unul câte unul se ridicară, până ce întreaga sală a fost în picioare, în afară de Unul din Cei şase: IISUS - Maestrul meu. Singur rămăsese liniştit, şezând calm şi netulburat. Când Părintele L-a observat, I S-a adresat:

- Spune-Ţi punctul de vedere, Frate !

Iisus S-a ridicat în picioare. Toţi cei din sală luară loc. Cu glas limpede, Iisus spuse:

- Propun să mai facem o încercare !

- Cred că este de prisos !

Toţi ne-am îndreptat privirile spre loja PERTUŢIEI OPALICE(2). Vorbise Topteoxenes, cel a cărui învăţătură adusese ordine şi disciplină în Atlantida, în secolele anterioare luciferianismului.

- Tot ce am clădit eu, luciferienii au călcat în picioare ! Părerea mea este să acţionăm fără cruţare ! continuă Topteoxenes.

Atunci, într-o clipă, m-am hotărât să mă alătur propunerii Maestrului meu.

- Mă ofer eu de bună voie, să fac o ultimă încercare ! Mă ofer să cobor imediat în Atlantida ! am spus, ridicându-mă în picioare.

Iisus a întors capul spre mine, mi-a zâmbit şi a dat din cap în semn de mulţumire.

- Va fi zadarnic ! spuse din loja sa Topteoxenes.

- De ce să se sacrifice în zadar prietenul nostru Densi ? Nu e logic ! Ştim cu toţii că luciferienii triumfă !... spuse Pau-O-Umon, şeful PERTUŢIEI.

- Gândiţi-vă la milioanele de nevinovaţi, - interveni Iisus - supuşii şi ascultătorii, care vor pieri odată cu întregul continent ! Ce va zice istoria pământenilor ? Că am fost cruzi şi ne-am pripit să lovim înainte de a epuiza toate soluţiile posibile...

Atunci Se ridică Părintele Luminilor şi, cu glas lin, spuse:

- Iisus are dreptate! Noi nu trebuie să ne temem să încercăm „absurdul”. Nimic nu e absurd când domină iubirea şi mai ales că e vorba de poporul luciferian, cel care cândva a fost apropiat nouă ! Aprob Misiunea pentru Densi !

- VAVIVOV ! strigă Părintele Luminilor şi întreaga sală izbucni în urale.

A fost un entuziasm, cum numai noi cei din OPAL ştim ce înseamnă entuziasmul !

Toată lumea s-a retras, iar eu am urcat în loja în care era Iisus. Veneau la mine cu duiumul, să mă sărute şi să-mi ureze succes în Misiune. În sfârşit, în cele din urmă, am rămas în Marea Sală doar eu cu Iisus. El mi se adresă:

- De ce te-ai ridicat tocmai tu ? Ştii că-Mi eşti atât de drag, că-Mi va fi greu să te ştiu coborât în infernul acela pământean. Mi-ai dat de lucru ! Mă văd pus în situaţia de a încerca cu tine imposibilul. Poate vom reuşi ! Hai în grădina Mea, să stăm de vorbă !...

Am ieşit din Sală şi ne-am îndreptat spre Palatul în care locuia Iisus, împreună cu alţi cinci mari Înţelepţi. Ne-am oprit în splendida grădină ce era în jurul Palatului Iutiilna. Ne plimbam tăcuţi. După câteva rotiri în jurul unui boschet parfumat, Iisus se opri, zicându-mi:

- Eu de mult îi urmăresc pe blestemaţii ăştia de luciferieni... Să-ţi spun un secret: în momentele Mele de adâncă clarviziune, presimt că şi Eu voi intra în „dansul acesta luciferic". Când şi când, în vis, parcă văd nişte făpturi greoaie care-mi străpung palma cu ceva...

- Mă sperii, Meşter ! Nu-mi mai spune de-astea ! Spune-mi mai bine cum să procedăm. Spune-mi cum şi ce rol să joc în piesa aceasta antiluciferică.

- Da ! Uite ce am văzut eu în ultimul timp. La extremitatea de Vest a Atlantidei am cercetat şi am descoperit o ţară care încă mai păstrează tradiţia lui Topteoxenes. E un oraş acolo cu numele de Tenohtitlan, din care ţâşnesc adesea săgeţi albe-argintii. Ia legătura cu Siu Karta, cel din Stratul VII, că are el acolo un grup de spiritişti foarte avansaţi, să-ţi găsească el o familie de oameni cucernici, din care să te poţi întrupa.

- Am o viziune, Meşter ! Mă văd în fruntea a mii de oameni, mergând în capitala Atlantidei şi cerându-le să abdice de bună voie !...

- Eşti naiv !... Eşti copil !... Cum crezi că vor abdica de bună voie !? Trebuie să le faci minuni mari, trebuie să le dai probe palpabile, evidente, cum că ar exista viaţa veşnică. Toţi sunt nişte monştri, ce au certitudinea că odată cu moartea dispar integralmente. Trebuie să mergi încărcat cu puteri mari, miraculoase.

Iisus puse ochii în pământ şi începu din nou Să dea ocol boschetului acela parfumat.

- Meşter !... Meşter !... Meşter !...

Cineva mă imita pe mine, căci numai eu Îi spuneam lui Iisus „Meşter".

M-am uitat în jur, dar nu am văzut pe nimeni. Se petrecea ceva ciudat. Mai trecură câteva clipe şi iată că degetul mare de la mâna mea dreaptă începu să ardă cu putere... Fenomen unic ! Am închis ochii. În aceeaşi clipă îmi apărură în ecran(3) două spirite, doi bărbaţi din Oraşul de Aur. L-am făcut atent şi pe Iisus, Să preia şi El imaginea. Amândoi bărbaţii erau serioşi şi voiau să discute cu Iisus şi cu mine. Unul din ei luă cuvântul:

- Numele meu este Menthotep, iar fratele meu poartă numele de Ormoghen. Ne oferim şi noi să-l însoţim pe Densi în Misiune pe Pământ. Noi vom putea coborî mai repede, pentru că am mai fost pe Pământ, să dezvoltăm învăţătura lui Topteoxenes şi suntem deja acomodaţi. Am recepţionat o discuţie a lui Topteoxenes în care pomenea de curajul absurd al lui Densi.

În clipa aceea, în ecran apăru şi Topteoxenes. Deci, înţelegeţi: Iisus şi cu mine vedeam acum în ecran trei persoane: pe Menthotep, Ormoghen şi fratele nostru Topteoxenes, care luă cuvântul:

- Cedez ! Mă alătur vouă ! Promit să te sprijin, Densi ! Vom fi mereu cu tine în ecran şi te vom însoţi oriunde vei merge şi în orice vei face !

Trebuie să cerem încuviinţarea Părintelui nostru ca Densi să folosească Radiaţiile Tizian 6 ! (4) spuse Iisus.

- Aprob ! tună „Zenta Opalică"(5) ! reflectând direct vocea Părintelui Luminilor.

- Ei, ce vă uitaţi aşa miraţi ? ne întrebă Densi.

- Cum e cu „Zenta" aceasta ? Cum de poate reflecta Glasul Părintelui ? întrebai eu pe Densi.

- Foarte simplu ! Pentru Părintele nostru toate sunt cu putinţă ! Este rodul înţelepciunii Lui de a face din „Zenta Opalică" difuzorul care să transmită răspunsul Său celor care Îl solicită cu ceva.

Eram uluit ! Sora mea cea bună la fel !

- Şi când dă un răspuns cuiva, se aude în tot OPALUL ? întrebă sora mea cea bună.

- Nu, aude numai grupul din care a provenit solicitarea. În cazul nostru am auzit şi eu, a auzit şi Iisus şi chiar şi cei trei din ecran.

Dar nu m-aţi lăsat să descriu alt fenomen. Când toţi am auzit cuvântul „APROB !", pe o rază de circa zece metri în jurul nostru, boscheţii cu flori au început să scânteieze, de parcă un curent electric intrase în ei, iar o floare de o arhitectură rară începu să sune: „Ta – ta..., ta – ta..., ta – ta !..."

Dar să revenim la grupul nostru, cu care acum discutam în ecran.

Menthotep luă din nou cuvântul:

- Deci, primiţi propunerea noastră ?!

- De acord ! spuse Iisus... Mergeţi imediat pe Pământ şi găsiţi-vă părinţi potriviţi, ca să vă naşteţi odată amândoi. Voi doi împreună cu Densi veţi forma garda de atac împotriva luciferienilor.

- Cobor şi eu pe Pământ ! spuse Topteoxenes.

- Nu ! Noi doi vom acţiona împreună de-aici ! spuse Iisus. Deocamdată atât ! Vom relua discuţia în Stratul V, din nou, când va fi cazul. De acum, fiecare la lucru !

.....

Aşa, ne-am despărţit. Prima grijă pe care am avut-o, când am ajuns în grădina mea, a fost să iau legătura cu Siu Karta, marele spirit din Stratul VII, un spirit extrem de activ şi foarte profund cunoscător al obiceiurilor din zona Queltaptanului, unde aveam să cobor.

Douăzeci de ani aproximativ au trecut până să mă acomodez, să mă aclimatizez cu Pământul. Menthotep şi Ormoghen erau deja preoţi de gradul al doilea când eu eram gata să intru într-o femeie cucernică din oraşul Tenohtitlan. Era prima dată când intram într-un corp material. Intrarea a fost dureroasă... ca o moarte... ca o intrare în întuneric, până ce nu mai ştii de tine. De fapt eu, Densi, sunt numai o parte dintr-un „întreg". „Întregul" este în Opal, eu... rătăcesc în Oraşul de Aur. Nu mai pot intra în Opal, să mă contopesc cu „întregul" meu...

- Pari că regreţi ceva..., i-am spus eu lui Densi.

- Da... am multe regrete. Nu mi-am făcut pe deplin datoria în Bizanţ, când am fost Maxim Mărturisitorul... O să vorbim noi la timpul potrivit.

- Cum se numeşte „întregul" tău din Opal, din care te-ai desprins ? întrebă sora mea cea bună.

- **Ligurda-He...** Face parte din cei 24 de Bătrâni înţelepţi.

- Te-ai întâlnit cu el ?

- Nu. El nu poate părăsi Opalul..., iar eu nu pot părăsi Oraşul de Aur, dar ne vedem prin ecran mereu şi discutăm.

- Acum eşti cu noi de faţă, sau eşti acolo ? întrebă sora mea cea bună.

- Tu mă vezi în ecran, iar Teofilact mă vede cu ochii minţii.

- Şi muzica noastră cum o auziţi ?

- O aud prin amândoi. Eu sunt acum în Oraşul de Aur, în Palatul lui Buddha, stau pe un fotoliu cu ochii închişi şi văd perfect trei pereţi din camera în care staţi voi. În dreapta mea este o fereastră, în faţă stă Teofilact la birou şi scrie, iar în spatele lui este biblioteca cu bufniţa voastră dragă. Îi văd ochii lucind... iar tu, stai pe un fel de... fotoliu lat... nu prea disting bine... Văd şi icoane pe peretele din stânga... Cam atât !

- Ne vezi îmbrăcămintea ?

- Foarte neclar, pentru că vibraţiile spirituale sunt mai puternice şi dau o culoare alb-vernil la el şi alb-violaceu la tine.

- Hai să continui povestea, Densi ! Am rămas la intrarea ta în mitra unei cucernice femei. Continuă, te rog !

- Hai, pune-mi ceva frumos !... spuse Densi binedispus. Aş vrea ceva grandios, ceva măreţ, strălucitor, dar în acelaşi timp tainic, profund şi duios... Poate că neamţul acela are aşa ceva. Ce are el mai frumos ?

- Pentru mine, cea mai frumoasă piesă o consider „*Toccata şi fuga în Re minor*". E cea mai grandioasă Lucrare scrisă de *Bach*. A scris-o pentru orgă, dar eu o am cântată de o orchestră dirijată de *Ormandy*. Imediat o pun, că o am la îndemână. Este pe acelaşi disc cu „*Aria*"...

Am luat discul, l-am pus pe partea cealaltă şi i-am dat drumul.

- Cântă *Filarmonica din Philadelphia* ! am spus eu.

- Nu mă interesează cine cântă... Ia să vedem ! zise Densi şi îşi sprijini capul pe ambele mâini.

Note

1) VAVIVOV - salutul specific OPALULUI, care s-ar traduce cam aşa: **„Mergeţi voioşi şi înflăcăraţi** !”

2) PERTUŢIA OPALICĂ - Forul Opalic specializat cu problemele planetare.

3) Spiritele mari, când închid ochii, văd spontan pe cei care îi cheamă; spiritele mari văd când închid ochii şi pe cei care se gândesc sau discută despre persoana lor.

4) RADIAŢIILE OPALICE TIZIAN 6 – cele mai pătrunzătoare şi cele mai active. Pot vindeca boli incurabile în maxim 3 zile şi pot învia cadavre până la 6 zile de stat fără spirit.

5) ZENTA OPALICĂ - este o boltă de centuri magnetice din materii cristaline, prin care Părintele Luminilor comunică răspunsul Său tuturor celor care I se adresează, pe tot întinsul OPALULUI, cât şi marilor spirite din Oraşul de Aur.

TOCCATA şi FUGA
în re minor

- Magistrală piesă ! Fantastici instrumentişti !... Bravo lor ! exclamă Densi după terminarea „*Toccatei*”, dar discul continuă să se învârtească, astfel că urmă o nouă piesă de Bach, o piesă scurtă şi liniştită ca o rugăciune...

- Asta cum se cheamă ? mă întrebă Densi.

- “***Iisuse, rămâi prietenul meu***” ! i-am răspuns.

- Tot ei cântă ?

- Nu, alţii. Acum cântă *Orchestra de cameră din Columbia*.

- Cum adică, de cameră ? mă întrebă contrariat, Densi.

- Aşa spunem noi la micile formaţii instrumentale.

- Aha ! spuse Densi şi căscă gura la o nouă piesă. Asta-i altceva ?

- Da ! E piesa: „*Dumnezeul nostru este o puternică cetate*”.

- Frumos ! Plin de tematici autentice, Bach ăsta al vostru !

- De ce spui „al vostru” şi nu spui „al nostru” ? l-am întrebat eu.

- Pentru că nu-l cunosc ! Eu nu-i ştiu pe toţi ai noştri din Opal, darămite să-i cunosc şi pe-ai pământenilor !... Dar Bach nici nu-i pământean. Aparţine de altă planetă. Asta ţi-o spun sigur... după miros ! Are prea multă vervă şi prea multă fantezie. E precis din Taitun. Ia să-l prind în ecran !...

Densi închise ochii.

- A apărut !... Aaa, e zefirian ! Primeşte stima şi consideraţia mea, maestre ! Te admir sincer şi te respect ! De fapt, văd că faci parte din elita stratului V. Văd că ai şirag de rubine pe potir şi triunghiul filosofilor. Te simţi bine în V ?

Bach: - Am să vă spun secretul meu: eu provin din Oraşul de Aur, dar în mod deliberat am ales stratul cel mai de jos al Ierarhiei Luminilor, din dorinţa de a-i înălţa prin muzica mea. Tu ştii mai bine ca mine că nu există satisfacţie mai mare decât să poţi înaripa inimile celor umili. Pentru mine e totuna că stau aici sau în Oraşul de Aur ! Gândurile le am acolo, muzica mea o ofer aici. În Oraşul de Aur şi aşa sunt destui compozitori. Acolo aş fi un oarecare, pe când aici sunt cineva important, fala şi mândria celor din stratul V !...

Teofilact*:* - Care este numele tău în V ?

Bach:- Bach Zotis Hial.

Teofilact: - Ţi-ai asimilat şi numele primit pe Pământ ?

Bach: - Da ! A fost o viaţă rodnică, deşi plină de suferinţe şi necazuri. Prezic vouă însă că viitorul va fi al meu pe întregul Pământ. Nu-i contest pe ceilalţi, dar Pământul va învia, va fi însetat de înviere şi muzica mea învie, dă viaţă, dă forţă, dă putere, dă omului încredere în sine, îl pune pe gânduri, îl provoacă la reculegere şi meditaţie, îl face să se întoarcă către sine şi în acelaşi timp îl înalţă.

Mileniul III va fi mileniul lui **B-A-C-H** ! Citiţi în aceste litere: Bach, Albinoni, Corelli şi Handel. Noi suntem clasicii, noi am făcut ordine şi armonie clasică.

Densi: - Îmi place mult ceea ce spui !

Bach: - Voi veţi aduce ordine în gânduri, în idei şi în concepte, noi aducem ordine în Universul albastru al sentimentelor. Gândurile voastre sunt Verzi, sentimentele noastre sunt Roşii, Albastre, Violet, Portocalii. Munca noastră va rodi la timpul ei, încălzind ordinea pe care voi aţi luptat să o aduceţi în Lumea gândurilor. Voi ierarhizaţi ideile şi conceptele, noi ierarhizăm virtuţile, adăpăm sensibilităţile, facem să crească flori în inimile oamenilor, căci îi îmbiem cu miresme şi parfum. Ştiu că acum aveţi altele de povestit. Nu mi-a venit rândul, dar curând, curând voi fi dictatorul Pământului. Întregul Glob va ridica statui şi temple lui Bach, lui Beethoven, lui Brahms şi Bruckner. Măreţia templelor noastre va întrece faima catedralelor gotice...

Teofilact: - Ai uitat de Wagner ! Şi el e tot neamţ de-al vostru.

Bach: - Wagner ? Wagner are altă concepţie despre muzică. De fapt, el nici nu este compozitor. După mine, este un filosof, un filosof în plină ascensiune. Muzica lui trebuie să o gândeşti, nu să o asculţi. El nu face muzică în „*Inelul Nibelungilor*”, el face filosofie... filosofie adâncă - probleme, drame, sensuri, semnificaţii. Are un Univers în care puţini reuşesc să se descurce...

Teofilact: - Aşa e ! Wagner e iubitul meu, e compozitorul meu preferat. Îl iubesc pe *Parsifal* pentru puritatea şi simplitatea lui; îl iubesc pe *Tannhauser* pentru cucernicia şi evlavia lui; îl iubesc pe *Siegfried* pentru că nu-i pasă de canoane şi reguli, e viteaz, e îndrăzneţ, e drept. Jertfa lui e sursa descoperirii valorilor, în uciderea lui se regăsesc toţi cei ucişi pentru libertatea gândirii şi a acţiunii, şi îl iubesc şi pe *Lohengrin* care este, realmente, cel mai complex personaj pe care l-a putut crea cineva vreodată. Lohengrin nu aparţine maselor. El face parte din elită. El nu poate găsi fericirea uşor, căci e supraconştient de existenţa dramelor. Lohengrin nu visa, nu putea să viseze, căci „ştia”, „vedea”, „înţelegea” Lumea.

Densi: - Aşa mi s-a întâmplat şi mie când m-am trezit în oraşul Tenohtitlan, situat la Vest de Atlantida şi în partea sudică. Trăiam într-o societate armonioasă, dar nu puteam visa, ca Lohengrinul tău. E adevărat că pe Pământ numai inconştienţii pot realiza fericirea... Fericirea !... Ce-i aia fericire ? Un culcuş comod, ridicat într-un turn de o anumită înălţime... Ce-i aia fericire ? Un pom cu fructe, din care mănânci un timp, până ce te saturi. Eşti pur ?... Eşti simplu? Fericirea este cu tine ! Vezi puţin, închizi ochii şi gata... eşti fericit şi cu asta ai terminat ! Un Zeu îşi clădeşte existenţa dincolo de tărâmul fericirii. Doar inconştienţii pot realiza fericirea, căci ei, în simplitatea lor, nu văd dramele ce-i înconjoară.

Aşa am fost noi trei, adică eu - care primisem numele de Zenotecles, precum şi cei doi veniţi din Oraşul de Aur, Menthotep şi Ormoghen... nişte inconştienţi fericiţi. Trăiam într-o Lume armonioasă. Tenohtitlanul era oarecum capitala ţării aztecilor, care păstra intactă învăţătura lui Topteoxenes. Mai erau două oraşe destul de mari: Queltaptanul şi Teotihuacanul. Erau încântătoare ! Piramidele în terase erau la tot pasul şi toate erau în 7 trepte, toate având pe terasa din vârf TRONUL şi BICIUL. Singura intervenţie ce am făcut-o a fost să înlătur Biciul. În locul lui am pus să se sculpteze din piatră o SFERĂ, astfel că în scurt timp toate piramidele aveau TRONURI pe care odihnea câte o SFERĂ. Ca să-i fac pe azteci să înţeleagă semnificaţia Sferei, le spuneam că undeva în Univers există o Lume asemănătoare soarelui, Lume condusă de o Fiinţă atotputernică, perfectă, fără colţuri, exact ca şi SFERA. Şi aşa cum Sfera se poate mişca în toate direcţiile, aşa şi acea Fiinţă vede în toate direcţiile şi astfel vede de acolo, de departe, şi Pământul. Aşa s-a statornicit cultul soarelui şi al roţii cu spiţe în toate direcţiile. Erau aşa de înţelepţi bătrânii preoţi, că ne apuca miezul nopţii tot discutând şi iar discutând.

Atât eu cât şi fraţii mei, Menthotep şi Ormoghen, aveam mediumitate perfectă. Seară de seară făceam şedinţe, la care putea participa oricine dorea. Nu exista nici o restricţie. Nu existau Legi, nu existau pedepse. Aurul era un metal oarecare, din care făceau obiecte de strictă utilitate. Pasiunea lor erau florile şi mai ales penele, pe care reuşeau să le asambleze în tot felul de veşminte şi covoare decorative. Nu mâncau carne. Nu ştiau că se poate mânca şi carne. Aveau multe turme de capre şi nesfârşite livezi de pomi fructiferi.

Acum vă voi spune ceva ce o să vă mire: nu existau geamuri; rareori ningea iarna dar, fiind călduţ, fulgii de zăpadă se topeau. Era o climă atât de blândă, că nici nu simţeau nevoia de foc şi nu ştiau de sobe. Nu descoperiseră sticla, astfel că ferestrele erau simple goluri în ziduri. Casele erau simple cuburi, fără ornamentaţii, în schimb, piramidele erau simfonii de sculpturi cu figuri alegorice şi cu texte scrise în piatră, de o intensă concentraţie de idei. Aveau o scriere sintetică, nu analitică, aşa cum aveţi voi astăzi. Cuvintele erau lungi şi înglobau două până la patru-cinci înţelesuri.

La rândul lor, aceste cuvinte sintetice se traduceau grafic în ornamente. Prin ornamente, de fapt, ei scriau o poveste cu adânci semnificaţii pentru ei. După ce am învăţat să descifrez, să citesc, - mai bine zis - ornamentele, am colindat prin toate oraşele unde erau piramide sculptate, amuzându-mă de poveştile lor. Să vă spun o astfel de poveste: o frază întreagă povesteşte cum o cioară a râvnit să ajungă papagal frumos colorat şi s-a decis astfel să meargă la papagal şi să-i dea penele lui; papagalul a trimis-o la păun, care era cel mai frumos şi mai bogat în pene. Păunul i-a spus că nu are voie să-şi strice

propria podoabă, dar că o sfătuieşte că, dacă se va lăsa mâncată de un vultur, după moarte, Dincolo, va avea şi ea - cioara - pene frumoase de papagal.

Cel mai formidabil eveniment însă, care s-a produs la azteci în timpul acela, a fost sosirea primei nave spaţiale telecomandată, trimisă de cei din Zefirius. A fost prima dată când, în mijlocul Tenohtitlanului, a coborât din cer o navă portocalie şi din ea au ieşit doi bărbaţi costumaţi aşa cum sunteţi voi astăzi. Să nu vi se pară curios dacă cei din Zefirius au realizat nave spaţiale încă în urmă cu 33-35 de mii de ani, ajungând până şi pe planeta Tarnium. Pentru a ajunge însă pe Pământ a fost mult mai greu, reuşind chiar în timpul primilor azteci, pe vremea când şi eu eram acolo.

Dar această performanţă zefiriană nu a avut un rol important pentru luciferieni. Nava a aterizat şi la luciferieni, la indicaţiile „Pertuţiei Opalice", ca să-i impresioneze. Luciferienii însă nu au dat nici o importanţă acestui eveniment.

Revenind la povestea noastră, a celor trei din Tenohtitlan, trebuie să vă spun că Misiunea noastră a fost comunicată în timpul unei şedinţe cu spiritele. Într-o seară, s-a prezentat la noi însuşi Topteoxenes şi ne-a adus la cunoştinţă să ne pregătim să mergem o delegaţie de azteci în pământurile luciferienilor, pentru a-i aduce pe drumul cel bun. Topteoxenes ne-a sfătuit să trimitem o delegaţie de şapte bărbaţi, pentru a învăţa obiceiurile luciferienilor şi limba lor. Am ales trei buni astronomi, bărbaţi ca la 50 de ani şi un preot de primă categorie - Mantumonedes, pe care l-am trimis o lună mai târziu.

Trebuie să vă spun că în urma şedinţelor cu spiritele, ajunsesem să ştim aproape ceea ce ştiţi şi voi doi astăzi. Doar despre culorile spirituale nu ştiam. Eu, după cum v-am spus, eram medium. Vedeam în culori şi auzeam la perfecţie. În plus, când voiam să cunosc pe cineva mai bine, îi vedeam culorile având ochii deschişi. Ajunsesem ca la o simplă formulă pe care o rosteam, să văd aureola fiecărui om. Totul însă era normal.

S-a întâmplat însă într-o noapte ceva cu totul deosebit pentru mine, Zenotecles, om întrupat. În acea noapte nu aveam somn. Stăteam la masa mea de lucru şi meditam. La un moment dat, în mintea mea a răsunat o voce limpede, clară şi plină de vigoare. Mi-a vorbit cam un sfert de oră despre puterea Razelor Tizian 6, fără să-mi spună cine este. Nu am putut dormi toată noaptea. Mă anunţase că în curând voi primi puterea de a vindeca oameni bolnavi şi chiar de a învia morţi.

A doua zi am alergat la prietenii mei, Menthotep şi Ormogen şi, spre surpriza mea, am aflat că şi ei trecuseră prin acelaşi fenomen. Nu ştiam de ce. De ce să primim aceste Raze puternice ? De ce să avem noi atâta putere ? Şi cum stăteam noi şi discutam, am simţit prezenţa lui Topteoxenes. Toţi trei ne-am aşezat şi am închis ochii. Într-adevăr, era Topteoxenes. Ne-a vorbit cam trei ore, timp în care ne-a expus pe larg concepţia luciferienilor despre existenţă, ne-a prezentat religia lor diabolică şi cultul uciderii lui Martupiciu. Noi eram la pământ. Nu ne puteam închipui cum de pot exista oameni care să lovească şi să ucidă fără milă. Ne-a spus că oamenii umili sunt bătuţi şi înfometaţi şi că anual, la sărbătoarea zeului Martupiciu, sunt ucişi trei sclavi şi că la fiecare apus de soare, mai marele preoţilor adună lumea în Piaţă şi vorbeşte despre atotputernicia lui Martupiciu, zeul lor protector, care ziua doarme fiindcă nu-i place căldura, iar noaptea cutreieră Pământul însetat de sânge. Ne-a mai spus că la fiecare apus de soare se făcea câte un sacrificiu: se ucidea un animal, a cărui carne o mâncau preoţii cei tineri, care intrau apoi fiecare în orice casă voiau şi se culcau cu orice femeie doreau.

Desfrâul era pentru ei semnul puterii totalitare ce o aveau de la Martupiciu şi dacă o tânără nu se lăsa violată, era bătută până ceda. Cele ce rezistau şi se opuneau, erau închise într-o închisoare specială şi apoi violate cu forţa de nişte brute.

Noi ascultam aceste orgii cu inima plină de amărăciune. Amarul acesta ajunsese să ne schimbe. Devenirăm serioşi şi tăcuţi. Fraţii noştri se întrebau ce se petrece cu noi, de ce nu le mai spunem lucruri frumoase ca înainte. Noi eram însă absorbiţi de prezentările pe care ni le făcea Topteoxenes.

Trecuse aproape un an de când plecaseră la luciferieni cei şapte în frunte cu preotul Mantumonedes. Eram îngrijoraţi de soarta lor.

Într-o zi, pe când mă tot obseda gândul ce se întâmplase cu trimişii noştri şi cum s-au putut ei acomoda cu luciferienii, iată că s-a petrecut un fenomen asemănător cu altele pe care le mai avusesem, dar pe care nu le înţelesesem. Mi-a apărut în ecran preotul Mantumonedes şi mi-a comunicat că au ajuns să se stabilească chiar în capitala luciferienilor, Raprokexax şi că lucrează toţi şapte într-o fabrică de mobilă de lux. Inteligenţi şi talentaţi cum îi ştiam, reuşiseră să capteze simpatia patronului şi

începuseră să se descurce şi să înveţe limba luciferienilor. Mi-a mai spus că sunt îngroziţi de un fel de poliţişti care umblă mai ales la periferiile oraşului şi fac ordine cu nişte bastoane grele de fier; că există multe ateliere şi fabrici în care lucrează sute de sclavi care nu primesc nimic. Ne-a mai spus că aurul la ei este ceva de preţ şi cine are aur mai mult, face ce vrea şi e cel mai stimat.

Nu puteam înţelege Lumea aceea luciferică. De ce să fie preţuit aurul ? Ce importanţă are aurul ? Topteoxenes însă, ne-a dat ordin ca şi noi să începem să colectăm obiecte din aur cât mai multe, pentru că avem ordin ca la plecarea noastră în Atlantida să mergem la conducerea luciferienilor cu un dar de 7 care pline cu aur, spre a le demonstra intenţiile noastre bune.

Între timp, am început să simt nişte fenomene ciudate: când şi când, mă cuprindea un tremur şi simţeam nevoia să stau culcat. Eram în perioada când începusem să primesc Radiaţiile Tizian 6. Tremurul se intensifica zi de zi, mâinile îmi transpirau, simţeam ţepi în pleoape şi nu puteam dormi în linişte. Mă sculam de 5-6 ori pe noapte. Cam o lună de zile au ţinut aceste tremurături şi ţepi în picioare. Când dădeam mâna cu prietenii mei, aceştia îmi spuneau că simt nişte curenţi ciudaţi, dar plăcuţi. Aceasta până într-o zi când, sculându-mă din somn, am simţit că a intrat în mine o putere colosală. Mi-a apărut în faţă Topteoxenes şi mi-a spus că deja sunt în posesia Radiaţiilor Tizian 6 şi că pot să experimentez cu un mort, dacă vreau.

Am anunţat prietenilor mei vestea aceasta uluitoare şi au dat de veste în oraş că oricine ar dori să i se redea viaţa cuiva drag, ce a murit, să se prezinte în faţa Marii Piramide din centrul oraşului. Ne-am îmbrăcat în hainele noastre de sărbătoare, ne-am pus pe cap podoabele alcătuite din pene şi ne-am îndreptat către Piaţa centrală a oraşului, Piaţă marcată de 4 mari piramide, dintre care una era mai înaltă. Ne aştepta o mulţime de oameni, curioşi să ştie ce vrem să facem.

Conform anunţului nostru, se prezentară doi soţi, un bărbat şi o femeie despletită, sfâşiată de durere. Le murise singurul copil, o fetiţă de cinci anişori. Murise de patru zile şi ei nu voiau să o îngroape, pentru că bunicul fetiţei, în vis, le spusese că li se pare că a murit, dar că fetiţa lor trăieşte. Le mai spusese să aştepte, că „cineva” va face ca fetiţa lor să trăiască iarăşi.

Menthotep, care era Mare Preot, a dat ordin să fie adusă fetiţa în faţa scărilor centrale şi pusă pe prima treaptă. Ne înţelesesem ca eu să nu apar în public ca mare făcător de minuni, pentru a nu mă arăta a fi mai puternic ca Marele lor Preot, Menthotep; aşa că, l-am pus pe Menthotep să stea la mijloc, eu în dreapta lui şi Ormoghen la stânga. S-a făcut linişte şi lumea s-a apropiat în tăcere. În Piaţă erau cam la 2000 de oameni. Am ridicat toţi trei mâinile către Cer şi am invocat puterea Marelui Tron de Lumină... Am stat cu mâinile ridicate cam 10 minute, dar fetiţa... nu mişca. În clipa aceea, în mintea mea s-a detaşat un glas cristalin, care mi-a spus: „Pune mâinile pe mort, altfel nu au cum să intre Radiaţiile Tizian în el”. Le-am şoptit celor doi vestea şi toţi trei am pus mâinile pe fetiţa care zăcea nemişcată. Cam trei minute am ţinut mâinile pe fetiţă şi numai ce observăm că trupul ei începe să-şi schimbe culoarea, obrajii i s-au îmbujorat şi pe faţa fetiţei a apărut un zâmbet. Lumea însă nu vedea. „Acum puteţi să luaţi mâinile de pe ea !” a răsunat aceeaşi voce în mintea mea. Am retras mâinile toţi trei. Pe faţa fetiţei se schiţă un zâmbet, apoi deschise ochii. Menthotep o luă de mână şi o ajută să se ridice. Nu ne venea nici nouă să credem ochilor. Părinţii erau veseli şi îngroziţi. Fetiţa ceru să bea apă. Toată lumea tăcea. Atunci, Menthotep vorbi mulţimii adunate, spunându-le că peste puţin timp noi, cei trei, vom pleca pentru totdeauna, pentru că avem o Misiune trasată de Topteoxenes. Poporul adunat a reacţionat vociferând şi cerând să nu-i părăsim. Menthotep le spuse că „datoria” este mai presus de orice şi i-a rugat să aducă fiecare în faţa Marei Piramide toate obiectele de aur pe care voiau să le dăruiască, căci noi, cei trei, aveam nevoie ca să captăm bunăvoinţa luciferienilor cu aceste daruri.

Astfel, odată pline cu aur fiind cele şapte care, aşteptam semnalul de plecare.

În zorii unei zile, în somn fiind, mi-a apărut în faţa ochilor un Mare Spirit Care-mi părea cunoscut şi Care mi-a spus: „A sosit timpul ! Mergeţi în drumul ce noi vi l-a trasat !” Am alergat în grabă la Menthotep şi la Ormoghen pentru a le spune vestea. A fost de prisos. Şi lor le spusese Marele Spirit acelaşi lucru. Eram deja pregătiţi. Cele şapte care cu obiecte de aur stăteau încărcate în Piaţa Piramidelor. Am dat de veste cetăţenilor că plecăm. Plecarea a fost plină de suspine şi de lacrimi. Poporul ne plângea destinul tragic ce ne sta în faţă. Cu toţii eram copleşiţi şi plini de presimţiri nefaste.

În cele din urmă, am plecat. Şaptesprezece perechi de boi şi vaci au fost puse în jug. Am luat cu noi încă zece bărbaţi văduvi, care s-au oferit să ne însoţească.

MARTUPICIU

Călătoria noastră a durat cam optzeci de zile. Ziua dormeam, iar noaptea mergeam, pentru a ne putea orienta după stele. În a treia zi de călătorie ne-a apărut înainte un fel de flacără ce ne arăta drumul. Având flacăra drept călăuză, am început să dormim noaptea şi să călătorim ziua.

După circa treizeci de zile de drum, am întâlnit prima aşezare luciferică. Ogoarele erau pline de sclavi în mijlocul cărora umblau şi îndemnau la lucru nişte satrapi cu bastoane de fier. În mijlocul aşezării am văzut şi noi statuia lui Martupiciu, zeul groazei şi al sângelui vărsat pentru nesupunere. Statuia înfăţişa un om plin de ţepi, având capul asemenea unui monstru cu gura deschisă; avea limba scoasă afară şi străpunsă de un pumnal.

Am trecut liniştiţi prin acea aşezare şi, la marginea ei, dădurăm peste un om de-al nostru, care primise ordin în vis să vină în întâmpinarea noastră. Şi el fusese călăuzit de o făclie. Satrapii ar fi vrut să ne oprească, dar o forţă nevăzută îi ţinea la distanţă.

Până în capitala luciferienilor, Raprokexax, am mai trecut prin două oraşe. Într-unul am văzut o platformă ridicată în mijlocul Pieţei, cu trei oameni spânzuraţi, plus că mai erau vreo şapte-opt spânzurători libere. Omul nostru ne-a explicat că spânzurătoarea este pentru cei ce nu se supun şi refuză munca. Ne-a povestit că auzise de la patronul său că sclavii s-au răsculat în câteva rânduri şi atunci s-a înfiinţat spânzurătoarea pentru cei nesupuşi, ca să le amintească ce-i aşteaptă.

În cele din urmă am ajuns şi în capitala luciferienilor, Raprokexax. În întâmpinarea noastră au ieşit cu mult alai împăratul şi consilierii lui, în veşminte de ceremonial, negre. Dacă i-ai fi văzut, te îngrozeai de aceşti reprezentanţi ai morţii şi ai cruzimii. Ei ştiau de sosirea noastră de la preotul nostru Mantumonedes, care avea vise profetice. Mantumonedes era deja cunoscut de marele împărat, care îl avea în graţie, pentru că devenise vestit în traducerea şi interpretarea viselor. El depăşise starea de maistru în mobilă şi devenise un fel de proiectant de mobilier şi realizase pentru un consilier o vastă garnitură pentru vila acestuia. Astfel, în alai, am mers până în centrul oraşului, unde era o gigantică statuie a lui Martupiciu, turnată într-un metal necunoscut poporului aztec. Ei erau foarte avansaţi în industrie. Aveau sticle la ferestrele camerelor, care pe noi ne-au uimit.

Din punct de vedere al civilizaţiei erau foarte avansaţi, aveau case pe două şi trei nivele, magazine cu vitrine şi tot felul de minunăţii. Statuia lui Martupiciu era flancată lateral cu câte trei rânduri de spânzurători, care simbolizau puterea lor absolută de a ucide în cinstea lui Martupiciu. Aveau mult, mult metal şi sticlă de toate culorile, care îţi lua ochii.

Femeile erau îmbrăcate însă în culori stridente, cu brăţări şi coliere, având fruntea şi obrajii coloraţi.

Ne-am oprit carele în faţa marii statui a lui Martupiciu şi ne-am supus ceremonialelor lor... tot felul de comedii şi figuri făceau în faţa statuii. Când s-au potolit, am oferit împăratului două care pline cu aur, trei care pentru consilieri şi două care am spus să fie pentru săraci şi orfani. Erau înnebuniţi de plăcere ! Erau patru consilieri principali şi încă vreo douăzeci secundari.

Ne-au condus apoi într-un mare salon de recepţie, unde era o masă încărcată cu tot felul de mâncăruri. Erau nişte aprigi mâncători de carne, numai purcei tăiaţi şi fripţi. Norocul nostru a fost că pe masă erau şi fructe, astfel că am putut şi noi mânca. S-au mirat foarte tare când au văzut că noi nu mâncăm carne.

După masă s-au sculat toţi în picioare şi au făcut un fel de rugăciune de mulţumire adresată lui Martupiciu, pentru aurul ce le-a trimis... Hm ! Ei credeau că venim în numele lui Martupiciu...

Să vezi însă surpriză! Când ne-au condus într-o măreaţă vilă unde aveam să locuim, ce credeţi ? În camera fiecăruia ne aştepta câte o femeie tânără, care ne-a sărit de gât, trăgându-ne spre pat. Noi le-am mulţumit zâmbind, dar le-am făcut să înţeleagă că pe noi acest capitol nu ne interesează.

Prin traducătorul nostru, preotul Mantumonedes, i-am transmis împăratului dorinţa noastră de a discuta probleme importante şi că dorim să convoace consilierii şi oamenii lor de ştiinţă la un fel de sfat comun, chiar în ziua următoare.

Menthotep, Ormoghen şi cu mine ne-am închis într-un dormitor splendid şi ne-am aşezat pe cercetare. Am chemat în ecran pe împăratul luciferienilor, Prakrot-Ka-Makut. Era negru lucitor - diavol pur. Consilierii lui la fel - negri complet. Am cerut apoi „Tronului de Lumină" să ne ajute să prindem în ecran pe oamenii lor de ştiinţă. Aici am avut plăcuta surpriză să-i găsim buni şi curaţi cam opt persoane. Erau gri semideschis, doi erau gri luminos, iar unul dintre ei, Pontenes, avea un guler alb. Deci speranţa noastră era în oamenii de ştiinţă. Doar ei erau curaţi.

După ce ne-am lămurit cum stau lucrurile, ne-am dus cu toţii la culcare. Înainte de a adormi, mi-a apărut în ecran Marele Spirit Necunoscut, în care eu vedeam Trimisul direct al Tronului, al Sferei. Mi-a spus că am puteri desăvârşite asupra celor cu culori deschise şi mai ales asupra celor gri. Mi-a mai spus că Razele Tizian 6 sunt ineficiente la negri... „Negrul", ca culoare, respinge Radiaţia Tizianică.

Mi-a mai spus că, deocamdată, să nu fac uz de puterile mele. Să provocăm pe luciferieni la o discuţie filosofică mai întâi şi, în caz că nu vom reuşi prin discuţii, să apelez la Razele Tizianice...

Urmă o pauză...

- Ştii că m-am cam plictisit ? Ce-ar fi să-mi pui ceva muzică ?... Ştii ce ? Pune-mi ceva de Wagner, ca să mă conving şi eu de cele spuse de tine. Hai, pune ceva !

- Păi, spune-mi ce ai vrea. Am Uvertura la „*Tristan şi Isolda*", am două opere din „*Inelul Nibelungilor*", „*Aurul Rhinului*" şi „*Walkiria*", am „*Marşul funebru al lui Siegfried*", dureros şi macabru... am toată opera iubitului meu *Tanhause*r, care prin iubirea faţă de Venus a reuşit să facă să înfrunzească şi să îmbobocească un baston dat de Papa de la Roma, am Uvertura la opera „*Olandezu*l"...

Densi: - Ia stai ! Dacă-l iubeşti pe acela..., cum i-ai spus ?

Teofilact: - Tanhauser...

Densi: - Aşa, Tanhauser ! Pune-mi ceva care să mă facă să înţeleg ceva din el !

- Pune-i „*Uvertura*", că aia e frumoasă tare ! spuse sora mea cea bună...

Densi: - Da, pune „*Uvertura*"... Hai !

M-am ridicat de la masa mea de lucru şi am pus opera „*Tanhauser*", interpretată de *Capela de Stat din Berlinul de Est, sub bagheta lui Franz Konwitschny.*

.....

Densi: - Splendid !

.....

Densi: - Magistral !

Densi era entuziasmat de tumultul orchestral wagnerian. Când oboiul rămase solo şi tema o preluară viorile, Densi îşi plecă capul şi-l sprijini în mâini. Se cufundase în miraculosul univers sonor al lui Wagner.

.....

Densi: - Câtă vigoare, ce forţă ! Ce grandios este Wagner ! Numai în OPAL ascultăm aşa o muzică !... Ia !...

- Ce zbucium, ce furtună ! exclamă sora mea cea bună.

Furtuna se potoli şi instrumentele reluară calm tema corului pelerinilor. Violonceii reintrară în prim plan, reluând tema pelerinilor, şi din nou trompetele şi cornii izbucniră, incendiind spaţiul cu calmul lor zdrobitor.

- Pune mai încet, să nu sculăm vecinii ! spuse sora mea cea bună.

Într-adevăr, afară se făcuse noapte. Mă uit la ceas: ora 22.30. Am dat muzica mai încet. Între timp „Uvertura" se terminase şi începuse prima scenă. Tumultul orchestral se stinse brusc, făcând loc „cântecului sirenelor":

„Nacht euch dem Strande, nacht euch dem Lande"

„Wo in dem Armen gluhender Liebe"

„Selig Erwaren still eure Triebe !"

Urmă splendida intervenţie a harpei, dialogul senin între sirene şi viori şi liniştita încheiere a primei secţiuni.

Densi: - Care este povestea lui Tanhauser ăsta ?

Teofilact: - *Opera se bazează pe un personaj - zice- se real - care ar fi trăit în sec. al XIII-lea. Un vechi cântec popular povesteşte că Tanhauser s-a urcat pe muntele Venus (Venusberg) unde, timp de un an, a trăit înălţătoare clipe de iubire cu Zeiţa Venus. Cuprins de remuşcări, el invocă puterea Fecioarei Maria şi părăseşte muntele şi pe iubita lui, plecând la Roma, la Papă, să ceară iertare pentru „nelegiuirea" sa. Papa avea în mână un baston uscat şi-i zise: „Ia acest toiag şi cere îndurare de la Dumnezeu ! Când acest baston va înverzi, atunci să ştii că eşti iertat". Cavalerul plecă de la Papă deznădăjduit, cu inima plină de durere, convins că bastonul nu va înverzi niciodată. El se reîntoarce la Venus, iubita lui. Trăind extazul iubirii, nu mică i-a fost mirarea când, a treia zi, bastonul dăduse lăstari... înverzise sub radiaţiile binefăcătoare ale celor două iubiri. Cam asta este povestea...*

Densi: - Minunată poveste ! Îmi place !... Demonstrează atotputernicia Iubirii...

Teofilact*:* **-** Un poet de-al nostru, **Voiculescu,** spune într-un sonet*:* „***Minunile Iubirii n-au stavilă pe Lume****"...*

Densi: - E adevărat... nimic nu întrece Iubirea !... Am iubit şi eu pe Pământ... Şi în Egipt şi în Bizanţ am cunoscut şi eu splendorile Iubirii... N-o uit nici acum pe Emalina, vestala templului Afroditei din Efes... A fost singura mea iubire în Bizanţ... Iubire totală... dăruire totală... vis !... Dar, hai să reluăm povestea !

Teofilact: - Emalina în ce strat este acum ?

Densi: - În VII... E cu discul ei, Mentha-Arud-Seim, mare gânditor. Şi acum vorbesc eu cu Emalina în ecran... când şi când. Nu mă poate uita niciodată, cu toate că am făcut-o să sufere de pe urma mea. Am să vă povestesc eu drama acestei iubiri.

Acum să revenim la povestea noastră !

Densi îşi sprijini din nou capul în mâini şi tăcu. Apoi reluă firul povestirii.

- Chiar a doua zi, dimineaţă, a avut loc prima şedinţă, într-o sală mică, cu circa optzeci de locuri, în fotolii. Împăratul Prakrot-Ka-Makut era şi el de faţă. La catedra prezidenţială am luat loc noi trei, adică Menthotep, Ormoghen şi eu, precum şi traducătorul nostru, Mantumonedes**.** În faţa noastră stătea Împăratul cu ceilalţi consilieri. Era aşteptată „eminenţa sa Marele Preot, Brabis-Karak", însoţit de colaboratorii săi intimi. Ştiam deja de la ai noştri că acest Brabis-Karak era de o cruzime feroce şi de un fanatism fără pereche. La sărbătorirea lui Martupiciu, el, cu propria sa mână, îi înjunghia pe cei trei sclavi sortiţi să-l adape cu sânge pe Martupiciu. Aşteptam în tăcere. Pentru că tot nu aveam altceva de făcut, l-am chemat în ecran pe Brabis-Karak. Era negru scânteietor şi purta semnul şefiei supreme. În acel moment, o voce s-a detaşat în mintea mea: „Brabis-Karak este însuşi Lucifer".

Deci aveam să ne întâlnim cu însuşi Lucifer, cel care, cu şase milenii în urmă, ceruse umilit ajutor de la OPAL.

Sosi şi Brabis-Karak, păşind sigur de el, sever, cu ochi de foc încins. Emana săgeţi şi simţeam o greutate în respiraţie. Se aşeză în dreapta împăratului. Culmea a fost că împăratul s-a înclinat înaintea lui şi nu el în faţa împăratului. Brabis-Karak era cam de 70-80 de ani, dar viguros şi zvelt. Era impunător; era atât de sigur pe el, atât de majestuos, încât şi noi ne-am înclinat. Ne făcu semn să luăm loc şi ne dădu cuvântul. I-am spus lui Mantumonedes să explice filosofia noastră.

Mantumonedes începu să expună. Culmea e că înţelegeam şi eu ceva din ceea ce spunea, cu toate că nu cunoşteam limba lor. Nu a apucat să intre bine în subiect, că Brabis-Karak l-a oprit, spunând:

- Ştiu şi cunosc filosofia voastră ! Am citit şi eu tăbliţele lui Topteoxenes, dar e un naiv şi un bleg, pentru că crede că există viaţă dincolo de mormânt. Nu există nimic altceva decât zeul nostru Martupiciu, cel care i-a învăţat pe părinţii noştri să folosească biciul şi să preţuiască aurul şi confortul. Martupiciu ne-a dat nouă ştiinţa să făurim metalul tare şi sticla care nu se sparge. Aceste descoperiri se datorează lui Martupiciu, care este mulţumit de sângele ce i-l dăm noi să bea. Voi sunteţi firi slabe, fiindcă vă este milă de proşti şi de sclavi. Cine e „milos", e slab ! Cine e „crud", e puternic ! Noi suntem puternici, demni de a stăpâni Pământul şi-l vom stăpâni şi-l vom conduce pe drumul civilizaţiei

şi al progresului ! E drept că sclavii merită şi ei condiţii de trai mai bune..., dar aceştia trebuie să muncească pentru noi, cei ce vrem să făurim o Lume nouă, a belşugului şi bunăstării, în care oricine din cei vrednici să poată trăi în lux şi confort. **Aceasta este deviza noastră:**

“LUX şi CONFORT, PLĂCERI şi DISTRACŢII MAI PRESUS DE ORICE !”

- Minciună ! Eroare ! Confuzie ! am urlat eu ieşit din minţi. Martupiciu al vostru este un monstru ! O hidoasă creaţie a voastră !...

Brabis-Karak s-a ridicat în picioare, vrând să arunce cu bastonul în noi, dar o flamă s-a coborât în mâna lui şi l-a paralizat. Brabis era uluit. Scăpase toiagul din mână şi însuşi împăratul l-a ridicat şi i l-a dat, dar cu mâna dreaptă nu mai putea prinde. Mi-a fost milă de el şi i-am spus:

- Iată, Brabis-Karak, „Tronul de Lumină” pe care tu îl negi, ţi-a paralizat mâna dreaptă ! Ce semn mai mare vrei ? Hai, cedează ! Recunoaşte că viaţa este veşnică, că **mila şi iubirea sunt singurele care pot crea o Lume nouă,** cum vrei tu, şi nu exploatarea sclavilor...

- Sunt bătrân şi sufăr de o boală necunoscută. N-are nici un amestec paralizarea mâinii mele cu „Tronul vostru de Lumină” ! zise Brabis, la care eu i-am răspuns:

- Iată, eu mă voi ruga la SFERĂ să-ţi redea sănătatea şi vei vedea că „Tronul” Este Atotputernic.

Am ridicat mâinile la cer şi mai înainte de a formula invocarea, o rază de lumină coborî din plafon şi intră în mâna paralizată a lui Brabis. În aceeaşi clipă, mâna era sănătoasă şi Brabis putu să-şi reia toiagul de mare preot în mână.

- Eh, o întâmplare ! Mi s-a mai întâmplat aşa ceva, nu-i prima dată ! zise Brabis, minţind cu neruşinare.

- Uite, eu îţi propun o experienţă clară ! i-am spus eu lui Brabis. Alege şi adu în Piaţa publică trei bolnavi în stare gravă. Tu să te rogi cu preoţii tăi lui Martupiciu al vostru să-i facă sănătoşi şi, dacă reuşiţi, eu mă voi închina zeului vostru, iar dacă noi vom putea să-i vindecăm, atunci treci tu de partea noastră şi accepţi Legile „Tronului de Lumină”.

Brabis-Karak a fost de acord cu propunerea mea, astfel că, a doua zi, am fost invitaţi în Piaţa spânzurătorilor, unde trona Martupiciu cel sângeros. Toţi preoţii lor în frunte cu Brabis au început să implore pe Martupiciu să vindece doi bătrâni şi o femeie pe care doctorii nu-i mai puteau vindeca. Au stat vreo trei ore în faţa statuii lui Martupiciu şi bolnavii erau tot bolnavi. Atunci, lui Brabis-Karak i-a venit ideea de a sacrifica un sclav, pentru că, spunea el, Martupiciu numai atunci când vede sânge e puternic. Au adus aşadar un sclav care se zbătea, ştiind ce-l aşteaptă. Am vrut să-i opresc, dar un glas mi-a poruncit: „Lasă-i să facă orice” ! Cu propria sa mână, am văzut cum Brabis-Karak a ucis sclavul acela. A fost o scenă groaznică ! Toţi preoţii l-au sărutat pe Martupiciu, stropind soclul statuii cu sângele sclavului... dar, nici un rezultat !

Noi am reuşit să vindecăm bolnavii în câteva minute. Brabis-Karak şi preoţii lui au văzut acest lucru, s-au convins, şi ne-a spus:

- Recunosc că „Tronul vostru de Lumină” este mai puternic decât Martupiciu al nostru !

Şi au plecat.

Au trecut câteva zile fără ca nimeni să vină pe la noi. A patra zi am fost înştiinţaţi să mergem în mica sală unde mai fusesem. Când am ajuns acolo, Brabis-Karak şi împăratul, cu suitele lor, erau deja în discuţii aprinse. La intrarea noastră au tăcut. Împăratul ne întrebă ce vrem noi ca ei să facă. Noi am formulat mai multe puncte:

1.să elibereze sclavii şi să le dea drepturi egale cu cetăţenii liberi;

2.să modifice toate Legile şi să desfiinţeze pedepsele;

3.să dărâme statuia lui Martupiciu şi în locul ei să clădească o Piramidă cu un TRON sus pe ultima treaptă;

4.să desfiinţeze casele de toleranţă şi orgiile cu desfrâuri combinate;

5.să aplice Legea retribuţiei corespunzător cu munca efectuată.

Brabis-Karak vorbi în şoaptă cu împăratul şi cu consilierii şi respinseră propunerea noastră.

În clipa aceea cerul se acoperi cu nori negri şi izbucni o furtună nemaivăzută.

PEDEAPSA

După circa jumătate de oră de furtună, începu să plouă cu grindină. Era în plină vară. A căzut grindina într-un strat atât de gros, încât nu se mai putea merge pe străzi. Când grindina a încetat, ne-am înţeles să continuăm discuţia a doua zi.

În drum spre vila noastră, imaginea copacilor era jalnică; le căzuseră toate frunzele, astfel că era un adevărat peisaj de iarnă. Am înţeles că TRONUL DE LUMINĂ SE SUPĂRASE. Către seară însă, norii se risipiră şi razele soarelui în apus au încălzit inimile noastre.

Ne retrăsesem în vila noastră toţi patru. Nu ştiam ce am mai putea face. Totul se dovedea a fi zadarnic. Când am exprimat hotărârea de a ne întoarce la ai noştri, în ambele urechi am simţit nişte pocnituri puternice. Mi-am dat seama că vom primi o comunicare. Într-adevăr, în ecran apăru Marele Spirit, care nu era altul decât Iisus, şi ne spuse:

- Le veţi da ultima probă şi-i veţi anunţa că, dacă nu eliberează sclavii şi nu renunţă la zeificarea lui Martupiciu, îi vom lovi din plin şi-i vom distruge ! Vă veţi oferi singuri să fiţi spânzuraţi, spre a demonstra existenţa „Vieţii veşnice” şi a treia zi vă voi învia în văzul tuturor. Mergeţi chiar acum la Brabis-Karak şi spuneţi-i să dea ordin să se pregătească trei spânzurători, pentru tine Zenotecles, pentru Menthotep şi Ormoghen. Deocamdată atât ! La lucru !

Acestea zicând Iisus, Marele Spirit, ecranul se stinse. Am deschis ochii. Şi Menthotep şi Ormoghen avuseseră acelaşi ecran. Doar bunul nostru prieten, preotul Mantumonedes, nu cunoştea ordinul. Când i-am zis de spânzurătoare, ne-a zis să cerem patru spânzurători.

- Nu ! i-am răspuns eu. Ordinul este pentru noi trei. Tu să te întorci la ai noştri... Poate că scăpăm de urgia care simt că se apropie.

Ne-am ridicat şi am pornit spre vila fanaticului Brabis-Karak. Era după apusul soarelui. Slugile ne-au condus într-un salon de un lux nemaivăzut. Totul era din aur, argint şi lemn lucitor. Covoare multicolore groase, deşi lipsite de gust. Mult mai frumoase erau combinaţiile noastre din pene de papagal şi păun.

Odată venit la noi, ne aşezarăm cu toţii. Pe dată i-am spus hotărârea noastră. Brabis rămase uimit, dar ne spuse că nu crede că va fi de acord împăratul. În orice caz, rămase să ne întâlnim a doua zi cu el şi cu împăratul.

A doua zi, împăratul rămase nemişcat auzind oferirea noastră spre spânzurătoare. Erau cu toţii impresionaţi de jertfa noastră. Mulţi veneau pe la noi şi se închinau în semn de respect şi consideraţie. Împăratul şi consilierii săi respinseră cererea noastră de a ne lăsa spânzuraţi, dar refuzau şi eliberarea sclavilor. Erau de neînţeles ! Vedeau bunele noastre intenţii, ne respectau opiniile, dar nu voiau să cedeze.

În clipa în care împăratul a respins cererea noastră, am auzit o voce detaşându-se în mintea mea: „Convoacă o adunare a poporului mâine, în zorii zilei” ! I-am şi comunicat împăratului dorinţa noastră. Brabis-Karak s-a opus, temându-se de efectul în masă pe care ar putea să-l aibă adunarea solicitată de noi, dar împăratul apucase să ne promită că acceptă să ne adresăm maselor.

În ziua următoare, dis-de-dimineaţă, ne-am dus în Piaţa zeului Martupiciu. Nu dormisem toată noaptea şi Marele Spirit ne ordonase să ne tăiem singuri venele de la mâini, pentru a demonstra gravitatea situaţiei. Lumea începuse deja să se adune. Erau tot felul de oameni, care mai de care cu o figură mai ciudată. Toţi erau mândri şi dispreţuitori. Într-un târziu, sosi şi împăratul cu suita sa, urmat de Brabis-Karak.

Am luat eu cuvântul, iar Mantumonedes traducea. Am vorbit despre nemurirea sufletului, despre superioritatea învăţăturilor lui Topteoxenes şi despre atotputernicia „Celui Ce stă pe Tronul de Lumină”. Le-am spus că suntem Trimişii Lui, spre a le aduce la cunoştinţă că, dacă nu vor renunţa la sclavie şi la cultul lui Martupiciu, „Cel Ce stă pe Tron”, Conducătorul suprem al Universului, va distruge ţara lor şi-i va nimici pe toţi.

Ce credeţi ? Au început cu toţii să mă huiduiască şi să arunce în noi cu tot felul de obiecte. A trebuit să intervină poliţiştii lor, spre a-i potoli. Mi-am dat seama că trebuie să urmeze ultimul gest demonstrativ, să ne tăiem venele singuri. Brabis-Karak a luat cuvântul şi s-a adresat mulţimii, zicând că Martupiciu este zeul lor, el le-a adus bunăstarea şi lui trebuie să-i rămână credincioşi. Le-a mai spus

că poate şi noi avem dreptate, că avem puteri, dar că cererea noastră de a desfiinţa sclavia este absurdă şi va crea revolte şi pericole sociale grave.

În timp ce Brabis vorbea, noi am ridicat mâinile spre Cer, ne-am îmbrăţişat camarazii şi, luând cuţitele ce le aveam ascunse sub haine, Ormoghen, Menthotep şi cu mine ne-am tăiat venele. Trebuie să vă mărturisesc că nu am simţit nici o durere şi culmea, sângele nu a curs decât puţin, iar noi am părăsit uşor şi lin corpul material. Odată ieşit din trup, am văzut totuşi că gestul nostru impresionează pe toţi.

Brabis-Karak şi împăratul au poruncit să fie păzite cadavrele noastre, să vadă dacă într-adevăr vom învia a treia zi, căci Mantumonedes le spuse că "Cel ce stă pe Tron" ne va învia. Mulţimea se perinda prin faţa cadavrelor noastre. Până seara târziu, aproape tot oraşul venise să ne vadă trupurile neînsufleţite ce zăceau într-un lac de sânge.

Timp de două zile şi două nopţi camarazii noştri şi poliţia au făcut de gardă, iar în a treia zi către prânz, am înviat. Cerul era întunecat, nori grei şi apăsători pluteau deasupra oraşului.

Împăratul şi Brabis-Karak au venit imediat la noi să ne vadă. I-am întrebat dacă cedează. Mi-au răspuns foarte politicos că ei nu pot sluji decât lui Martupiciu, cu orice risc, şi la nevoie vor primi chiar moartea pentru el. Brabis minţea ! Un trăznet din Cer despică văzduhul, căzând asupra vilei lui Brabis-Karak, pe care o transformă în ruine.

„Plecaţi în ţara voastră !" am auzit un glas.

Împăratul şi Brabis s-au retras. Noi, plini de presimţiri rele, am luat ceva merinde cu noi şi am părăsit oraşul... pentru totdeauna ! Alergam cu sufletul la gură de groaza presimţirilor.

Când ne-am depărtat îndeajuns de oraş, ne-am aşezat să ne odihnim. Deasupra oraşului Raprokexax se dezlănţui o ploaie cumplită. Picuri mari, calzi veneau şi peste noi. Simţeam alarmă şi groază. Din urmă se apropiau de noi în fugă alţi cetăţeni ai Raprokexaxului. Noi alergam mai tare. Picurii de apă deveneau mai fierbinţi, era o zăpuşeală şi un vânt fierbinte începu să bată. Simţeam că ni se apropie de această dată sfârşitul, că şi noi vom cădea victime nevinovate mâniei „Tronului de Lumină".

Camarazii ne întrebau cum de noi nu suntem păziţi, feriţi de pedeapsă. Le-am spus că nu este posibil şi că şi noi va trebui să murim, cu toate că nu avem nici o vină. Într-adevăr, ploaia era din ce în ce mai fierbinte. Hainele ne mai fereau puţin de arsuri. Menthotep şi Ormoghen mi-au spus că nu mai pot să înainteze, că sunt frânţi de oboseală. Am propus să ne oprim cu toţii şi să ne aşteptăm în linişte sfârşitul. Au rămas cei mai în vârstă, cei mai tineri au spus că ei vor continua să încerce să scape. I-am oprit:

- Inutil ! Rămâneţi demni şi viteji în faţa dezlănţuirii „Tronului" ! le-am spus eu.

M-au ascultat şi ne-am aşezat cu toţii înghesuiţi unul în celălalt. Eram aproape 20... mai precis 17. Fierbinţeala ploii devenise insuportabilă, dar nici unul dintre noi nu s-a văitat.

Pe rând, unul câte unul, am trecut „Dincolo". Când toţi 17 am fost ieşiţi din trupurile noastre nemişcate, ne-am simţit atraşi în sus de o putere nevăzută. Am parcurs cu o viteză ameţitoare spaţii imense, apoi am intrat în Împărăţia „Tronului de Lumină". Toţi 17 am ajuns în Oraşul de Aur, unde am fost primiţi de însuşi Buddha, conducătorul, mai marele înţelepţilor din Oraşul de Aur. Era trist. Toţi erau trişti. Din depărtare, Marele Disc Opalic scotea scântei. OPALUL se dezlănţuia. Jerbe de flăcări, vârtejuri de foc ţâşneau din Marele Disc Opalic, îndreptându-se spre Pământ.

Zile întregi a fost tăcere... totală tăcere. Fiecare din noi tăcea. Eu, Menthotep şi Ormoghen am rămas în Oraşul de Aur. Ceilalţi 14 au coborât fiecare în straturile lor: Mantumonedes în stratul VII, ceilalţi în straturile V şi VI. Misiunea noastră luase sfârşit !

.....

Densi ne privi.

Teofilact: - Nu te-ai mai întors în Opal ?

Densi: - Ba da, dar mult mai târziu, după ce Opalul a distrus complet Atlantida şi a făcut-o fund de ocean. Am rămas o vreme cu Menthotep şi Ormoghen chiar în Palatul lui Buddha, până ce Opalul a reintrat în echilibru.

- Dar poporul tău aztec a scăpat ? a întrebat sora mea cea bună.

Densi: - Da ! Cutremurul şi scufundarea au avut loc însă nu departe de ei. Ei însă au scăpat. Era un popor evoluat şi armonios. Păcat că istoria voastră nu ştie nimic despre primii azteci. Ştiu că există şi acum temple şi piramide în Mexic, dar tot ceea ce se mai găseşte acum sunt realizări mult, mult mai târzii.

- Aţi obosit ? ne întrebă Densi.

Teofilact: - Oarecum ! i-am răspuns eu. Suntem mai mult consternaţi de furia cu care s-a dezlănţuit OPALUL.

Densi: - Da, au fost trimise asupra Atlantidei substanţe TARMICE distrugătoare, un fel de materii de o radioactivitate colosală. Luciferienii au fost distruşi în totalitate şi au fost proiectaţi în spaţiile lor GANDANICE. Mai mult de 4000 de ani Opalul a tăcut; nu a mai comunicat cu nimeni din straturi, a stat tăcut în Sine. Distrugerea a avut loc cam prin anii 12.200 înainte de Hristos, aşa că este foarte greu să mai poţi găsi ceva rămăşiţe pe fund de ocean.

Mai pui ceva la pick-up ? Mai pune ceva de Wagner al tău...

Teofilact: - Care îţi este dorinţa ?

Densi: - Aş vrea ceva pe care s-o închinăm bieţilor sclavi nevinovaţi din Atlantida, care au pierit şi ei odată cu stăpânii lor.

Teofilact: - Am dramaticul „*Marş funebru al lui Siegfried*”, într-o interpretare excepţională !

Densi: - Să-l auzim !

Am găsit imediat discul. Cea mai mare ordine în camera mea de lucru o am la discuri. Cu ochii închişi găsesc discul mult dorit, printre cele aproape 250 de discuri stereo şi mono. „*Marşul funebru al lui Siegfried*” îl am interpretat de *Orchestra simfonică din Berlinul de Vest, sub bagheta lui Herbert Von Karajan.*

Dramaticul „Marş funebru al lui Siegfried” evocă parcă eroismul celor 17 azteci care, în frunte cu Zenotecles, Menthotep şi Ormoghen, s-au sacrificat din înalt spirit de sacrificiu faţă de **„TRONUL DE LUMINĂ”...**

Răsună trompetele triumfătoare: *„Pământule tot... ia aminte şi învaţă* !”

Densi: - Să ştii că aztecii au înscris o pagină de aur, prima pagină de aur în istoria spiritualităţii pământene. Drama Atlantidei nu a putut fi evitată, acolo au căzut milioane de nevinovaţi, victime ale pedepsei ce trebuia să cadă pe cei ce slujeau luxului, confortului şi desfrâului. Nu ! Luxul deşănţat, confortul exagerat sunt proprii luciferienilor şi nu este de mirare că OPALUL se pregăteşte acum iarăşi să intervină...

Am ascultat toţi trei tăcuţi, asistând cu toţii parcă la Requiemul celor ce nevinovaţi au fost jertfiţi.

Densi: - Acum am încheiat povestea primei mele vieţi pe Pământ. Cred că aţi auzit ceva ce nimeni n-ar putea povesti. Ceea ce v-am spus sunt lucruri reale. Poate că unii vor crede că nu a fost... chiar aşa... Ei bine, a fost mai dramatic ! Năvălirea apelor a fost groaznică ! Moartea a pus stăpânire pe Atlantida în câteva ore doar... Cutremurele s-au succedat la scurte răstimpuri şi Atlantida a dispărut pentru totdeauna în fundul oceanului. Dacă scafandrii voştri vor să sape în fundul oceanului Atlantic, vor mai putea găsi urme. Viitorul va mai aduce dovezi încă...

Acum... consider capitolul Atlantidei închis şi trecem la Egipt.

Teofilact: - În cinstea ta, Zenotecles, îţi propun să ascultăm scena morţii lui Siegfried, a eroului eliberator care a salvat Lumea de blestemul aurului.

Densi: - Nu numai în cinstea mea, ci şi a virtuoşilor mei prieteni, Menthotep şi Ormoghen, cărora li s-ar cuveni să li se ridice câte o statuie de granit în „Oraşul Filosofilor”, la care gândeşti...

E G I P T

XEROTÉMUS-KÉOPS-PTÁ

Venirea lui Iisus pe Pământ a fost cauzată tot de luciferieni. Aceştia, după ce au fost distruşi în Atlantida, vreo cinci milenii au tăcut, neîndrăznind să mai ia contact cu noi, cei din OPAL.

Prin mileniul al VII-lea înainte de Hristos, Lucifer apelează din nou la Părintele Luminilor, spre a-i cere iertare, solicitând din nou ajutorul, spre a se putea şi el salva. Părintele Luminilor acceptă şi-i promite lui Lucifer că-i va indica o anumită zonă de pe Pământ, unde să se poată întrupa şi hotărăşte ca luciferienii să formeze un popor aparte, care să beneficieze de „Trimişi speciali".

Părintele Luminilor îi indică lui Lucifer zona dintre Mediterana şi Golful Persic de astăzi şi făgăduieşte că-i va trimite îndrumători speciali. Este vorba de poporul israelitean care, în evoluţia sa, a beneficiat de patru Trimişi din Opal: Abraham, Iacov, David şi Solomon.

La început, primele milenii a mers destul de bine cu evoluţia luciferienilor. Câteva milioane de luciferieni au reuşit să-şi îmbunătăţească culorile spiritului şi să intre în primele două straturi; cu rare excepţii au ajuns până în stratul IV, realizând griul deschis. Cei mai mulţi însă persistau în culoarea de bază - negru. Şi nu a fost numai atât. Luciferienii nu au ascultat de porunca dată, de a se întrupa numai în zona indicată de Părintele Luminilor, ci au împânzit Pământul, strecurându-se şi la alte naţii.

Israelitenii, după marele lor prooroc Moise, au început să meargă din rău în mai rău. În loc să pună accentul pe respectarea celor 10 porunci, recurgeau la sacrificii şi se pierdeau în tot felul de ritualuri, cerând Cerului să-i facă conducători ai Pământului. Se credeau nici mai mult nici mai puţin decât „poporul ales". Aşteptau un Mesia Care, cu puteri supranaturale, să-i facă stăpâni peste celelalte popoare, robii lor, care să le muncească.

Religia iudaică devenise o cloacă stricată de preoţi orbi şi făţarnici, care huzureau pe spinarea oamenilor de rând, ducând poporul dintr-o eroare în alta. Israelitenii aveau nevoie de un Trimis special. Pământul întreg avea nevoie să intre într-o fază spirituală nouă. Se simţea nevoia unei primeniri în gândirea popoarelor.

Atunci, Părintele Luminilor convoacă Înţelepţii OPALULUI în „***Marea sală a Tăcerii***" din centrul ***Cetăţii de Lumină***.

V-am spus la începutul povestirii mele despre acea memorabilă şedinţă când, la chemarea Părintelui Luminilor: „**Cine vrea să coboare pe Pământ pentru Misiune specială ?**", a ţâşnit primul Iisus, strigând fără ezitare: „**Eu merg, Părinte !"** Ştia că va fi greu, dar credea în izbândă. Ştia că luciferienii sunt reci, dar spera... ba chiar credea că va reuşi să-i încălzească.

După cum v-am spus, Hristos primeşte MISIUNEA: „**Primesc să cobor pe Pământ oricum va fi, accept oricare îmi va fi destinul !**" a adăugat Iisus, iar la sugestia Părintelui de a-şi lua cu sine un prieten, Iisus s-a uitat la mine. I-am zâmbit şi a înţeles că sunt de acord.

Iisus a coborât în Egipt cu şapte ani înaintea mea. De ce în Egipt ? Acum, răspunsul care urmează este deosebit de important şi aş vrea să-l subliniez, pentru ca acest răspuns să se imprime definitiv în conştiinţa popoarelor:

Hristos coboară în Egipt pentru a face din el FOCARUL CENTRAL din care mai târziu să iradieze noua Sa Învăţătură. Egiptul era cel mai indicat popor, apt să primească o Învăţătură nouă, pe fondul unei religii valoroase, aşa cum o aveau egiptenii la vremea aceea. Egiptenii erau un popor curat, echilibrat moraliceşte şi cu o structură preoţească superioară. Aveau ritualuri pline de semnificaţii, iar Zeii pe care îi cinsteau erau simboluri limpezi şi clare.

Prin venirea lui Iisus în Egipt se autentifică superioritatea unui popor care milenii de-a rândul a fost păstrător zelos al învăţăturii marelui iniţiat egiptean din mileniul al patrulea, marele necunoscut:

HÓRMINUS ESPÉTUS TÁ,

precum şi a strălucitului mare preot, faraon şi ilustru reformator:

XEROTÉMUS-KÉOPS-PTÁ

a cărui înaltă gândire a fost inspirată chiar de spiritele din OPAL. Xerotemus-Keops-Pta nu este altul decât **Buddha**, unul şi acelaşi spirit care a creat două variante de spiritualităţi: varianta egipteană şi cea indiană. Xerotemus este cel care a creat marele mit OSIRIS-ISIS, a instaurat ritualul Botezului, al

Nunţii şi „Mesei sacre”, pe care le va prelua Iisus. Vă amintiţi că Iisus s-a supus Botezului lui Ioan, a participat la Nunta din Cana Galileei şi a celebrat CINA CEA DE TAINĂ înaintea crucificării.

Hristos, în mod deliberat, a preluat şi a consacrat pentru vecie cele ce mai târziu, în Biserica creştină, s-au numit: „taina botezului”, „taina nunţii” şi „taina euharistică”, misterul central al Bisericii creştine.

Părinţii, preoţii şi arhiereii din Bizanţ s-au inspirat de la egipteni. Egiptenii au fost primii creştini, continuatori ai ritualurilor tradiţionale egiptene: Botezul, Nunta, Masa sacră şi Ierarhia preoţească. Xerotemus a fost cel care a creat trei trepte de preoţi egipteni: preoţia lui Osiris, a lui Isis şi cea mai înaltă preoţie, cea a lui Horus.

Asupra acestora vom reveni la momentul potrivit, dar cel mai frumos ritual creat de Xerotemus a fost ritualul ÎNVIERII LUI OSIRIS care, parcă anunţa, cu multe secole înainte, ÎNVIEREA LUI HRISTOS.

Egiptenii sunt adevăraţii creatori ai religiei creştine. Veţi putea vedea din povestirea mea că ceea ce am să vă spun nu poate fi contestat. Egiptul merită stima şi preţuirea întregului Pământ, căci ritualurile Botezului, Nunţii, Mesei sacre, a Preoţiei în trepte şi a sărbătoririi Învierii vor reînvia şi se vor impune pe plan mondial; vor învia în cel de-al III-lea mileniu şi se vor impune pe întregul Pământ. E prescris, e hotărât de OPAL şi aceasta se va împlini cu exactitate !...

Densi vorbise cu vervă şi ridicase glasul. Era parcă dominat de o viziune asupra viitorului, când toate popoarele se vor uni, acceptând toate cele cinci ritualuri de provenienţă egipteană şi preluate de religia creştină. Se ridică în picioare şi începu să se plimbe în camera mea de lucru cu mâinile încrucişate pe piept. Îi respectam tăcerea.

Trecură câteva minute. Se opri din mers şi se aşeză pe scaun. Nu-mi dădeam prea bine seama ce se întâmplă. Era aici, cu noi în cameră... sau acolo, în Lumea lui ?!... Nu pot preciza... Parcă era cu noi, parcă era totuşi acolo, Sus, în Lumea lui de basm...

Densi: - Caută ceva vechi... o muzică veche de coruri... Ai ceva vechi ? Muzică de-a voastră, veche ? Vreau să mă concentrez, să vă povestesc vechi şi frumoase amintiri de pe vremea când am coborât în Egipt, în armoniosul, seninul şi echilibratul Egipt, cu oamenii lui harnici şi cinstiţi, modeşti şi evlavioşi, ce aveau pasiunea opaiţelor şi a torţelor ce ard !

Hai, pune ceva vechi şi nostalgic !...

Am căutat în grabă cea mai veche piesă muzicală pe care o aveam, „*Missa Brevis*” de *Giovani Pier Luigi de Palestrina,* compozitor italian din secolul al XVI-lea şi am pus-o la pick-up. Densi asculta cu capul sprijinit în mâini...

OPAIŢELE

Trezirea mea la viaţă a fost la lumina opaiţului, noaptea, căci nopţile erau răcoroase şi mama se odihnea ziua şi trebăluia noaptea. Primele imagini cu care m-am întâlnit, au fost sub lumina caldă şi lină a opaiţelor, a celor 4 opaiţe care ardeau noaptea tot timpul în camera în care am trăit primele zile de trezire la viaţă. Pe pereţii camerei erau pictate o sumedenie de simboluri vechi: soarele, muntele şi arborele, alături de săgeţile încrucişate, iar pe peretele principal şoimul ce simboliza pe HORUS, Zeul Zeilor, Cel Ce trona peste întregul Univers.

Ce senină şi duioasă era mama ! Ştia că are un copil care va însoţi în viaţă pe **CEL MAI MARE TRIMIS AL CERULUI PE PĂMÂNT**. Atunci când era însărcinată, avusese un vis în care un bărbat cu plete şi îmbrăcat într-un veşmânt simplu o anunţase că copilul ei este şi el un Trimis al lui Isis şi-i poruncise să mă ţină în camera lor sacră şi să ardă în permanenţă PATRU opaiţe. Opaiţele le pregătea singură dintr-o feştilă şi seu de oaie. Obişnuia să cânte. Niciodată nu înţelegeam cuvintele cântărilor ei. Erau cântări sacre ce le învăţase în templu şi cu care o adora pe Isis, Zeiţa protectoare a casei noastre. Opaiţele erau menite să-l îndepărteze pe Set - zeul întunericului. Isis era pentru mama însăşi Lumina, soarele. Primele discuţii pe care am început să le înţeleg, au fost cele ce se refereau la confuzia pe care o făcea mama între Ra - Zeul soarelui şi Isis - Zeiţa Luminii. Pentru mama, Ra nu exista; totul era Isis. Tata căuta să-i demonstreze deosebirile, căci era învăţat şi mare meşter la cuvânt, dar mama o ţinea pe-a ei.

Mama avea un obicei: mă lua cu ea uneori, seara, la Marea Piramidă a lui Xerotemus, unde se ruga lui Isis spre a fi primită în Împărăţia Ei. Locuiam într-un fel de târg cu destul de mulţi locuitori, cu pricepuţi şi harnici meseriaşi. Casa noastră era chiar lângă templul lui Osiris şi nu departe de templu era Piramida cea mai mare a lui Keops, cum o ştiţi voi astăzi. Mama a început să mă ia întotdeauna cu ea la Piramida cea mare, încă de când eu am început să mă ţin pe picioare. Mă punea să repet după ea: *„**Isis, Care dai viaţă şi fericire, fă-mă să fiu fericit în Împărăţia Ta !**”* Tata o corija în sensul că Isis nu are Împărăţie, că Împărăţia Luminii este a lui Horus şi că, prin urmare, Horus trebuie cinstit şi Lui trebuie să I se adreseze în rugăciuni. Mama avea însă credinţa ei din care nimeni n-o putea clinti.

Eu creşteam şi continuam să fiu ţinut în „camera sacră” a casei noastre, cu cele PATRU opaiţe în cele PATRU colţuri ale încăperii. Grija cu care mama mea, Nariti, aprindea şi întreţinea opaiţele, mă făcea să mă întreb de ce oare atâta grijă pentru opaiţe, de ce numai în camera mea şi de ce PATRU ? Mama mi-a spus atunci de visul ei, când un bărbat cu plete i-a prevestit că va avea un copil, TRIMIS al lui Isis şi, ca respect, trebuie să-l crească chiar în „cameră sacră” cu simboluri şi să-i aprindă PATRU opaiţe. De ce PATRU nici ea nu ştia şi nici eu nu înţelegeam. Acest PATRU însă aveam să-l descifrez mult mai târziu.

La un moment dat, într-una din zile, tata veni cu o pensulă şi nişte culori şi refăcu pe perete pe Horus-Şoimul. Am observat că ochiul drept al lui Horus semăna cu Soarele, iar ochiul stâng cu Luna. L-am întrebat de ce acest lucru. Mi-a dat o explicaţie pe care eu n-am înţeles-o. În schimb, mama mi-a explicat celelalte simboluri: copacul cu rădăcini şi crengi, muntele şi săgeţile.

COPACUL - îmi spunea mama - reprezintă viaţa vietăţilor care pornesc de la o simplă sămânţă; sămânţa intră în pământ în Împărăţia lui Osiris, acolo Osiris o face să încolţească şi să prindă rădăcini; apoi iese la lumină şi intră în Împărăţia lui Isis, care prin Lumina Ei o face să crească. Ra - soarele - Este Fiul lui Isis, ca şi Set; dar în timp ce Ra a fost înţelept şi Isis L-a pus pe Cer, Set a fost rău şi Isis l-a aruncat în întuneric, aşa că cei doi fii ai lui Isis stăpânesc unul ziua, altul noaptea. Set este rău şi aduce nenorociri, de aceea el trebuie alungat cu opaiţe şi cu torţe.

MUNTELE este viaţa omului. El reprezintă drumul fiecăruia de la bine la mai bine. Ca să ajungi în Împărăţia lui Isis, trebuie să faci numai bine; să fii bun şi îngăduitor, să nu spui neadevăruri şi să nu-ţi însuşeşti ceea ce nu-ţi aparţine. Dacă trăieşti toată viaţa în fapte bune şi te mai rogi şi lui Isis, atunci urci tot muntele şi Isis te ia de pe vârful muntelui. Numai cei ce ajung în vârf intră în Împărăţia lui Isis; cei ce nu au urcat decât pe jumătate, trebuie să se reîntoarcă pe Pământ, să se nască din nou spre a ajunge în vârf.

SĂGEŢILE - multe şi îndreptate în multe direcţii, sunt multitudinea de caractere ale oamenilor - îmi traducea mama - va veni însă un Trimis al lui Horus, care-i va aduna pe toţi oamenii şi le va da o unică direcţie, făcându-i pe toţi să fie buni, să devină buni.

Am uitat să vă spun despre Botez. La trei ani obiceiul era ca, copilul să fie botezat în templu, când i se dădea şi un nume. Mie, de mic îmi spuseseră Iuoanus, pe tata îl chema Lumindius, iar pe bunicul îl chema Hritotis, aşa încât, numele meu complet în Egipt a fost:

IUÁANUS-LUMÍNDIUS-HRÍ.

Cu aceeaşi ocazie luam parte şi la prima „masă sacră". Ce era această „masă sacră" ? Era un ritual ce avea loc la fiecare zece zile în templu, în cinstea lui Osiris. Dar... trebuie să vă spun legenda...

Legenda spune că Osiris a fost tăiat în bucăţi de fratele lui cel rău, Set, şi aruncat în apele Nilului. Sora şi soţia sa, Isis, l-a căutat plângând până ce a găsit toate bucăţile din trupul său. Le-a adunat la un loc, a luat apă din Nil şi, invocând pe Horus, a stropit corpul lui Osiris, dându-i viaţă, înviindu-l. De atunci egiptenii au sărbătoarea Învierii lui Osiris, primăvara, când Nilul se revarsă şi fac numai procesiuni la apele Nilului. Grecii au preluat de la egipteni sărbătoarea Învierii lui Osiris, celebrând Învierea lui Iisus.

„Masa sacră" se oficia în amintirea sacrificării lui Osiris. Preotul lua o turtă de pâine şi o tăia în patru bucăţi (aceasta la Botez): o bucată o mânca preotul, una copilul care era botezat, iar celelalte două le mâncau părinţii şi rudele asistente. Copilul era apoi stropit cu apă din Nil şi era considerat credincios al lui Osiris. Deci, aşa-zisul „Botez" egiptean era în felul lui asemănător cu Botezul creştin, grecii (bizantinii) inspirându-se de la egipteni şi în acest ritual.

Vreau să fiu sincer cu voi, să vedeţi că şi eu am fost om ca toţi oamenii. Mă îndrăgostisem pe la 6 ani de verişoara mea, Zinotis. Închipuiţi-vă că ţineam aşa de mult la ea, încât îi spuneam mamei că mă însor cu ea. Mă duceam pe ascuns la ea acasă, ne închideam într-un coteţ şi ne sărutam ca doi copii nevinovaţi.

Nunta la egipteni pot spune că era la fel cum e la creştini astăzi. Tinerii se îmbrăcau în alb, veneau în templu şi primeau încuviinţarea preotului, care trebuia să fie mai întâi convins că tinerii se potrivesc. Le punea pe cap două coroniţe din flori şi le încingea mijlocul cu nişte brâie de pânză, ţesută cu fir de aur, în semn că fuseseră „curaţi", adică nu se cunoscuseră la pat. Urma apoi ritualul „mesei sacre", care devenea un adevărat ospăţ.

Între timp ajunsesem la vârsta când puteam avea acces la şcoală... adică să particip la cursurile pe care le ţineau preoţii pentru cei mai dotaţi copii. Desigur, tatăl meu fiind preot al lui Osiris, care oficia ritualurile pentru vreo cinci sate învecinate într-un singur templu, ştia că pot învăţa, astfel mă luă în mod oficial ca elev, ucenic-krikos al său. Nu eram prea mulţi ucenici-elevi... cam douăzeci, plus că mai erau câţiva repetenţi.

Doi ani am urmat şcoala, timp în care am învăţat să descifrez hieroglifele, dar să şi scriu papirusuri. Trebuie să ştiţi că foarte puţini reuşeau şă înveţe hieroglifele. Trebuia să ai o memorie grozavă la citit şi cu atât mai greu era la scris. Nu se scria cursiv, cum scrieţi voi astăzi, ci se înlănţuiau pur şi simplu noţiunile, aşa încât cititul era mai mult o deducţie decât propriu-zis o citire.

Am terminat cei doi ani de şcoală doar şase copii. Aveam 12 ani şi tata a mai continuat cu mine un an, ca să citesc şi să scriu perfect. Avea de gând să mă ducă în Alexandria, la Şcoala superioară a preoţilor lui Isis.

Am uitat să vă spun de treptele preoţiei egiptene. Preoţii egipteni erau împărţiţi în trei gradaţii: prima categorie erau preoţii de ritualuri publice numiţi „preoţii lui Osiris". Aceştia se ocupau de ritualurile sacre şi de rugăciunile ce le cerea poporul pentru diferite trebuinţe. Ei se puteau căsători şi trebuiau să fie şi învăţători, adică să organizeze cursuri de învăţare a hieroglifelor.

A doua categorie de preoţi o constituiau „preoţii lui Isis". Aceştia trebuiau să urmeze şase ani la o şcoală de studii superioare, care puteau fi în oraşele: Xeropotamus, Eudomexis, Tropotemanis sau Alexandria. Aici, şase ani elevii învăţau ştiinţele şi artele, iar apoi se specializau fie în geometrie şi astronomie, fie în sculptură şi pictură. Şi aceşti preoţi se puteau căsători.

Categoria cea mai înaltă a preoţimii egiptene erau însă „preoţii lui Horus", care erau păstrătorii tainelor tradiţionale. Ei nu se puteau căsători şi trăiau singuri, fiind cel mult profesori în şcolile superioare.

Deci existau trei categorii de preoţi:

1. Preoţii lui Osiris, ai slujbelor şi ritualurilor;

2. Preoţii lui Isis, ai ştiinţelor şi artelor;

3. Preoţii lui Horus, iniţiaţii - purtătorii tainelor.

Tatăl meu, Lumindius, avea împuternicirea să recomande elevi pentru una din şcolile superioare de şase ani şi se hotărî să plece cu mine la Alexandria, centrul nostru spiritual pentru întregul Egipt, unde era şi Marele Preot, Faraonul Arconomus.

Deci, urmează să vă povestesc mergerea la Arconomus şi specializarea mea în cei şase ani. Mai înainte însă, vreau să vă povestesc despre nişte fenomene ciudate pe care le trăiam şi nu le puteam da nici o explicaţie. Adesea, noaptea, când să adorm, vedeam că în loc de unul sunt format din două persoane: stăteam în mijlocul camerei, gândeam şi în acelaşi timp mă vedeam şi stând în pat; când am primit Botezul - de pildă - iarăşi m-am văzut în dublu: unul eram în uşa templului, altul în faţa preotului care citea invocarea.

Dar cel mai des fenomen se petrecea în timpul nopţii: mă vedeam lângă Marea Piramidă a lui Xerotemus, discutând cu un Tânăr luminos, ceva mai în vârstă ca mine, şi în acelaşi timp eram conştient că dorm. Nu-mi amintesc din discuţiile cu acel Tânăr luminos decât că discutam mereu de cifra 4. Ce era mai curios, era că mă simţeam atât de apropiat de Acel Tânăr, că parcă eram prieteni de când Lumea ! Pe măsură ce creşteam, începusem să-I reţin figura şi mă tot obseda întrebarea de unde Îl cunosc ?

Aceasta v-am povestit, pentru că atunci când tata m-a luat să mă înscrie la Şcoala superioară din Alexandria şi când am intrat în oraş, am văzut o curte frumoasă şi la poarta grădinii un grup de tineri. M-am simţit atras ca de un magnet de acel grup şi când m-am apropiat, nu mică mi-a fost mirarea când am observat că Tânărul ce vorbea era exact Acelaşi pe care Îl vedeam eu în vis, discutând în jurul Piramidei. Când m-a văzut, mi-a zâmbit şi mi-a spus:

- Apropie-te, Iuoanus ! Vino prietene, te aşteptam !...

- Dar... cum... când... Tu veneai noaptea la Marea Piramidă ?! întrebai eu.

- Eu ! Dar mai mari lucruri vei vedea ! Mergi acum şi te pregăteşte ! Peste zece primăveri Ne vom întâlni pe acelaşi drum şi vom împărţi amândoi bucuriile şi necazurile. Mergi iubitule, mergi prietene !...

Zicând acestea, a ridicat ambele mâini spre mine. Am simţit ca un vânt care mă pătrunde şi din înălţimi am auzit un glas de tunet, care spuse:

„ACESTA ESTE FIUL MEU CEL IUBIT, VENIT ÎNTRE VOI SĂ FACĂ VOIA MEA !”

Şi-n clipa aceea faţa Lui s-a luminat ca Soarele, iar veşmintele Lui au strălucit ca zăpada... Ce frumos era ! Ce frumuseţe ! Ce măreţie ! Ce încântare ! Nu-mi luam ochii de la El, în timp ce ceilalţi tineri care erau acolo căzură cu faţa la pământ. L-am privit cu dor, cu iubire, cu respect. Îmi dădea parcă totul ! Lumina ce o radia era hrană, băutură, nectar, vânt de primăvară, rouă, grădină de încântare şi parfum !

- Mergi acum, Iuáanus ! Mergi şi învaţă ! Pe toate să le ştii ! Nimic să nu laşi ! Să te specializezi în toate ! Vom avea nevoie de ştiinţa aceasta în munca ce ne aşteaptă pe amândoi. Învaţă şi priveghează ! Mergi în pace !

Am îngenuncheat înaintea Lui cu copleşitor respect.

- Scoală, prietene ! Noi doi suntem vechi prieteni, veniţi din aceeaşi stea. Steaua noastră e acum departe... De aceea Noi vom fi în curând cei mai apropiaţi şi nedespărţiţi prieteni !

- Să fie după cum vrei Tu, Meşter ! I-am răspuns eu şi m-am ridicat.

- Mergi acum ! Mergi, să nu superi pe tatăl tău, pe bunul tău tată. Vei auzi mâine de Mine de la mediuma Templului din Hariconomus. Eu suntc cel anunţat, Fiul lui Isis, Trimisul lui Horus, iar tu împreună lucrător cu Mine. Nu uita: peste zece primăveri ne vom revedea, ne vom reîntâlni !

- Era Iisus, nu ? întrebă sora mea cea bună.

- Da, Era Iisus, iar întâlnirea cu El a însemnat cel mai mare eveniment din viaţa mea, de până atunci. Aveam pe acea vreme treisprezece primăveri şi mi se părea enorm să mai aştept zece ani până să-L revăd ! Mi-am zis: voi urma şcoala superioară în Alexandria şi voi veni mereu la El. Nimic nu mă va împiedica, gândeam eu... dar mă înşelam, pentru că, mergând în Alexandria, la centrul de înscriere,

locuri nu mai erau, astfel că tatăl meu a fost nevoit să mă înscrie la şcoala din Xeropotamus, care era cea mai apropiată de târgul unde locuiam noi. După ce m-am înscris, înainte de a o lua la drum spre casă, ne-am abătut pe la centrul de iniţiaţi din Hariconomus, unde tata avea un frate, pe preotul iniţiat Muóni-Talán-Xep, care ne-a spus că toţi iniţiaţii din Hariconomus, în frunte cu Arconomus, sunt în aşteptarea venirii Fiului lui Isis: „IZMOR", Trimis al lui Horus, care va reforma religia întregului Egipt. Ştirea a fost primită deja cu douăzeci de ani în urmă, când Irinius, mediuma Templului, a vorbit în somn, anunţându-ne coborârea Lui pe Pământ. Acum TRIMISUL trebuie să aibă 20 de ani, dar nimeni nu ştie precis cine este.

- A fost observat un Tânăr deosebit, foarte inteligent, care a învăţat totul în cel mai scurt timp, dar care tace şi nu spune nimic. Toţi suntem cu ochii pe El. Are un Nume pe care-l ţine secret... nu vrea să-şi dezvăluie misterul. E înalt, bine făcut, cu părul castaniu, cu sprâncenele brune şi frumos arcuite, nasul uşor acvilin şi buzele senzuale. Am descoperit că este Fiul Georginei şi al lui Iusups-Asopius, fostul guvernator roman, care a renunţat la slujba lui de senator la Roma, a venit ca guvernator timp de patru ani în Egipt şi de douăzeci de ani trăieşte închis în casa sa, având-O pe Georgina ca pe o Zeitate. Suntem aproape convinşi că El este IZMOR-ul anunţat şi totuşi ne întrebăm până când are de gând să tacă ? Când va spune El Însuşi cine e şi ce gânduri are ?

Astfel vorbi Muóni-Talán şi atunci gândul meu zbură la Tânărul pe Care-L văzusem mai înainte. Am avut certitudinea că El este IZMORUL anunţat. Le-am povestit atunci despre cele ce mi-a spus „Tânărul". Când a auzit Muoni-Talan că eu aveam să fiu prietenul Lui, a făcut ochii mari la mine şi i-a poruncit lui tata să se ocupe îndeaproape de pregătirea mea şi să mă ducă la pustnicul Macarius, pentru a primi învăţătura secretă cât mai curând.

Muoni-Talan ne-a binecuvântat şi noi am plecat spre casă. În drum i-am spus lui tata să ne întoarcem pe acelaşi drum pe care am venit şi să ne oprim la curtea unde Îl văzusem pe Izmor (căci aşa aveam să-I spun de acum încolo).

Când am ajuns în dreptul acelei curţi, ne-am apropiat de poartă. L-am văzut în fundul grădinii, plimbându-se cu capul plecat în pământ. Medita. M-a cuprins o bucurie năvalnică şi mi-a venit să strig: „**Izmorul meu iubit** !" Dar strigătul s-a stins în gât. Un respect faţă de meditaţia Lui a pus stăpânire pe mine. Tata a vrut să intre, dar eu nu l-am lăsat.

- Să aşteptăm până ne va observa ! i-am spus eu.

Dar tocmai atunci apăru în pragul casei o Doamnă de o frumuseţe şi o graţie de nedescris.

„Aceasta trebuie Să fie Mama Lui, Georgina !"

Georgina s-a apropiat de noi cu paşi uşori. Era o minune întrupată, de o frumuseţe ce te copleşea. Părea o adevărată Doamnă şi Stăpână. Avea un zâmbet de o puritate nemaiîntâlnită; pe faţa Ei se citea milă, bunătate, candoare, nevinovăţie; ar fi trebuit să aibă în jur de 40 de ani, dar nu-I dădeai mai mult de 22 de ani...

- Nu te supăra că te întrerup, bunule părinte, nu-i aşa că Georgina este Una şi Aceeaşi persoană cu Fecioara Maria, nu ? întrebă sora mea cea bună.

- Da, sigur. Vedeţi..., Muóni-Talán ne spusese că era Mama lui... dar Ea nu arăta a „Mamă", era o Fecioară adevărată, puritatea şi sfinţenia întruchipată. Am simţit de atunci că „coborârea" Lui pe Pământ era o taină... Auziţi, TAINA pe care aveam să o aflu mult mai târziu, chiar din gura „Lui".

Georgina s-a apropiat de poartă şi, zâmbitoare, ne-a întrebat:

- Vreţi să vorbiţi cu El ? Lăsaţi-L, acum e în meditaţie. Nici Eu nu îndrăznesc să-L întrerup. Nu vă supăraţi ! Lăsaţi acum... Altădată... Va veni şi timpul Lui... Acum trebuie să mediteze şi să tacă. Iubiţi-L !

Acest „**Iubiţi-L**"a răsunat ca un sfat, ca o poruncă sfântă pentru noi. Ne-am închinat şi am mai stat câteva clipe pentru a-L privi cum se plimbă, absorbit de gânduri. Doamna s-a mai întors o dată spre noi, făcându-ne cu mâna...

.....

Densi tăcu un timp.

- Ce mare zi a fost aceea pentru mine ! Tata era şi el impresionat. Tot drumul către casă am tăcut. Din când în când tata exclama: „**Ce minune Acest Izmor** !... **Ce minunată Femeie, Georgina** !"...

Acum facem o pauză. Aş vrea să-mi cântaţi voi ceva....o cântare de-a voastră, bisericească, închinată Fecioarei Maria ! Ştiţi ?

- Cum să nu ?! sări în sus de bucurie sora mea cea bună şi cu glas lin începu să cânte un „**Axion**”pe care-l ştiam şi eu din copilărie:

*„**Cuvine-se cu adevărat să Te fericim pe Tine Născătoare de Dumnezeu, Cea pururea fericită şi prea nevinovată şi Maica Dumnezeului nostru,***

Ceea Ce Eşti mai cinstită decât Heruvimii şi mai slăvită fără de asemănare decât Serafimii, Care fără stricăciune pe Dumnezeu Cuvântul ai născut, pe Tine, Cea cu adevărat Născătoare de Dumnezeu, Te mărim ! “

LA ŞCOALA DIN XEROPOTAMUS

Xeropotamus, oraşul în care eu aveam să stau şi să învăţ şase ani de zile, se afla la sud de Gizeh, cale de o zi. Era un oraş arătos, cu case de cărămidă arsă şi temple din piatră cu coloane ce erau atât de groase, încât cinci oameni ce se ţineau de mână şi abia dacă le puteau cuprinde. Străzile erau drepte, o reţea simplă rectangulară de străzi, ca orice oraş egiptean.

În mijlocul oraşului locuia guvernatorul, un fel de primar care era numit de însuşi Faraonul.

Primarul oraşului Xeropotamus se numea Dánit-Moclán-Zos, un bătrân preot iniţiat, ce fusese numit primar cu mai bine de patruzeci de ani în urmă. Era cinstit şi venerat, căci avea o fire modestă. Era citit şi retras şi era mare specialist în prepararea fierturilor de plante medicinale şi a esenţelor vindecătoare. Era şi meşter mare la cuvânt şi intelectualii îl aveau la inimă pentru iscusinţa lui oratoricească. În tinereţe el cu mâna lui sculptase ani de zile hieroglife cu tainic înţeles şi lăsase învăţătura la alte zeci de sculptori. Avea peste 120 de ani, dar mersul îi era sprinten, căci era înalt şi uscăţiv.

Tata îl cunoştea pe Dánit-Moclán-Zos încă de când fusese el elev aici, dar nu prea îl ajuta memoria, astfel că în loc să fie printre preoţii lui Isis, rămase la parohie ca preot al mulţimii, preot al lui Osiris.

Dánit ne recomandă o gazdă bună şi vrednică şi îmi ceru să-l las să mi se uite în palmă. Se uită, se uită, îmi luă şi cealaltă mână şi în cele din urmă îi spuse lui tata:

- Bucură-te, căci va fi un mare iniţiat ! Pe Muntele lui Isis, pe inelar are nişte linii în formă de rădăcină de copac. Este ceva foarte rar aceasta. Am şi eu această rădăcină, dar nu atât de dezvoltată ca a lui.

Să înveţi, Iuanus, să nu te uiţi după fete, pentru că tu ai un destin mult mai important decât să miroşi flori !

„Să nu miros flori”... adică să nu mă uit după fete... şi mie fetele tare îmi plăceau ! Îmi plăcea aşa... să le privesc... să le simt în preajma mea... să le sărut chiar, dar nu mai mult.

Gazda mea avea o soră mai mare ca mine cu câţiva ani, dar mie îmi plăcea tare mult. Cât era ea de frumoasă, e greu de spus ! Simţeam că şi eu îi eram drag. Venea deseori la sora ei (gazda mea) şi intra în camera mea să mă întrebe ce mai fac. O chema **Gazetis** şi era liniştită şi senină. Mereu zâmbea şi avea în ochi o lumină de mă fascina. Îmi plăceau mâinile ei. Într-o zi m-am ridicat de la masa unde scriam şi m-am aşezat lângă ea. Apoi i-am luat mâna şi i-am sărutat-o. Atunci ea mi-a luat capul între mâini şi m-a sărutat pe gură, fin şi delicat. Era liniştită şi senină.

- Mă iubeşti ? m-a întrebat ea.

- Mult ! i-am răspuns eu. Regret că eşti mai mare ca mine...

- Nu contează vârsta, sunt doar cu patru ani mai mare decât tine, dar am să aştept să-ţi termini şcoala şi apoi ne vom căsători.

Pe atunci eu împlinisem 15 ani, iar ea avea 19 ani. Eram hotărât. Mă hotărâsem să o iau de soţie şi dacă tot avea să fie soţia mea, de ce să nu... Dar Gazetis ţinea la puritatea ei de fecioară şi m-a oprit. Din această cauză, pentru virtutea ei mai mult am iubit-o.

Gazetis a fost singura mea „aventură”, ca să zic aşa. Singura libertate ce mi-am permis-o fără rezerve, fără ascunzişuri, o dragoste pură şi senină. Sigur, pentru noi, bărbaţii, e mai greu să stăm rezervaţi, dar ea mă mângâia aşa de lin şi cu atâta gingăşie, că trezea în mine mai mult respectul decât pasiunea cărnii. Pasionat eram. O iubeam cu pasiune, dar ea era pură şi cristalină, astfel încât nu o atingeam nici cu gândul. Când buzele mele întâlneau buzele ei, parcă sărutam petale de flori. Simţeam realmente un parfum îmbătător. Zâmbea mereu. Eu o priveam, şi mă apucau ameţelile de bucurie...

Da, Gazetis a fost singura bucurie care m-a legat de Pământ. Dar mai târziu am aflat că nu era pământeană, ci era venită de pe planeta Tarnium, special pentru mine, să-mi aducă mângâieri în greii ani de şcoală, departe de părinţi, departe mai ales de IZMORUL meu, Părintele meu, Meşterul meu...

Şi acum, când şi când, o chem pe Gazetis în ecran. Şi acum ne iubim şi ne vom iubi de-a pururi. Este în Sratul VIII, iar discul ei e bun prieten cu Nietzsche, filosoful german.

Aveam în şcoală preoţi care se ocupau special cu educarea noastră, câte un preot la patruzeci de elevi. Eram datori să le spunem lor abaterile sau eventualele noastre „aventuri”. „Aventurile” nu ne erau permise.

Un preot al lui Isis trebuia să se prezinte cast la hirotonisirea lui ca preot. Cine scăpa câte o aventură, era trimis în pustiu, la cei ce vieţuiau retraşi, să stea şapte zile acolo, apoi era considerat iertat.

Preotul grupului nostru de patruzeci se numea Iperius-Hemin-Ato. I-am spus imediat că o iubesc pe Gazetis. Şi el s-a uitat în palmă şi mi-a zis:

- N-am grijă cu tine ! Eşti predestinat să ajungi mare, aşa că orice ai face, drumul tău nimeni nu-l poate schimba. Poţi s-o iubeşti pe Gazetis a ta cât pofteşti !... În curând drumurile voastre se vor despărţi.

Mi-am adus aminte de prorocirea lui Izmor că voi fi însoţitorul Lui, prietenul Lui intim. Da ! Mă întrebam: ce voi face atunci cu Gazetis ? O voi lua cu mine ! Izmor mă va înţelege şi o va accepta. E prea senină şi prea pură Gazetis, ca Izmor s-o îndepărteze. Vom fi trei... sau poate patru... Poate că şi Izmor va avea o „Gazetis” a Lui... Dar El are... O are pe Georgina ! ....Cine ar putea s-O depăşească pe Georgina ?!

Teofilact: - Densi, Iuáanus, chiar atât de persistente sunt sfintele noastre Iubiri ?

- Cum, Densi, şi tu ai putut fi îndrăgostit de o pământeană ?! întrebă sora mea cea bună.

Densi: - La care dintre voi să vă răspund mai întâi ? Am să-ţi răspund ţie mai întâi, buna noastră soră. Am spus: Gazetis nu era spirit pământean, era din planeta Tarnium, era din Sratul VIII... Opt ! Înţelegi ? Era puritatea întruchipată ! Era cel mai sublim parfum !... Nu avea sex ! Parcă nici nu avea sex ! Înţelegi acum ?

- Da, părinte.

Densi - Acum îţi voi răspunde ţie, Teofilact. Iubirile adevărate rămân înscrise în Veşnicie. Nu v-am spus că şi acum ţin legătura prin ecran cu Emalina, vestala Templului Afroditei din Efes, de pe vremea când am fost în Bizanţ ? La fel şi cu Gazetis. Şi acum, din Oraşul de Aur, o chem în ecran, de dorul privirilor ei. Ce ştiţi voi ce e Iubirea ?!... Voi credeţi că patul e totul ! Ei bine, totul este să te adapi din priviri, din şoapte, din mângâieri şi chiar din rare atingeri de buze... Acum vă daţi seama că prin ecran nu ne putem săruta, dar ne privim lung, lung, fără să clipim şi se înalţă atunci inimile noastre şi încep simţurile să cânte, iar gândurile se aprind... Ce nefericiţi sunteţi că nu aţi cunoscut Iubirea !

Te rog, mai pune „*Neterminata*”, căci fără de sfârşit este adevărata Iubire ! Începe pe Pământ, iar în Ceruri continuă... Pune „Neterminata” şi eu, între timp, o voi chema pe Gazetis în ecran.

Am pus în grabă discul, căci îl aveam alături, de data trecută. Contrabaşii schiţară o scurtă introducere în note joase; viorile trecură în prim plan, într-un duios tre-mollo discret şi conspirativ. Apoi limpede, clar şi senin, oboiul îşi depănă parcă o amintire ce rămâne veşnic trează... Veni apoi şi tema expusă de violonceli şi preluată de viori, tema părţii I-a *Simfoniei* lui *Schubert* care pregătea întâlnirea noastră cu Gazetis.

Gazetis apăru la chemarea lui Densi. Densi şi cu sora mea cea bună o vedeau în ecran, eu o vedeam cu ochii minţii. Era de statură potrivită, înfăşurată în mătase cu reflexe rubinii-aurii. Pe cap purta o coroniţă bătută cu pietre scumpe, iar pe piept avea un splendid potir...

- Potir pe pieptul lui Gazetis ?! întrebă surprinsă sora mea cea bună. Noi ştim că numai bărbaţii pot primi potire, semnul PREOŢIEI DE FOC !...

Densi: - Acum tăceţi ! Lăsaţi-ne să ne iubim. Îndrăgostiţii trebuie lăsaţi să se contopească în voie...

Sora mea cea bună tăcu. Gazetis era numai „ochi” şi pe măsură ce se priveau, ochii lui Gazetis scânteiau mai tare. Trecură câteva minute. Densi şi Gazetis continuau să se privească; se ridicară în picioare pentru acest sacru ritual... Erau ca două statui neclintite, aşezate de cine ştie ce sculptor iscusit, faţă către faţă...

La un moment dat se petrecu ceva uluitor: între ochii celor doi începu să se formeze un şuvoi subţire de scântei şi din ochii lui Densi ţâşni un fulger de lumină care o făcu pe Gazetis să tremure şi să şoptească:

- **Dă-mi Lumină din Lumina ta, iubite ! Dă-mi Lumină din Lumina ta, iubite !** şi tot şoptind aşa, întinse mâinile către Densi, zicându-i: „**Te voi sluji de-a pururi** !”

- Nu, eu te voi sluji, eu sunt robul tău !... Tu-mi eşti stăpână, preacurată nestemată ! Mi-ai fost sprijin şi imbold în cea mai importantă Misiune... Nu te voi uita !... Nu te voi uita niciodată !... Niciodată !... Voi veni la tine, la voi, să te văd... Fahti, discul tău, este fratele meu... Voi sunteţi fraţii mei... Voi veni la voi... Promit ! Să termin povestirea mea şi primul popas îl voi face în stratul VIII.

Densi plecă capul. Încet, imaginea lui Gazetis se depărtă, apoi dispăru... Pick-up-ul ne oferea ultimele acorduri ale „Neterminatei” lui Schubert...

Densi: - **Afecţiunile trec...simpatiile se spulberă... „dragostea” persistă o vreme, dar „Iubirea”...**

„IUBIREA RĂMÂNE PENTRU ETERNITATE !”...

..... pauză .....

Densi făcu apoi o pauză destul de lungă. Se făcuse ziuă, dar soarele încă nu apucase să răsară. Nici eu şi nici sora mea cea bună nu eram obosiţi... Bufniţa cu ochii ei luminoşi parcă asculta şi ea această povestire unică...

Mi-a venit în minte „*Tristan şi Isolda*”. M-am gândit... Am dat ocol mesei de lucru şi am deschis uşile de la discotecă. Am ales „*Uvertura*” şi fără să-i cer permisiunea lui Densi, am aşezat-o pe pick-up, lăsând universul wagnerian să-şi spună cuvântul...

Densi mă observă şi tăcu ascultând...

.....

„Uvertura” de la „*Tristan şi Isolda*”.

.....

Densi: - Atmosfera este desăvârşită !... Perfectă, aş putea spune !... Aceasta este Iubirea ! Atmosfera muzicii indică o iubire pură, transfigurată... Ce a fost ?

Teofilact: - Uvertura la „*Tristan şi Isolda*”, de *Wagner*. E o poveste tristă de iubire, a cărei rezolvare, cei doi îndrăgostiţi, au găsit-o în moarte... dincolo de mormânt.

Densi: - E trist să fii pe Pământ şi să nu poţi iubi !... Să fii silit să trăieşti departe de cea iubită, aşa cum am trăit eu în Patmos, departe de Gazetis şi în Bizanţ, departe de Emalina... Ştiu ce-i suferinţa despărţirii impusă de soartă..., dar există reîntâlnirea dincolo de mormânt, care aduce desăvârşita împlinire...

.....

Densi îşi sprijini iarăşi capul în mâini şi gândi câteva momente, apoi începu:

- V-am povestit despre Gazetis ca să cunoaşteţi, ca să vă faceţi o idee şi asupra capitolului afectiv al vieţii mele, de care nu am fost scutit.

Acum vă voi expune sistematica predării învăţăturilor la Şcoala din Xeropotamus. Candidaţii la Şcoala din Xeropotamus trebuiau să opteze pentru un anumit profil din patru posibile:

1.Preoţi slujitori, cunoscători ai ritualurilor pentru oficieri în mijlocul poporului;

2.Artişti şi meşteşugari;

3.Profesori în ştiinţe, ca: a).geometria - arhitectura, b).medicina - chimia, c).tehnologia metalelor, a metalelor preţioase şi a tăierii pietrelor, d).construcţia de corăbii, e).politica şi diplomaţia;

(Desigur, eu vi le traduc în limbaj modern) şi în sfârşit,

4.Iniţiaţi în ştiinţe generale, filosofie şi mistică înaltă.

Toţi cei ce optau pentru una din cele patru categorii, treceau printr-un examen de triere. În plus, fiecare trebuia să aibă trei recomandări de la diverşi specialişti în direcţiile respective. Eu am optat pentru secţiunea a patra, adică pentru ştiinţe generale, filosofie şi mistică înaltă. Pentru aceasta trebuia să ai recomandarea unui iniţiat. Eu o aveam de la Muoni-Talan-Xep, care mi-o dăduse când fusesem în Alexandria. În plus, cei ce trebuiau să intre în categoria iniţiaţilor, a celor ce pot înţelege TAINELE,

mai era necesar ca mediuma Templului, Savia-Mena-Ho să-şi dea asentimentul, inclusiv examenul trăsăturilor din palmă, pe care îl făcea însuşi Marele Preot al Şcolii şi oraşului, Danit-Moclan-Zos. Cu liniile din palmă stăteam bine. Danit, pe loc mi-a prevestit un viitor de mare misionar. Surpriza a venit de la mediuma Templului, Savia-Mena-Ho care, spre mirarea tuturor, mi-a prevestit că voi răsturna Egiptul cu reformele mele, că voi deveni urmaş al lui Arconomus-Rezinus-Psi şi că această calitate mi-o va acorda Însuşi Trimisul marii Zeiţe Isis.

Trebuie să vă precizez că şi cei din Xeropotamus fuseseră anunţaţi prin Savia, ca şi cei din Alexandria, de Irinius, că în Egipt S-a coborât şi trăieşte ascuns FIUL LUI ISIS, MARELE TRIMIS AL LUI HORUS. Deci, cu prevestirile Saviei-Mena-Ho, nu numai că am fost acceptat fără nici o obiecţie, dar am fost luat în atenţia tuturor, beneficiind tot timpul şcolii de o îngrijire deosebită.

Vă mărturisesc că îmi era jenă când mie, unui copil de 15 -16 ani, Marele Preot al Şcolii şi al oraşului, când mă vedea, îşi încrucişa mâinile la piept şi-mi făcea o plecăciune, dând din cap. Îl rugam să n-o mai facă, dar îmi spunea: „Ştiu eu de ce fac aceasta !”

Din circa o sută de candidaţi la iniţiere au fost triaţi numai patruzeci. Am început cu slujbele şi ritualurile, cu rostul şi semnificaţia lor. Am învăţat invocări şi cântece ritualice timp de doi ani, dar ni se mai preda şi altele. În primul rând ni se atrăgea atenţia ca ceea ce aflăm noi să nu mai spunem nimănui. Nimeni nu trebuia să ştie că fiecare dintre noi era un iubit al lui Horus, mai important sau mai puţin important, dar că fiecare dintre noi avem o menire specială, aceea de a fi luminătorii celor simpli, a celor ce nu înţeleg.

Ni se spunea că ne-am născut cu un mare Dar, pe care marea masă a oamenilor nu-l are:

DARUL DE A ÎNŢELEGE,

puterea de a gândi şi medita, lucru ce este rar, foarte rar între oameni. Eram sfătuiţi să nu ne trufim pentru aceasta, pentru că Horus A-toate stăpânitorul dăruieşte înţelepciune cui vrea El. Ni se spunea că noi, mai înainte de a ne naşte, am fost tot oameni în grădinile Lui, dar, fiindcă am fost mai activi şi harnici acolo, am venit pe Pământ cu un bagaj mai preţios:

P U T E R E A DE A Î N Ţ E L E G E !

Mai trebuie să ştiţi că iniţiaţii nu aveau voie să se căsătorească şi nu aveau voie să aibă nici proprietăţi. Ei trăiau în comuniuni retrase de lume, nu aveau dreptul să aibă decât un pat, două scaune şi o masă, însă opaiţuri şi papirusuri cât mai multe. Spre maturitate, iniţiaţii se puteau retrage în singurătate, dacă ajungeau să trăiască la mare tensiune mistică. În acelaşi timp, tot din iniţiaţi erau aleşi de către mediumuri primarii, Marii Preoţi ai oraşelor, precum şi suita Faraonului şi a miniştrilor săi.

Oh, Egipt, Egipt, unde eşti ? Unde ai dispărut cu rânduielile tale sacre, cu masele tale de oameni evlavioşi, cu preoţii tăi cucernici şi cuvioşi ? Unde sunt miile de însinguraţi ? Unde sunt procesiunile tale în miez de noapte, cu opaiţe şi torţe ? O, Sfinxule, cine te-a prădat, furându-ţi ochii de rubin ? Unde sunteţi voi, statuete de aur în chip de Horus-Şoimul ? Unde sunt vizionarii, unde sunt clarvizionarii ? Unde ?... Unde ?...

Nimeni nu s-a mai ridicat până la înălţimea la care tu ajunseseşi ! Nimeni ! Nici India cu nirvaniştii ei nu a reuşit să te întrecă ! Acum, în Oraşul de Aur, cei mai apropiaţi de Buddha sunteţi tot voi, egipteni curaţi, care nu aţi visat la stăpâniri şi averi, ci aţi făcut totul ca să ridicaţi cu puterile voastre supraomeneşti miliarde de blocuri de piatră... Zadarnice şi slăbănoage sunt performanţele voastre tehnice, o, voi vieţuitori ai secolului XX ! Ce-aţi realizat ? Aţi ajuns pe Lună ? Ei şi ? O mână de oameni voiau să atingă Luna cu mâna şi 60 de milioane de oameni mureau în acelaşi timp de foame într-un an ! Egiptul n-a cunoscut boala trufiei tale, boala luxului, boala confortului ! Egiptul s-a mulţumit cu puţin, căci era curat la suflet, nu plin de pete ca tine, secole al XX-lea !

Ia pune „*Neterminata*” aia a voastră,

N E T E R M I N A Ţ I L O R !

.....

Înmărmurisem ! Densi se înfuriase de-a binelea pe noi toţi, cei din secolul XX. Am înghiţit în sec calificativul de „neterminaţi”, înţelegând că se referea la mulţimea imperfecţiunilor noastre şi supus, am fixat acul pe disc... Începu „Simfonia”, dar nu trecură două minute, că Densi zise poruncitor:

- Pune altceva ! O probă de forţă, de putere, de energie, care să izbească aceste minţi trândave pământene, pune ceva care să lovească, să zguduie şi să facă să tresară conştiinţele adormite !... **Tot**

Pământul vostru este un cimitir de cadavre, de morţi, sub puterea demonică a nesimţirii, a ignoranţei, a erorilor...

Teofilact: - Am să-ţi pun o *Simfonie* de Beethoven, care e o chemare la viaţă. Se succed lovituri puternice, care vor să trezească omenirea din somnul ei nătâng şi laş... Cineva, un gigant, va bate cu putere la uşa fiecăruia să-l trezească, să-l scoale din nesimţire şi toropeală.

Ascultă! Ascultă cum „giganticul" Beethoven izbeşte conştiinţele, cum vrea să le spună: **„Sculaţi, morţilor, din mormintele voastre putrede şi laşe, sculaţi din somnul indiferenţei şi al nepăsării ! Treziţi-vă !"**

Am pus difuzoarele la maximum şi cele PATRU lovituri sparseră liniştea blocului în care locuiam...

Tremurau icoanele pe pereţi şi zornăiau geamurile... Densi se ridică în picioare majestuos şi începu să dirijeze.

Densi:- O cunosc şi eu ! E a **V**-a !

- De unde o ştii ? îl întrebă pe Densi, mirată, sora mea cea bună.

- Am fost invitat în Stratul VI la un concert acum 100-120 de ani şi Beethoven şi-a dirijat „Simfonia", cântată de peste 300 de instrumentişti. Acum lăsaţi-mă să ascult...

Am ascultat cu toţii toată „*Simfonia*". Densi se lumină la faţă. La ultima parte, tot timpul a zâmbit încântat. Ne-am bucurat că reuşisem să-l liniştim. Când clarinetul solist a rămas singur, Densi a ridicat sprâncenele surprins, apoi s-a lăsat purtat de dansul biruinţei din final....

TAINELE

Tainele au început să ne fie dezvăluite abia în anul al V-lea de studiu, odată cu introducerea în mistica cea înaltă. A venit să ne vorbească însuşi Radius-Stotes-Hen, cel mai savant iniţiat şi păstrător al celor mai ascunse secrete.

Mai rămăsesem 28 de elevi din 40 câţi fuseserăm la început... Toţi aveau în jur de 20-22 de ani; singur eu aveam 19 ani. Mulţi îşi găsiseră fete şi abandonaseră iniţierea, trecând la alte secţii. Noi cei 28 rămaşi am fost obligaţi să depunem jurământul iniţierii: că ceea ce vom auzi, să nu discutăm decât cu iniţiaţii. Jurământul a fost însoţit de îmbrăcarea noastră cu stihare gri, încinşi cu un brâu cu pafta de aur curat, iar în mână am primit însemnul iniţiaţilor, un şirag de bobiţe din lemn, de care atârna litera „T", având un cerc mic în partea de sus. Pe cap am primit un fes special din lână, vopsit în galben.

Radius Stotes-Hen începu destăinuirile:

Adevăratul Stăpân peste întreg Universul nu este cuplul Isis-Osiris, ci HORUS-Şoimul. Horus este Zeul suprem Ce nu poate fi văzut de nimeni. El stă pe un Tron de Lumină şi putere, prin care face ca totul să existe. El Este, deci, Izvorul forţei şi al puterii, dar caracteristica Lui esenţială este că El VEDE ŞI ÎNŢELEGE TOTUL**,** dar nu poate vorbi, pentru că oamenii sunt prea reduşi şi Horus are un limbaj complicat pe care nimeni nu-l poate înţelege, decât dacă se dedică singurătăţii. Horus însă există într-o măsură mai mică sau mai mare în fiecare. **Rostul vieţii este ca fiecare să poată ajunge un mic Horus care să poată vedea şi înţelege.**

De ce Horus are cei doi ochi unul soarele şi celălalt luna ? Pentru că, cu ochiul solar vede ceea ce se petrece pe Pământ între oameni, iar cu ochiul lunar vede în inimile oamenilor.

Tăierea în bucăţi a lui Osiris este doar o poveste pentru copii şi popor. Trupul tăiat în bucăţi constituie de fapt fenomenele naturii: lumina soarelui, răsăritul şi apusul, revărsarea Nilului, încolţirea seminţelor, creşterea grânelor şi a legumelor, toate acestea la un loc sunt conduse de gândirea lui Horus, gândire care Este aşa numita ISIS-Lumina. „Lumina" nu se referă la soarele ce luminează, Lumina se referă la GÂNDIRE. Cine gândeşte, acela e puternic şi are şanse să ajungă în Împărăţia lui Horus, să ajungă prietenul Lui. Dar şi GÂNDIREA are patru trepte:

STUDIUL, MEDITAŢIA, INTROSPECŢIA şi BUCURIA !

Ultima treaptă a gândirii te face să-L vezi şi să-L înţelegi pe Horus şi atunci eşti cu adevărat fericit. Poporul e încă departe de a ajunge la Horus. El va trebui încă mii de ani să revină pe Pământ, până ce fiecare se va transforma într-un iniţiat.

Toate slujbele şi ritualurile sunt menite să mai scoată poporul din anchilozarea spirituală, să-i ajute să facă fapte bune, căci fără fapte bune, fără blândeţe, milă şi bunătate, nimeni nu poate fi vrednic să trăiască bucuria întâlnirii cu Horus.

De la această idee a bucuriei întâlnirii cu Horus pleacă MISTICA ÎNALTĂ. Ce era cu această „mistică înaltă" ? Iniţiatului i se destăinuiau câteva formule scurte, pe care trebuia să le repete retras şi recules în totală interiorizare. Se avea în vedere necesitatea parcurgerii celor patru trepte ale gândirii: STUDIUL, MEDITAŢIA, INTROSPECŢIA şi BUCURIA ÎNTÂLNIRII cu ISIS-LUMINA lui Horus.

Zicerea formulelor era precedată de „privirea în flacăra opaiţului". Iniţiatul trebuia să petreacă două-trei ore din zi privind fix la flacăra opaiţului sau a unei torţe, cu indicaţia de a nu se gândi la nimic. Trebuia să fie cu totul rupt de trup şi de alte preocupări. Apoi să-şi imagineze un Tron din care ies raze de lumină care pătrund în corpul său. Trebuia repetată formula: „O, voi, nesfârşite, nesecate şi atotputernice raze, pătrundeţi în fiinţa mea !" Această formulă o zicea iniţiatul în templu sau în chilia sa, fără să aibă de-a face cu nimeni, doar cu preotul îndrumător, care era Iperius-Hemin-Ato.

Iperius-Hemin-Ato era un adevărat iluminat, un adânc trăitor al Luminii lui Isis. Aveam în incinta templului un Sfinx, o statuie destul de mare din piatră, care reprezenta un leu stând comod pe cele patru labe ale sale, având drept cap, capul Zeiţei Isis. Ochii Zeiţei erau două pietre de rubin. Ne adunam tot grupul de 28 de tineri şi ne aşezam în faţa statuii. Apoi, privind-o drept în ochi, rosteam formula: „O, Isis, vindecă-mi orbirea, să Te pot vedea !" sau „ O, dulce Lumină, luminează viaţa mea !" Programul era să rostim această chemare timp în care se consumau două opaiţe. Aceasta însemna cam 4-5 ore, după care mergeam la culcare.

Ziua ne ocupam cu copierea textelor vechi ale învăţaturii lui Xerotemus, care aveau indicaţii foarte precise asupra diverselor meditaţii ce trebuia să le avem pe marginea strădaniei de a intra în contact cu Lumina ce o emana Horus prin Isis - Radiaţiile Lui.

Ne mai ocupam cu strângerea de plante medicinale şi cu realizarea de licori şi esenţe pentru diferite boli de ficat şi stomac. Eram învăţaţi cum să descoperim ficatul atunci când este mărit, cum să palpăm bolnavul, cum să-i prescriem medicamentul şi cum să-l preparăm.

Locul în care eram adunaţi pentru repetarea formulelor sacre, pentru iluminarea lăuntrică, era o incintă formată din Sfinxi înalţi cam de statura unui om. Erau 60 de Sfinxi, iar în centru era Sfinxul cel mare cu ochi de rubin, în ochii căruia priveam. Sfinxul era expresia desăvârşirii, trupul animalic dominat de gândire, virtute. Leul exprima atotputernicia virtuţilor iniţiatului în viaţă. Ochii de rubin care luceau în noapte exprimau **PUTEREA DE A ÎNŢELEGE VREMELNICIA VIEŢII MATERIALE, DISPREŢUL FAŢĂ DE BUNURILE MATERIALE.**

După terminarea ultimului an, eram cu toţii într-o armonie interioară acceptabilă. Urmau anii de însingurare. Plecam din şcoală şi ne retrăgeam în singurătate, intrând sub controlul altor iniţiaţi. Eu am fost repartizat la cel mai iscusit dintre cei mai iscusiţi iniţiaţi pustnici - Părintele MACARIUS, care avea titlul de „Korapemus” adică cel ce vede, cel ce pătrunde, cel iluminat, cel ce este intrat încă din trup în suita lui Horus. Îi spuneam scurt: „Cuvioase Korape”. Avea o barbă lungă, era uscăţiv şi înalt, iar în cap îi străluceau doi ochi vioi şi scânteietori.

După cum era obiceiul, am primit şi eu o mică colibă în apropierea cuviosului şi am început ultima fază de iniţiere. Aveam 21 de ani.

Cuviosul Macarius-Korape-ul nostru ne-a învăţat o serie de formule noi. De data aceasta, trebuia să ne concentrăm, renunţând la orice imagine şi reprezentare. Totul era mai presus de imagine sau reprezentare ! CONCENTRARE, INTROSPECŢIE PURĂ, şi să aşteptăm să vedem strălucind în noi „lumina” sau, cum îi ziceam noi: HRIMIA.

Interceptarea Hrimiei şi trăirea în ea era treapta cea mai înaltă. Îmi amintesc şi acum de ziua, de clipele când am văzut cu ochii lăuntrici HRIMIA !... Aducea o stare lăuntrică de o bucurie fără margini, uitai de tine, uitai de trup, nu mai simţeai nici foame, nici sete, nu-ţi mai trebuia nimic altceva decât împărtăşirea cu „Hrimia”. Acesta era Darul cel mai de preţ al lui Horus, semn că ai intrat în Împărăţia Lui şi că erai, de acum, apt de a fi călăuzitor şi altora.

Desigur, puţini reuşeau repede să cunoască Hrimia. Majoritatea rămâneau ani de zile în pustie, în invocări şi formule sacre, pentru a se înălţa, pentru a se purifica de orice gând sau dorinţă trupească; trebuia să realizezi despătimirea totală, existenţa pură în afara oricărui gând sau preocupări materiale, lepădarea totală de sine, curăţirea în gânduri şi în simţiri.

Veneau la noi oameni în fiecare seară cu daruri. Ne aduceau fierturi de zarzavaturi, fructe şi legume de tot felul. Eram cinstiţi, preţuiţi şi chiar veneraţi de popor. Poporul avea grijă de noi ca însinguraţi. Ne respectau până la veneraţie, iar în faţa lui Macarius căzeau în genunchi. Macarius îi ridica, îi binecuvânta şi le dădea sfaturi.

Existau şi comuniuni formate din bărbaţi laici, care voiau şi ei să trăiască în singurătate. Macarius se ocupa şi de aceştia şi le furniza o învăţătură specială. Laicii retraşi erau grupaţi în jurul Piramidei. Macarius le explica cele PATRU laturi ale Piramidei ca fiind cele PATRU preocupări de bază ale celui care, retras fiind, voia să se împărtăşească cu HRIMIA cerească: discuţia cu îndrumătorul, închinările la RA - Zeul Soarelui, postul şi invocările. Asistam la predicile lui ce le ţinea pentru laici. Avea un deosebit talent de a se face înţeles de cei simpli, dar zeloşi şi dornici să se desăvârşească.

Ei, dar într-o zi se petrecu ceva cu totul deosebit. În timp ce tocmai terminasem o şedinţă de concentraţie şi introspecţie, am simţit că-mi ard trei degete de la mâna dreaptă. Instinctiv şi fără să vreau am închis ochii şi, ce credeţi ?... Îmi apăru în ecran IZMOR, tânărul din Alexandria, „Alesul”, „Trimisul”, şi-mi spune:

- Ai stat destul cu Macarius ! Ai învăţat tot ceea ce era nevoie să ştii... Acum vino la Mine ! Se apropie ora începerii Misiunii Mele şi am nevoie de tine !

Apoi dispăru.

Am alergat în grabă la Macarius şi i-am povestit totul. Macarius ştia despre mine de la Radius-Stotes, că voi fi marele reformator al egiptenilor. Mă privi cu luare-aminte, îmi puse mâinile pe cap şi mă binecuvântă zicând:

„...Mergi de-L întâlneşte pe Cel Ce Este „STEAUA CEA LUMINOASĂ a dimineţii acestei Lumi" ! Mergi să-I fii bun camarad şi nedespărţit prieten ! Nu uita ca, atunci când vei reveni în Egipt, să treci şi pe la mine. Mă vei prinde încă în viaţă şi vreau să împlinesc şi eu Voia Lui."

Mi-am luat Rămas bun de la prietenii mei şi am luat-o spre Alexandria. Am trecut prin oraşul Xeropotamus, pe la profesorii mei, spunându-le că sunt chemat de MARELE TRIMIS - „IZMOR".

Radius-Stotes şi cu Danit-Moclan-Zos mi-au dat binecuvântarea lor. Apoi am mers la Gazetis, buna mea prietenă, să-mi iau Rămas bun. Gazetis a plâns şi s-a bucurat. Mi-a povestit zeci de vise profetice. Îl văzuse în vis pe MARELE TRIMIS predicând, făcând minuni, vindecând bolnavi şi înviind morţi, dar în acelaşi timp un vis îi anunţa că va avea un sfârşit tragic. Nu mi-a venit să cred aceasta ! Nu-mi puteam închipui cum un Misionar să poată avea un sfârşit „tragic"... Era o imposibilitate !

- Să ştii că voi veni să te caut în Alexandria ! îmi mai spuse Gazetis.

Apoi ne-am sărutat pe umeri, am îmbrăţişat-o cu nespusă iubire şi am plecat. Am trecut şi pe la bunii mei părinţi să-mi iau Rămas bun. Mama m-a primit ca pe un înalt oaspete în camera sacră unde copilărisem eu. Cele PATRU opaiţe ardeau. Mi-am dat seama abia atunci de cele PATRU trepte ale GÂNDIRII, pe care le parcursesem în singurătate. Tata m-a stropit cu apă din Nil în semn de primire de putere, iar mama m-a uns cu mirodenii. Cunoştinţele şi rudele veniseră toate, să mă vadă în portul meu de „iniţiat", în stihar cu brâu cu pafta de aur şi fes galben. I-am binecuvântat pe toţi şi însuşi tata a îngenuncheat să primească binecuvântarea mea.

O, voi, egipteni curaţi la suflet şi evlavioşi ! O, voi, preoţi egipteni sinceri, devotaţi şi cucernici, de ce aţi pierit ? De ce aţi dus odată cu voi credincioşia şi înţelepciunea voastră ? De ce ?

Ce seacă e Lumea voastră de azi !... Ce uscată ! Sunteţi ca nişte crengi uscate şi lipsite de sevă şi rod ! Frunzele sunt veştede şi lipsite de vlagă. Nu aveţi Lumină, pentru că a dispărut setea de Lumină ! O, HRIMIE, de ce ai încetat să mai cobori în acest arid secol douăzeci ?... De ce ?... De ce ?

Trezeşte-te, secol al XX-lea ! Desţeleneşte-ţi brazda ! Seacă-ţi mlaştinile şi mocirlele în care te scalzi ! Nu auzi trâmbiţele cum sună ? Nu auzi tragicul destin cum îţi bate la porţile nătângului tău somn ? Va veni şi vremea trezirii tale, dar atunci vei plânge şi te vei tângui de nedestoiniciile şi uscăciunea ta ! De setea ta blestemată după lux, confort şi desfrâu ! Atunci să te văd ! Ce vei zice ? Ce motive vei invoca ? Cu ce argumente te vei justifica ? Nu vei avea scuze, nu vei fi iertat ! Vei fi pedepsit cu asprime ! Vei fi osândit cu dreptate ! Vei fi ruşinat şi azvârlit în întunericul cel mai din afară, căci nu ai cunoscut FOCUL ce ţi-a fost adus de MARELE TRIMIS !...

.....

Densi tăcu şi-şi sprijini capul în mâini. Noi tăceam...

Bufniţa privea, privea mereu, înţelegând parcă şi ea tragedia noastră...

A L E X A N D R I A

Când am ajuns în Alexandria, m-am dus direct la curtea aceea în care Îl văzusem prima dată pe IZMOR, IISUS-ul meu Cel iubit.

Spre poartă tocmai alerga să-mi deschidă Georgina, Cea pură şi nobilă.

- Bine ai venit, Iuáanus ! Chiar acum mi-a spus Fiul Meu: „Du-te şi deschide, că a venit prietenul Meu !” Bine ai venit !

Am încrucişat mâinile pe piept şi m-am înclinat până la pământ, sărutându-I poala veşmântului. Când am privit-O din nou, am văzut în jurul Ei o aureolă de lumină, lată de circa şase coţi, iar pe cap purta o coroană de Împărătească; spre înălţimi s-a deschis un drum de lumină, cu o scară parcă, pe care coborau cântând copii de 14-15 ani: „**Cinste Ţie, STEA CURATĂ** !”... Am îngenuncheat şi mi-am scos de pe cap fesul cel galben. I-am luat mâinile şi I le-am sărutat cu respect, zicându-I:

- Bucură-Te Doamnă Prea venerată, Care ai fost Aleasa Cerului spre a fi Mamă şi Soră Celui Ce va salva omenirea din întuneric ! Bucură-Te, Doamnă Preacurată, că din Lumina Ta se vor împărtăşi cei ce vor alerga la Tine cu credinţă ! Bucură-Te că vei fi Scară celor ce vrând să ajungă la El, vor apela la Tine !

Acestea zicându-I în extaz, m-am ridicat şi, Georgina, luând-o înaintea mea, am mers spre modesta casă ce se zărea în fundul grădinii. În uşa casei mă aştepta IZMOR zâmbind. M-am oprit în dreptul celor trei scări de la intrare şi am îngenuncheat şi un glas de tunet am auzit ţâşnind din înaltul Cerului:

„ACESTA ESTE FIUL MEU CEL IUBIT, **VENIT SĂ ÎMPLINEASCĂ VOIA MEA !”**

Şi s-au transformat hainele Lui în Foc şi pe capul Lui stăteau 7 Cununi de pietre scumpe, iar în jurul Lui au apărut PATRU Făpturi: una era un vultur cu aripile desfăcute, a doua era un leu cu aripile întinse, a treia era un taur înaripat, iar a patra era un om cu aripi şi toate aripile erau cu ochi mulţi, căci prin aripi acele fiinţe vedeau...

- Ce minunată viziune ! zise doamna Georgina, care îngenunchease şi Ea şi vedea ceea ce vedeam şi eu.

IZMOR strălucea şi mii de scântei răpăiau în jurul Lui. Veni spre noi, coborî cele trei trepte şi ne ridică pe amândoi:

- Hai, dragii mei, nu staţi în genunchi înaintea Mea... Eu sunt prietenul vostru cel bun, voi sunteţi adevăratele şi singurele Mele rude. Aş fi singur şi sărac fără iubirea voastră !... Am nevoie de iubirea şi prietenia voastră...

Mamă, adu-i lui Ioanus al Nostru ceva de mâncare şi de băut, că a răbdat tot timpul arzând de dorul Meu ! Hai Ioanus, hai prietene, hai, iubitul Meu fiu !...

Eu plângeam în hohote... Nu ştiu de ce... Eram copleşit de frumuseţea Lui, de măreţia Lui, de grandioasa viziune ce-o avusesem, de acea voce ce a răsunat pentru a doua oară, punând mărturie asupra Marelui Spirit ce se întrupase în acea casă modestă, lângă o Femeie a cărei frumuseţe şi nobleţe senină întrecea orice chip ce l-ar putea plăsmui imaginaţia...

Am intrat în casă. Iusups-Asopius ne aştepta cu masa întinsă. Era un bărbat cam la 60 de ani, un chip de roman cu părul tuns scurt, dar purta barbă; avea trăsături severe, bărbăteşti, se citeau pe faţa lui vigoare şi hotărâre neclintită. Mi-a întins mâna şi s-a înclinat, urându-mi: „Bun sosit !” Mi-a oferit ospitalitatea casei lui şi mi-a spus că mi-a pregătit o cameră, unde voi rămâne până la plecare...

- Plecare ? Unde vom pleca ? am întrebat eu.

- Vei afla toate pe rând ! îmi spuse Iusups-Asopius.

Am luat masa toţi patru în tăcere. Eu am mâncat pe rupte, căci eram înfometat şi însetat. Izmor abia a gustat nişte miere şi a băut un suc de fructe. Era absent... Medita, gândea, se frământa...

Georgina mereu privea la Izmor. Nu zicea nimic. Îl privea... mânca şi Îl privea. Iusups mânca tacticos şi elegant şi din când în când îmi zâmbea, văzând cum înfulec...

După masă, Izmor m-a trimis să mă odihnesc, ca după aceea să începem să discutăm. Am dormit frânt de oboseală.

Când m-am trezit, Izmor stătea lângă mine şi mă privea. Era serios... grav... sever... Parcă Era altul.... Parcă era un comandant, un şef suprem de armată. Îmi spuse poruncitor:

- Te vei ocupa cu învăţarea Limbii ebraice ! Chiar astăzi vei merge la Toptes-Varun-Sid, cu care am învăţat şi Eu ebraica şi-i vei spune că tu eşti cel de care i-am vorbit. În cel mai scurt timp va trebui să parcurgi toată geneza din Biblia iudaică, Leviticul, Deutoronomul şi Proorocii. Trebuie să o studiezi toată, dar îndeosebi Psalmii lui David şi Înţelepciunile lui Solomon. De studiul tău, de terminarea lui depinde plecarea noastră în Misiune !

- Dar unde vom merge, Meşter ? L-am întrebat eu.

- La cel mai rătăcit popor, la cel mai căzut, la cei mai rătăciţi. Sunt conduşi de preoţi care sunt negri ca spirit. Ştii ce înseamnă asta ? Cea mai gravă stare spirituală ! Misiunea noastră este să-i salvăm, să-i aducem pe drumul cel bun.

Acum mergi la Toptes-Varun şi începe imediat ebraica ! La lucru !...

S-a ridicat, m-a prins de mână şi m-a strâns puternic, privindu-mă fix în ochi cu seriozitate.

- Timpul este limitat. Fii binecuvântat !

Apoi a ieşit şi s-a îmbrăcat, pregătindu-se de plecare.

- Unde te duci, Meşter ? L-am întrebat eu.

- E ora când am discuţii cu cei 70 de iniţiaţi. Suntem în plină problematică mistică. Le aduc lămuririle necesare reformării religiei egiptene. Totul este secret, deocamdată. Trebuiesc bine lămuriţi mai întâi iniţiaţii, apoi poporul. Dacă „ochii” nu văd... trupul se rătăceşte. Ochii poporului sunt iniţiaţii, preoţii, filosofii... De ei Mă ocup acum. Nu am altă cale.

Zicând acestea, a ieşit pe uşă, înclinându-se zâmbitor în faţa Georginei:

- Te las cu bine, scumpa Mea Mamă şi Soră ! Pacea Mea să fie cu voi acum şi în veci !... Şi ieşi pe uşă.

Era ora nouă seara, ora când lumea se culca, iar El se ducea să discute. Mă gândeam dacă îl voi mai găsi treaz pe Toptes. I-am sărutat mâna Doamnei Georgina şi am plecat. L-am găsit uşor şi am intrat. Avea în vizită un preot iniţiat, dar mai în vârstă decât mine. I-am spus cine sunt şi m-a îmbrăţişat bucuros. Apoi mi-a prezentat musafirul. Se numea Calemnis şi era oficiant slujitor al Templului lui Horus din Haricanomus, Şcoala centrală de iniţiere unde voise tata să mă înscrie, dar nu mai erau locuri.

Calemnis venea mereu la Toptes pentru a-i spune despre conferinţele pe care le ţinea Izmor celor 70 de iniţiaţi, pe care îi numise „kerpini”, adică „ochii poporului, care văd şi înţeleg”. Calemnis afla noutăţile de la Muóni-Talán, ce făcea parte din grupul celor 70 de aleşi a fi „kerpini” şi care erau de vârste diferite. Izmor şi-i alesese singur, privindu-i în ochi. Cine nu rezistase privirilor Lui, era lăsat deoparte, să primească Învăţătura de la alţii.

Marele necaz al celor 70 era că Învăţătura lui Izmor nu se putea transpune în hieroglife. Izmor crease cuvinte noi, expresii noi, pe care iniţiaţii trebuiau pur şi simplu să le reţină, memorându-le. Însuşi Izmor nu punea preţ pe scrieri, spunând că mai târziu ucenicul său Iuaanus va fi primul care va pune în scris Învăţătura Sa.

Calemnis mi-a povestit că Izmor Şi-a început conferinţele numai cu un an în urmă, la vârsta de 28-29 de ani. Până atunci tăcuse, dar mediuma Templului, Irinius, mereu anunţa iniţiaţii să se pregătească, cum că în curând, „Tainicul”, „Tăinuitorul” sau „Taina cea ascunsă” va începe Să spună, Să vorbească despre adevărata religie.

Primul contact cu iniţiaţii îl avusese cu câteva luni înainte. I-a vindecat pe toţi de orice boală suferea fiecare. A mers la patul unui iniţiat care zăcea paralizat de 15 ani şi l-a frecat cu mâinile de câteva ori pe tot corpul şi bietul paralizat s-a ridicat din pat şi a început să umble. Totul însă în secret şi numai între iniţiaţi. Spunea că poporul nu trebuie să ştie deocamdată nimic, nici preoţii slujitori, căci nu ar putea înţelege aşa uşor o atât de radicală schimbare. Iniţiaţii Îi puseseră Numele de „TARVILIS” adică „TAINA CEA PERICULOASĂ”, pentru că Se ferea Să vorbească celor neiniţiaţi, căci nu ar fi fost înţeles.

M-am bucurat să aflu aceste noutăţi şi m-am împrietenit mult de tot cu cei doi. Calemnis mi-era tare drag ! Îmi mărturisea că, de când Tarvilis începuse Să vorbească despre „TATĂL, FIUL şi DUHUL SFÂNT, atunci când slujeşte şi pronunţă numele vechilor Zei, parcă i se împleticeşte limba.

- Tarvilis ne-a spus că **TATĂL** Este Numele real al lui Horus, care Se mai numeşte şi **PĂRINTELE LUMINILOR. El, IZMOR, ESTE ÎNSUŞI FIUL PĂRINTELUI LUMINILOR,** coborât dintr-o Lume cu foarte mulţi Zei înţelepţi şi savanţi şi că **TATĂL** mai are şi alţi **Fii**, dar că El a fost trimis pe Pământ să aducă o reformă substanţială religiei; **ISIS** - spunea Tarivlis - este Lumina Tatălui, adică **DUHUL SFÂNT... că acest DUH SFÂNT sunt nişte raze nevăzute ce pătrund în făptura umană evoluată, în timp ce se concentrează**.

Mai spunea Calemnis că explicase toate fenomenele ce le trăiesc iniţiaţii când urcă treptele INALTEI MISTICI, că Lumina ce o vede în sine iniţiatul şi bucuria ce o trăieşte, sunt tocmai efectul razelor DUHULUI SFÂNT, denumit în egipteană PENTIAS - TO.

Ne prinsese miezul nopţii discutând. Calemnis se retrase. Am rămas doar cu Toptes-Varun-Sid care, spre surprinderea mea, mi-a dat un papirus cu toate literele alfabetului ebraic, pe care îl pregătise pentru mine. Am făcut cu el prima silabisire a alfabetului ebraic, am mai repetat de câteva ori, apoi el mi-a dat un papirus nescris, pentru a face exerciţii de scriere şi-mi spuse că pot pleca.

Când am ajuns acasă, Izmor nu Era venit. Georgina şi Iusups dormeau. Eu m-am apucat să silabisesc alfabetul de pe papirusul dat de Toptes.

Spre zorii zilei apăru şi Izmor, dar nu intră în casă. Rămase să se plimbe prin grădină meditând. Nu L-am deranjat. Când a răsărit soarele, a intrat în casă, serios şi grav. Mi-a făcut semn să-L urmez în camera Lui, camera sacră a casei. Spre surprinderea mea, şi în camera Sa erau puse la loc de cinste, în PATRU colţuri ale camerei, PATRU opaiţe, ca şi în camera mea. Trei pereţi erau plini cu rafturi cu o mulţime de papirusuri. M-am uitat în câteva şi am văzut o scriere necunoscută.

- E în limba greacă ! îmi spuse Izmor.

- Ai învăţat şi greaca, Meşter ?

- Da, mai puţin. Cunosc însă la perfecţie ebraica. Raftul acesta, în partea de sus, este toată Biblia ebraică. Dincoace sunt copii după scrierile lui Xerotemus şi Horminus, iar colo, jos, sunt picturi executate de Mine, acum vreo trei ani.

M-am uitat curios, desfăcând un papirus. O pictură splendid colorată înfăţişa pasărea „IBIS". În alt sul, un Sfinx cu capul lui ISIS, de o frumuseţe nemaivăzută, pictat cu o fineţe rară.

- Ia uită-te aici !

Îmi dete un sul pe care, când l-am desfăcut, am rămas înmărmurit. O adevărată capodoperă ! Un Horus cu cap de vultur şi cu nişte aripi mari, uriaşe. Vulturul Horus avea un ochi ROŞU, iar altul VERDE şi stătea pe un Tron din care ţâşneau din toate părţile raze, pictate cu o desăvârşită precizie.

Am găsit apoi un raft întreg cu bolta înstelată, cu tot felul de notaţii, despre care eu ştiam că le cunosc doar specialiştii în astronomie.

Mai făcuse proiectul unei duble Piramide, adică două Piramide suprapuse, cea de jos mai solidă, cea de sus mai zveltă şi cu un cerc sau o Sferă în vârf.

- Vezi ? Acesta este proiectul Meu pentru o nouă Piramidă suprapusă, ce se va putea construi într-un viitor apropiat. O sferă (deci1), o Piramidă cu PATRU colţuri (deci 4) şi încă o Piramidă cu încă PATRU colţuri (deci încă un 4). Rezultă **1-4-4 !** Este o cifră în care văd simbolul Învăţăturii mele: o Sferă, adică PERFECŢIUNEA - LUMINA (Lumea din care noi am venit), la care se **ajunge** prin prima Piramidă a celor PATRU *virtuţi* fundamentale - **ÎNŢELEPCIUNEA, CURAJUL, SLUJIREA şi CREAŢIA**, la care apoi se ajunge printr-o altă Piramidă, aceea a *GÂNDIRII*, reprezentată tot prin PATRU ipostaze ale gândirii: **1. STUDIUL, 2. MEDITAŢIA, 3. INTERIORIZAREA, 4. HRIMIA** - LUMINOASA BUCURIE A CUNOAŞTERII.

Izmor îmi explica acestea cu o vie pasiune. Erau rodul meditaţiilor Lui. Luă apoi sulul de papirus de mai înainte, unde era pictat Horus şi îmi explică faptul că şi în simbolul lui Horus se regăseşte 1-4-4: adică un vultur, cu două aripi şi două picioare - PATRU - şi TRONUL cu PATRU picioare, adică încă un PATRU. Mi-a spus să reţin simbolul 1-4-4 ca simbol al Învăţăturii Sale şi, după cum ştiţi, l-am folosit în Apocalips, numai că a fost tradus greşit şi neînţeles. Este drept că nici eu n-am explicat. Intenţionat aceasta !

Apoi luă rafturile cu papirusuri şi începu să-mi arate ce a studiat şi cât a meditat.

Ebraica am prins-o destul de greu... Mai uşor mi-a fost greaca, căci Izmor învăţase şi greceşte şi-mi spunea că voi avea nevoie de ea. Exerciţiile de tradus şi de citit le făceam din Biblie. Erau multe

încâlceli acolo şi ritualuri complicate, dar mi-au atras atenţia îndeosebi proorocirile lui Iezechiel, Isaia şi Daniel, care prevesteau pedepsirea iudeilor şi a israelitenilor.

Toptes-Varun îmi devenise un bun partener de discuţie pe marginea textelor biblice şi nu ne puteam reţine zâmbetul la „minunile" pe care le făcuse Moise, marele prooroc al israelitenilor, popor rătăcit, în componenţa căruia marea majoritate erau spirite negre, adică luciferieni.

Izmor, noapte de noapte se ducea să se întâlnească cu cei 70, iar Calemnis, pe care-l găseam adesea la Toptes-Varun, ne ţinea la curent cu ideile Lui. Dimineaţa luam lecţii de la Toptes-Varun, după-amiezile le petreceam în meditaţie, citind papirusurile pe care le aducea Izmor de la marea bibliotecă a oraşului. Cea mai mare pierdere pentru pământeni a fost incendiul ce a mistuit toate papirusurile de valoare ale egiptenilor. Bibliotecă avea şi Xeropotamus, dar a fost şi aceea prădată şi incendiată de către arabi, care, în fanatismul lor pentru Mahomed, au vrut să desfiinţeze tot ceea ce s-a putut din ceea ce era vechi, fără să înţeleagă valoarea culturii egiptene.

Într-o zi, Izmor mi-a spus că, la 14 ani, fusese în Ierusalim împreună cu Georgina şi cu Iusups. Mersese în Templu la bătrânii cărturari şi le vorbise din scrierile lor, căutând să-i împace cu egiptenii, deoarece pentru izraeliteni, în ura şi dispreţul lor pentru alte popoare, cei mai urâţi erau egiptenii. O reciprocă antipatie care este vie şi astăzi.

Trecuse un an şi ceva de la venirea mea în Alexandria, de când studiam ebraica şi ajunsesem să conversez cu destulă uşurinţă. Izmor mă interpela adesea în ebraică, astfel că prin conversaţii am reuşit să stăpânesc Limba.

Izmor ne anunţă, într-o dimineaţă, că în ziua următoare vom pleca în Iudeea. Georgina voia să meargă şi Ea cu noi. În seara aceleiaşi zile, Izmor mă luă cu El la Marele Templu Haricanomus, să mă prezinte celor 70 de iniţiaţi şi să rostească ultimul cuvânt de „Rămas bun". Eu am mers mai întâi la unchiul meu, Muoni-Talan, ca să-mi iau „Rămas bun".

Cu două seri înainte, mediuma Irinius din Haricanomus proorocise uciderea lui Izmor de către iudei, dar iniţiaţii nu-I spuseseră nimic.

Când mă gândesc cât de convins era Izmor că va birui şi că se va face înţeles de către iudei ! Pe atunci încă nu putea să prevadă conflictul cu iudeii şi tragicul Său sfârşit.

Muoni-Talan şi cu mine am pornit-o spre Marele Templu, unde Izmor avea să vorbească pentru ultima dată iniţiaţilor. Când am ajuns acolo, Izmor tocmai venise. Discuta cu mediuma Irinius. Aceasta însemna că Irinius primise poruncă din partea Cerului să-I atragă atenţia lui Izmor de tragedia ce o va avea de îndurat în mijlocul iudeilor. Izmor căzuse pe gânduri. În sfârşit, se pregăti pentru ultimul Său cuvânt:

„Mult iubiţii Mei prieteni şi venerabili iniţiaţi ! începu Izmor. Voi, cei ce-L înţelegeţi pe Horus, voi ştiţi că trebuie să aveţi ochii lăuntrici îndreptaţi atât pentru Lumea din afară, cât mai ales pentru cea dinlăuntru. Împărăţia Tatălui Meu se află undeva în acest Univers, dar şi în voi înşivă stă ascunsă. **Rostul, sensul existenţei Omului este:**

CUNOAŞTEREA –VEDEREA –ÎNŢELEGEREA !

Horus este în echilibru perfect pentru că se sprijină pe PATRU puncte esenţiale ale virtuţilor umane: înţelepciunea, curajul, slujirea şi creaţia. Aceasta este prima Piramidă a virtuţilor, dar peste aceasta să ridicaţi Piramida GÂNDIRII, prin studiu, meditaţie şi mai ales prin introspecţie, ce vă vor face apţi de a primi HRIMIA, adică razele binefăcătoare ale DUHULUI SFÂNT, ce izvorăsc din TATĂL.

Realizările voastre importante: Templele, Piramidele, Sfincşii, vor rămâne mărturii milenare ale adevărului în care aţi trăit.

Vreau să fiţi activi, mai activi decât aţi fost până acum. V-am ales pe voi, 70 de iniţiaţi şi v-am numit „Kerpini" (Apostoli), pentru că voi sunteţi ochii luminători ai poporului. Veţi trece acum, tot în secret, să spuneţi ceea ce Eu v-am spus, şi celorlalţi iniţiaţi, şi apoi, pe rând, şi preoţilor lui ISIS şi celor ai lui OSIRIS.

Am coborât din Cer de la Tatăl, EU - FIUL LUMINII, ca să vă aduc FOC.

FOC AM VENIT SĂA DUC PE PĂMÂNT, PENTRU CA TOŢI SĂ VĂ APRINDEŢI ŞI SĂ ARDEŢI PENTRU PERFECŢIUNE ŞI SUBLIM !

Doresc ca tot ceea ce v-am învăţat, să învăţaţi şi voi pe alţii. Vă veţi ocupa mai întâi de ţara voastră, apoi veţi căuta să treceţi şi să vorbiţi de Învăţătura Mea şi la alte popoare.

Eu nu am nevoie de jertfele voastre, nici de slujbe, nici de ritualuri. Voia Tatălui Meu este de a nu vă mai închina la zei, ci la tot ceea ce este drept şi adevărat. Nu am ce corecturi să vă mai aduc. Sunteţi aşa cum trebuie să fie un iniţiat: blând, înţelept, echilibrat şi statornic în convingerile lui.

Am adus cu Mine pe Iuáanus, frate iniţiat de-al vostru şi cel mai apropiat prieten al Meu. Prieteni am fost în Lumea noastră, prieteni vom fi şi acum, când se apropie cea mai dificilă parte a misiunii Mele.

Plec de acum în mijlocul unui popor schilod, orb şi duşmănos; un popor care trăieşte în minciună şi-şi justifică crimele prin cărţile lor.

Irinius Mi-a adus la cunoştinţă cum că iudeii Mă vor ucide. Nu înţeleg încă ce motive i-ar determina să o facă. Recunosc că am presimţiri sumbre. Voi încerca să nu-i supăr cu nimic, spre a Mă întoarce la voi. Aş dori ca aici, în Egipt, să părăsesc corpul pământesc, dar Voia Tatălui este să merg până la jertfa cea din urmă, pentru dovedi adevărul celor spuse de Mine.

Iudeii, în marea lor majoritate sunt negri ca spirit. Ştiu că voi avea dificultăţi cu ei, că sunt deformaţi la maximum, dar Eu **Sunt venit Să încerc biruirea imposibilului**. V-am spus că în Atlantida Trimişii noştri nu au putut face nimic spre a-i schimba.

SUNT TRIMIS SPECIAL PENTRU A ADUCE FOC ŞI PENTRU VOI ŞI PENTRU EI !

Ultima Mea dorinţă este să ieşiţi din carapacea voastră şi să mergeţi în mijlocul poporului. Iniţierea voastră, tainele voastre, să le aduceţi în mod deschis întregului popor. Acordaţi-le încredere şi fiţi convinşi că LUMINA TATĂLUI VĂ VA LUMINA ŞI PE VOI ŞI PE EI.

Şcolile dezvoltaţi-le, lărgiţi şi mai mult posibilitatea studiului ! Învăţaţi toţi preoţii lui Osiris că TATĂL NU ARE NEVOIE DE SJUJBE ŞI RITUALURI. Simplificaţi slujbele şi ritualurile ! Nu zic să vă rupeţi de tradiţie, ci s-o transfiguraţi, reformând-o substanţial.

Dacă destinul Meu va primi pecetea tragicului, dacă voi fi silit să accept moartea, o voi face ! În acest caz, Iuoanus se va întoarce la voi şi vă va ajuta în transformarea ritualurilor. Adunaţi toate statuetele lui Horus şi Isis şi păstraţi-le cu grijă pentru urmaşii voştri.

Nu uitaţi că MUNCA, EFORTUL şi CONTINUA ACTIVITATE te pot apropia de Lumină ! Numai prin EFORT veţi ajunge şi voi Zei asemeni TATĂLUI. Tatăl ar vrea să vă facă pe toţi Zei, dar nu se poate ! Trebuie ca voi înşivă să vă luptaţi să fiţi desăvârşiţi.

FOC AM VENIT SĂ ADUC PE PĂMÂNT ŞI DORESC CA TOŢI SĂ ARDEŢI ÎN GÂNDURI ŞI-N SIMŢIRI !

Feriţi-vă de comoditate, nu stagnaţi ! Fiţi mereu activi, în voi înşivă în primul rând, apoi cu cei ce au nevoie de învăţătură. Nu dispreţuiţi poporul, ca şi cum nu ar înţelege. Poporul trebuie să simtă şi să vadă că iniţiaţii au încredere în ei. Nu vă mulţumiţi să fiţi numai voi între voi de folos unul altuia. „Iniţiatul" să slujească poporului ! Mergeţi în mijlocul poporului şi daţi-le din FOCUL cu care v-am aprins pe voi !

Simt durerea acestei despărţiri... O ceaţă rău prevestitoare Mă face să cred că nu Mă veţi mai putea vedea. Presimt că negrii Mă vor birui. Ştiu că negrii sunt răutatea şi minciuna întruchipate, dar tot nu-Mi vine să cred că Voi pleca înfrânt !...

De nu Mă veţi mai vedea, să păstraţi în cinstea Mea amintirea acestei ultime seri. Aduceţi-mi o turtă rotundă de grâu, o cupă cu vin şi o masă pe care să le pun !

Îndată au fost aduse o masă, turta şi cupa cerută. A ridicat mâinile către Cer şi a zis:

- TATĂ, binecuvântează CINA aceasta !

Toţi am auzit o voce din văzduh, zicând:

„ACESTA ESTE FIUL MEU CEL IUBIT, VENIT SĂ ÎMPLINEASCĂ VOIA MEA !"

Apoi, Izmor a luat turta de grâu şi a frânt-o în 70 de bucăţi, după numărul lor, zicând:

- Pâinea aceasta este simbolul TRUPULUI MEU, ce se împarte vouă, ca şi voi să puteţi înţelege cele ce sunt de înţeles !

A luat apoi cupa de aur cu vin şi binecuvântând-o, a zis:

- Beţi toţi din această cupă, căci vinul este simbolul SÂNGELUI MEU, al Învăţăturii Mele, care se varsă pentru voi, spre a fi una cu Mine în GÂND şi FAPTĂ !

Aşa cum sângele dă viaţă trupului, tot aşa Învăţătura Mea să vă unească pe toţi, să fim toţi Una. Aşa cum Tatăl este „UNA” cu Mine, şi voi, prin TRUPUL şi SÂNGELE MEU SĂ VĂ LUPTAŢI SĂ FIŢI UNA CU MINE ! Nimeni nevrednic să nu cuteze să participe la taina voastră. Acest ritual vi-l las să-l faceţi şi voi în amintirea Mea.

Învăţaţi poporul puţine rugăciuni, cu puţine cuvinte, dar să se roage continuu. Să se roage, dar să nu creadă că Lumina se dăruieşte, LUMINA SE CUCEREŞTE şi numai cei ACTIVI se împărtăşesc cu LUMINA. De veţi dori să fiu cu voi, mereu voi fi cu voi. De Mă veţi întreba ceva, Eu vă voi răspunde. De Mă veţi căuta cu sârguinţă, Eu voi veni la voi şi vă voi învăţa cum şi ce trebuie să faceţi.

Eu sunt Tulpina, voi mlădiţele; de veţi rămâne în Tulpina ce-am sădit-o Eu, veţi aduce rod şi-n Cer vă veţi bucura.

Veţi merge la alte popoare, bateţi la uşile tuturor şi vestiţi-le că Judecata acestui Pământ este aproape ! Fiţi judecătorii păcatelor şi, de veţi considera că greşeala trebuie iertată, să iertaţi, dar dacă omul este împietrit şi nu vrea să vă asculte, duceţi-vă la altul ! Cei ce nu au urechi de auzit, nu vor auzi. Voi, însă, să-i chemaţi pe toţi la FAPTELE IUBIRII şi mai ales la ARDEREA în GÂNDURI !

Cine e legat de Lumea aceasta nu-Mi este prieten, dar cel ce se leapădă de tot, acela vrednic va fi de Mine şi aici şi în Cer.

Chemaţi cu sârg Lumina Mea şi ea va veni ! Lumina Mea e vie şi ea se coboară numai în cei ce sunt vii. Pe cei ce sunt morţi la suflet căutaţi să-i înviaţi, pe cei ce sunt schilozi la minte căutaţi să-i vindecaţi. Orice oaie rătăcită trebuie căutată şi adusă în staul. Fiţi păstori activi şi feriţi turma voastră de lupi ! Adevăratul păstor se jertfeşte pentru oile sale. Aşa să vă jertfiţi şi voi pentru cei nevoiaşi şi sărmani ! Şi cei simpli au locul lor în Împărăţia Cerurilor, dar ei au nevoie de sprijinul vostru, de îndemnul vostru.

Chiar de veţi fi omorâţi pentru cuvântul Meu, voi să nu vă temeţi, căci cei ce se sacrifică vor intra „Dincolo” în cel mai înalt strat şi vor primi pecetea celei mai nobile Lumini.

Fiţi treji şi activi ! Să fiţi asemeni unui opaiţ care niciodată nu se stinge !

Acum plec !... Presimt că nu ne vom mai vedea ! Regret ! Cu voi M-am simţit ca în mijlocul unor fraţi şi adevăraţi prieteni. Aici am ales 70 de ucenici, în Iudeea vor fi mult mai puţini şi nici unul nu va fi ca voi. Voi sunteţi Lumina Pământului, torţele care mereu trebuie să ardă. V-am vorbit despre FOC şi FOC v-am dat. Fie ca FOCUL acesta să ardă în voi, acum şi în vecii vecilor !...

Şi, ridicând mâinile spre Cer, strigă cu glas mare:

- Părinte, binecuvântează pe aceştia ! Dă-le lor putere să vadă şi să înţeleagă, să lege şi să dezlege, să vindece şi să învie !

Deodată, deasupra fiecăruia se coborî o flacără din Cer şi intră în ei. Toţi iniţiaţii au îngenuncheat şi, într-un glas, au început să cânte o cântare plină de înţeles.

Apoi Izmor a mai ridicat o dată mâinile spre ei şi din degetele Lui au ţâşnit fire de Lumină ce au intrat în cei 70. Se îndreptă spre uşa sălii, se mai întoarse o dată către ei şi zise:

- Să-l ascultaţi pe Iuáanus când va veni la voi iară ! Să fiţi una cu el aşa cum aţi fost cu Mine ! Rămâneţi cu toţii în pacea Mea !... Şi plecă.

Dar Apostolii ieşiră cu toţii afară şi-L urmară, însoţindu-L până acasă.

- Acum puteţi pleca ! le spuse Izmor...

Dar lume multă, multă venea din toate părţile. Era în plin miez de noapte şi sute de opaiţe se apropiau de casa unde locuiam noi. Toată strada se umplu de oameni de toate categoriile şi toate vârstele: femei şi bărbaţi, copii şi bătrâni. Cei 70 începură din nou să cânte.

Lumea plângea, căci deasupra casei şi grădinii cobora un torent de Lumină pe care o vedeau toţi, absolut toţi. Văzduhul se umpluse de scarabeuşi şi păsări veneau în zbor, cântând trilurile lor.

Printre cei adunaţi erau şi câţiva romani. Deodată, lumea se dădu în lături, făcând loc guvernatorului roman, urmat de un centurion de soldaţi, toţi fără arme, dar cu torţe în mâini. Guvernatorul adusese o căruţă plină cu flori pentru Georgina.

Ne-am luat desagii, i-am pus pe un asin şi am pornit la drum. Toţi ne urmau. Torentul de Lumină continua să ne lumineze calea. Aşa am mers până la malul mării, cu preoţi, mult popor şi cu legiunea de romani...

Iertaţi-mă că am uitat să vă spun că era şi Gazetis cu noi. Venise cu două luni în urmă şi stătuse în cameră cu Doamna Georgina, iar Izmor încuviinţase să vină cu noi, în Iudeea.

În sfârşit, la malul mării ne-am oprit, făcându-le semne de Rămas bun, tuturor. În clipa aceea, Marele Preot Arconomus căzu în genunchi. Alături de el, guvernatorul roman îngenunche şi el, şi odată cu el întreaga mulţime îngenunche şi începu să plângă.

Izmor, impresionat, ridică mâinile spre Cer şi, îngenunchind şi El, strigă din răsputeri:

- PĂRINTE AL MEU, BINECUVÂNTEAZĂ-I **!** şi, zicând acestea, iată că deasupra întregii mulţimi apărură nişte fulgi de zăpadă. Izmor Se ridică şi grăi astfel:

- ACUM PLEC ! PLEC ŞI NU MĂ VOI MAI ÎNTOARCE. VOI PLECA, DAR PESTE SECOLE IARĂŞI VOI VENI. V-AM ADUS ACUM FOC, DAR CÂND PESTE SECOLE MĂ VOI ÎNTOARCE, VĂ VOI ADUCE LUMINA !

O singură poruncă vă dau:

IUBIŢI-VĂ UNUL PE ALTUL CUM ŞI EU V-AM IUBIT PE VOI !

Acum plec şi nu Mă voi mai întoarce. Dar când voi coborî iar pe Pământ şi voi judeca pe fiecare după FOCUL ce arde în el, atunci, celor ce ard le voi da din LUMINA MEA şi aceia vor cunoaşte că toate cele ce le-am spus sunt adevărate.

Am stat şi am vorbit doar cu preoţii voştri, cu luminătorii voştri. Iată, ei, ascultându-mi sfatul, vor veni între voi să vă spună ceea ce Eu le-am spus lor. Să-i ascultaţi şi să le urmaţi sfatul, exemplul !

Va începe pentru voi o viaţă nouă, iar pentru întregul Pământ, o Eră nouă. Acum, fiecare popor are religia lui. Eu am pus aici bazele unei religii noi, care să fie valabilă pentru toate popoarele. Voi veţi fi primii adepţi ai religiei instaurată de Mine, dar, pe rând, TOATE POPOARELE SE VOR UNI ÎNTR-O UNICĂ RELIGIE, ÎNTR-O UNICĂ CREDINŢĂ !

Nu am venit să vă surp Zeii, ci să vă traduc ceea ce reprezintă fiecare. Horus al vostru va fi de acum TATĂL -PĂRINTELE LUMINILOR, iar voi, copiii Lui.

Cui îi este sete, să vină să bea Învăţătura Mea; celui înfometat i se va da o pâine nouă. Învăţătura Mea este PÂINE şi VIN, căci **TRUPUL MEU ESTE PÂINEA VOASTRĂ, IAR SÂNGELE MEU ESTE LUMINA VOASTRĂ !**

Aveţi grijă ca inimile voastre să fie opaiţe ce niciodată nu se sting ! Iubiţi-vă unul pe altul ! Fiecare să fie slujitorul celui de lângă el. Cel mai mare să îl slujească pe cel mai mic, cel mai învăţat să se ocupe de cel mai sărac.

Fiţi simpli şi curaţi, căci numai cei simpli şi curaţi Îl vor putea înţelege pe TATĂL ! Rugaţi-vă de acum Tatălui ! TATĂL nu are nevoie de ceremonii şi ritualuri. De acestea aveţi voi nevoie. Tatălui să-i aduceţi FAPTE BUNE ! Cu cât veţi face mai multe fapte bune, cu atât veţi fi mai iubiţi de Tatăl !

ÎNVĂŢAŢI, STUDIAŢI, CERCETAŢI ! SĂ ŞTIŢI TOATE ŞI TOTUL ! Cinstiţi-vă învăţătorii şi-i ascultaţi cu sfinţenie, căci, de nu ar fi ei cu voi, singuri fiind, veţi rătăci în greşeli şi întuneric !

Fugiţi de îmbuibare, dormiţi cu măsură, căci numai cei activi vor cunoaşte LUMINA Mea ! Nu vă strângeţi averi, nu vă fie teamă de sărăcie, fiţi milostivi cu cei neputincioşi !

Eu aş avea multe de spus, dar timpul este măsurat. Bogăţia Mea am dat-o spre păstrare iniţiaţilor voştri.

Ei vă vor spune ceea ce Eu aş avea Să vă spun.

Lor le-am dat o „băutură” tare, pe care voi nu o puteţi încă bea.

Ei însă, vă vor da APA Mea cea VIE şi vă vor hrăni cu TRUPUL Meu.

Iată, plec, şi nu Mă veţi mai vedea.

Plec, dar de Mă veţi urma, Mă voi arăta vouă, căci alături de voi am Să fiu până la sfârşitul veacurilor !

Pacea Mea o dau vouă !

Pacea Mea o las vouă !

Trăiţi în pace şi bună înţelegere, chiar de va veni peste voi semiluna.

Până atunci fiţi FAR pentru Grecia şi Roma !

FOCUL ce l-am aprins în voi, să ajungă pe toate malurile acestei mări care vă scaldă ţărmul ! Rămâneţi în pace !“

Era dimineaţă. Soarele nu ieşise încă. Se adunaseră cam la 6000 de oameni de toate vârstele şi, când am pornit-o la drum, ei erau tot în genunchi şi în genunchi au rămas până ce nu i-am mai văzut...

Acum pune ceva frumos... Un cor religios, ai ?
Teofilact*:* - Am ! Voi pune *„Missa dei tempori belli”,* de *Josef Haydn.*
Densi: - S-o auzim !...
.....

ÎNFRÂNGEREA

Densi: - Frumos ! Majestuos ! Îmi place, e înălţătoare !... Asta-i slujbă de-a catolicilor, nu ?

Teofilact: - Da.

Densi: - Dar de ce spune "*Kirie Eleison*" ?

Teofilact: - În amintirea faptului că Liturghia a fost compusă de Ioan Hrisostom, care era grec.

Densi: - Da, da ! Pe grecii vechi ortodocşi îi ştiu foarte bine. Hristostom îmi este bun prieten şi acum. Am colaborat cu el la scrierea Liturghiei bizantine.

Am ascultat apoi partea a II-a, „*Gloria in excelsis Deo*", după care a urmat splendidul duet între bariton şi violoncel, „Qui tollis pecata mundi, miserere nobis", după care am oprit banda, căci aveam înregistrarea din timpul când la radio se mai cântau piese religioase.

Urmă partea a IV-a, „*Gloria tu solo sanctus, tu solo altissimus*", apoi am întrerupt muzica, căci Densi îmi făcu semn că vrea să continue povestirea.

Densi: - Astfel s-a încheiat Misiunea lui Izmor în Egipt.

Ceea ce m-a surprins, a fost faptul că El, care nu obişnuia, ba mai mult, refuza să participe la slujbe şi ritualuri, El, care spera ca religia să fie depăşită şi omul să se desprindă de aspectele formale propriei religii, El, care punea accentul pe studiu, meditaţie şi introspecţie, tocmai El oficializase prin aceasta un ritual nou, oarecum, acela al „Frângerii Pâinii şi al Vinului", băut din aceeaşi Cupă. Era ceva nou, cu atât mai mult cu cât spusese că PÂINEA ERA TRUPUL LUI, iar VINUL - SÂNGELE LUI...

Teofilact: - Iartă-mă că te întrerup, iubite Densi. Iisus, deci, în Egipt a pus bazele Tainei euharistice ?

Densi: - Da ! În Iudeea, la CINA TAINICĂ, n-a făcut decât să repete şi cu cei 12 Apostoli, ritualul tainic al CINEI pe care o oficiase prima dată în Egipt.

Pe mine, ce m-a surprins, a fost noua relaţie **PÂINE-TRUP** şi **VIN-SÂNGE**...

De ce această scindare şi ce voia oare Izmor să spună prin această diferenţiere ? Nu am pregetat să-L întreb imediat ce am pornit-o la drum spre Iudeea. M-am apropiat de El şi L-am întrebat:

- Izmor, de ce ai oficiat ritualul CINEI TAINICE ? Ce ai vrut să spui prin TRUP şi SÂNGE ?

Izmor îmi răspunse:

- Eu... ştii prea bine... consider slujbele şi ritualurile drept nişte forme marginale, periferice ale activităţii cugetătoare. Cel ce cugetă, cel ce se dedică studiului, meditaţiei şi introspecţiei, acela se depărtează vrând-nevrând de forme... nu se mai poate formaliza şi atunci părăseşte slujba şi ritualul exterior şi intră în disciplina lăuntrică interioară. Exact cum erau Kerpinii Mei, iniţiaţii din Egipt. Ei erau desprinşi de ritualuri, nu mai erau oficianţi la Altar. E firesc să te întrebi de ce Eu le-am lăsat şi le-am poruncit să oficieze RITUALUL PÂINII ŞI AL VINULUI.

Ei bine, AM INSTAURAT RITUALUL FRÂNGERII PÂINII ŞI AL VINULUI DIN CUPĂ, PENTRU ŞI NUMAI PENTRU POPOR, PENTRU MAREA MULŢIME... Poporul nu-l poţi smulge de la ritualul vizibil şi palpabil. El are nevoie de o formă de care să se poată prinde şi prin care să poată înţelege.

Voinţa Celui ce M-a trimis este să realizez comuniuni, dorinţa Mea este să înfrăţesc popoarele, să le adun în acelaşi gând, la o singură credinţă. Ei bine, pentru a realiza o comuniune, este necesar un ritual universal care să traducă în forme ideea comuniunii.

Am spus că PÂINEA ESTE TRUPUL MEU; trupul este alcătuit dintr-o mulţime de membre şi organe... ca şi mulţimea.

Mulţimea e pestriţă, cu fel de fel de idei şi credinţe. Această mulţime trebuie unită, cimentată într-o comuniune omogenă care să mărturisească un singur crez.

PÂINEA ESTE HRANA DE BAZĂ: ESTE ÎNVĂŢĂTURA MEA !

Însuşindu-şi toţi o unică Învăţătură, vor realiza o comuniune puternică în idealuri, gânduri şi fapte.

Punând PÂINEA în prim plan, scot în relief ceva ce Eu consider a fi provizoriu şi de scurtă durată, căci prin TRUP Eu înţeleg o nouă religie. Nu aş vrea o nouă religie, aş prefera o nouă Filosofie... dar n-am ce face ! Religia este un stadiu necesar evoluţiei pământenilor. Ei vor avea nevoie încă multe milenii de acum încolo de forme de care să se lege, de slujbe şi ritualuri prin care să se poată orienta şi la care să poată medita...

Dar, din fericire**, salvarea din slujbe şi ritualuri o aduce VINUL - BEŢIA ÎNVĂŢĂTURII MELE, BUCURIA ŞI SATISFACŢIA CE O ADUC MEDITAŢIA şi INTROSPECŢIA.**

VINUL-SÂNGELE e ceva văzut-nevăzut. VINUL deschide posibilitatea să te gândeşti la SÂNGE, care este nevăzut. Dar sângele este esenţa vieţii, el circulă prin toate membrele şi organele, sângele dă viaţă...

Dacă TRUPUL MEU este ritualul văzut, SÂNGELE ESTE RITUALUL NEVĂZUT; dacă TRUPUL este TEMPLUL-BISERICA din afară a FORMELOR... SÂNGELE este BISERICA NEVĂZUTĂ A CONCEPTELOR şi IDEILOR.

Dacă TRUPUL este ÎNVĂŢĂTURA MEA, SÂNGELE este FILOSOFIA MEA.

Noi, în fond, nu avem nevoie de închinători la forme... avem nevoie ca toţi să fie nişte filosofi. Dar, din păcate, pământenii sunt foarte reduşi, extrem de înapoiaţi mental, astfel că, vrem, nu vrem, trebuie să punem bazele şi unei noi religii. Este marele Meu regret, dar... asta e !

- Ai spus, Meşter, că iar vei veni... Chiar mai ai de gând să mai cobori o dată pe Pământ ?

- N-aş mai vrea, spuse Izmor, dar pământenii o cer. Noi vom reuşi să clădim o nouă religie... dar va fi o simplă religie şi atât.

Va fi o BISERICĂ EXTERIOARĂ A TRUPULUI MEU, LEGATĂ DE SLUJBE ŞI RITUALURI, CARE DE-A LUNGUL VEACURILOR VA SLĂBI, SE VA GOLI DE ÎNŢELES, OAMENII VOR AJUNGE SĂ NU MAI ÎNŢELEAGĂ SENSURILE ŞI SIMBOLURILE... şi-atunci VA TREBUI SĂ VIN DIN NOU, SĂ IAU DIN NOU TRUP PĂMÂNTEAN ŞI SĂ FORMULEZ:

F I L O S O F I A S Â N G E L U I M E U.

Tu ai văzut că nu am putut scrie nimic. Limbajul Meu nu s-a putut transpune în hieroglife. Nici nu vreau să scriu acum nimic. Totul este provizoriu... înţelegi !? PROVIZORIU !...

Nu pot, n-am cum să-mi dezvolt filosofia Mea... **Va trebui să vin a doua oară şi atunci nu voi mai fi predicator, ci SCRIITOR !**

Acum nu am noţiuni să descriu ce înseamnă „alfa” şi ce înseamnă „omega”. Nu pot explica evoluţia, geneza, nu pot spune nimic despre Legi şi fenomene, despre deosebirea dintre stadiul biologic şi cel spiritual...Oamenii nu au încă verbul „a gândi”, nu au noţiunea „extazului”, a „intuiţiei”, nu ştiu ceea ce este „imaginaţia” şi „reprezentarea”. Habar nu au de simbolica formelor, de geometria şi armonia Legilor universale... Ce le pot spune acum ? Să-i îndemn la fapte bune şi să fie asemeni unor opaiţe şi candele !

Nu pot dezvolta logica şi raţiunea existenţei spiritului şi-apoi, să vezi, la egipteni am spus multe lucruri, dar la iudei voi spune mult mai puţine lucruri. Iudeii sunt nu numai înapoiaţi, ci pur şi simplu deformaţi, schilodiţi la minte şi au sufletul paralizat de căderea în păcate. Egiptenii sunt un popor curat şi ascultător, supus şi bine intenţionat, pe când iudeii sunt spirite pătate, neascultători şi îndărătnici, deformaţi la maximum, că urăsc tot ceea ce este străin de neamul lor...

- Izmor, crezi că vei avea dificultăţi cu iudeii ?

- Da ! Presimt discuţii aprige şi controverse scandaloase. Va trebui însă, în primul rând, să nu ştie nimeni că suntem egipteni. Egiptenii sunt duşmanii lor de moarte; pe egipteni, iudeii îi urăsc cel mai mult. Te rog, să nu-Mi mai spui de-acum Izmor...

Noi mergeam înainte. În urma noastră veneau Georgina şi Gazetis. Izmor Se opri şi aşteptă să se apropie şi cele două, apoi spuse:

- Fiţi cu mare atenţie cu toţii ! Trebuie să nu se ştie că venim din Egipt, altfel am fi izgoniţi sau chiar ucişi. Iudeii îi urăsc de moarte pe egipteni şi-i socotesc popor satanic, închinător la idoli. Nimeni să nu Mă numească; Eu voi rămâne fără Nume. Voi două veţi spune că vă numiţi... (Se gândi puţin):

Maria... Tu vei fi Mama Mea, Maria, iar tu, Gazetis, te vei numi şi tu Maria... Maria Miriam, iar tu, prietene, să nu spui că te cheamă Iuáanus, ci **Ioan.**..

Astfel ne-am apropiat de Iudeea, cu taina noastră. Aveam să ni se spună că suntem şi noi nişte iudei mai mult sau mai puţin reuşiţi, dar TAINA de atunci a rămas şi acum TAINĂ, că eu însumi, în textul meu evanghelic am păstrat tainică originea noastră egipteană.

Mergeam către soare-răsare. Ştiam că, la un moment dat, ţărmul mării pe care mergeam va face o cotitură la stânga şi vom mai avea ceva de mers spre nord. Apoi urma să fim călăuziţi.

Izmor... ba nu, de acum Îi voi spune şi eu Iisus...

Iisus ne-a spus că, pe malurile unui râu stă retras şi predică mulţimii un iudeu, un spirit mare din Oraşul de Aur, pe nume **Ioan Botezătorul** şi că el ne va recomanda mamei sale, ca să ne găzduiască în Ierusalim, cetatea sfântă a iudeilor.

Trebuie să ştii, dragul meu Teofilact, şi tu, buna noastră soră, un lucru foarte, foarte important:

Iisus avea în plan să procedeze în Iudeea exact ca în Egipt, adică să strângă pe toţi bătrânii cărturari, saduchei, farisei şi preoţi ai templelor, şi să le vorbească doar lor, în cerc secret, închis, să le destăinuiască adevărul originii Sale Divine, să le demonstreze puterea Sa de a vindeca şi a învia morţii şi să şi-i facă pe toţi Apostoli (ca în Egipt) şi ei să reformeze religia iudaică, iar noi să plecăm în continuare în Mesopotamia, Persia şi, în cele din urmă, să poposim în India. După aceea, El voia să ne reîntoarcem pe acelaşi drum, să revenim în Egipt, unde voia să-Şi facă o corabie cu care să se ducă în Mexic, la azteci.

Acesta era planul Lui... Visul Lui... Să poată revela Învăţătura Lui cât mai multor popoare. De acest vis mi-a vorbit tot timpul pe drum, dar era şi pentru El un mare semn de întrebare, de ce Irinius, în Egipt, Îi prevestise uciderea ? Nu voia să creadă ! Era convins că va reuşi, totuşi, să-i cucerească pe iudei şi, sincer să vă spun, Era de un optimism molipsitor !

Aşa se face că am ajuns pe pământul iudeilor voioşi şi plini de speranţe. Era hotărât să procedeze cu cărturarii evrei cu tact, să-i cucerească cu verva Lui filosofică, cu profundele Sale cunoştinţe teoretice în materie de Biblie, pentru ca apoi să le prezinte „ NOUL”... concepţia Sa.

Ne-am îndreptat spre râul Iordan, unde Iisus spunea că stă retras Ioan. Ne spusese că, încă din Egipt luase legătura telepatic cu Ioan, care deja anunţa poporul şi cărturarii că vine, se apropie „TRIMISUL”, Fiul lui David, Mesia, Salvatorul.

Când ne-am apropiat de locul unde predica Ioan, mulţime multă era adunată acolo, cam 800 de oameni, care, în frunte cu Ioan, au venit să ne întâmpine. Ioan striga... răcnea pur şi simplu la mulţime:

- Iată-L pe Mesia, iată MIRELE FECIOARELOR ÎNŢELEPTE, IATĂ MIELUL LUI DUMNEZEU CE VINE SĂ RIDICE ACEST POPOR DIN PĂCAT, IATĂ, VINE CEL CE VĂ VA BOTEZA CU FOC ŞI CU DUH SFÂNT !

Ioan a îngenuncheat, strigând:

- O, FIULE AL LUI DAVID, EU, CEL CE AM BOTEZAT CU APĂ, BOTEAZĂ-MĂ TU PE MINE CU FOCUL TĂU DĂTĂTOR DE LUMINĂ !

Iisus însă, îl ridică pe Ioan Botezătorul, şi-mi spuse:

- Ioane, acest om este cel mai mare om născut din femeie **! El este Ilie, cel ce a fost şi cel ce va mai reveni în trup pentru importante misiuni !**

Apoi, tăcând, Iisus începu să se dezbrace:

- Ce vrei Să faci, Mielule al lui Dumnezeu ? întrebă Ioan Botezătorul.

- Vreau să Mă supun acestui ritual al tău, ca un important semn ce-l arăt că accept învăţătura Ta şi consider că acest ritual merită să fie păstrat în vecii vecilor, spre a simboliza opţiunea liberă pentru ÎNVĂŢĂTURA CE O VOI DA EU ACESTOR RĂTĂCIŢI.

- Nu pot eu, cel mic, să ridic mâna şi să botez pe Acela Căruia eu nu sunt vrednic nici legătura de la sanda să o dezleg ! Ţie se cade a mă boteza pe mine şi nu eu pe Tine ! spuse Botezătorul.

- De vrei Botezul Meu cu FOC, atunci botează-Mă mai întâi tu pe Mine cu APĂ, pentru ca lumea să vadă şi să se convingă că ideea ta cu „botezul” o primesc şi Mi-o însuşesc, că Eu nu Sunt un stricător al Legilor, ci creatorul unei Legi noi, aceea a IUBIRII ! Aşa deci, respectă Legea Iubirii şi împlineşte Botezul Tău şi asupra Mea !

Şi, zicând acestea, Iisus intră în apele Iordanului, iar Botezătorul luă apă cu un vas şi turnă peste capul Lui Iisus. Şi-n clipa aceea, un glas din Cer se făcu auzit:

„ACESTA ESTE FIUL MEU CEL IUBIT, PE CARE L-AM TRIMIS SĂ ÎMPLINEASCĂ VOIA MEA !”

Acestea auzindu-le, poporul începu a cânta „**Osana, Fiul lui David, binecuvântat Este Cel Ce vine întru Numele Domnului !**”

Apoi, Botezătorul L-a îndemnat pe Iisus să vorbească maselor de oameni. Iisus însă i-a răspuns:

- Masele te au pe tine, Eu trebuie să Mă ocup de cărturari şi saduchei, aşa încât tu continuă-ţi misiunea ta, iar Eu merg să fac Voia Celui Ce M-a trimis !

- Iată, am aici la mine doi cărturari, care mereu vin la mine şi mă ascultă ! spuse Botezătorul. Sunt iscoadele celor mai mari de la Templu. Acum ei Te-au văzut. Eu îi chem şi Tu le spui ce ai de spus.

Ioan chemă la sine doi inşi ce erau încinşi cu şnururi roşii şi aveau pe piept cusută Steaua lui David. Numele lor era Tales şi Mahud. Iisus le spuse acestora să anunţe pe toţi cărturarii, fariseii şi saducheii ca, a doua zi, să fie toţi adunaţi în Templu pentru o importantă comunicare. Le-a mai spus să povestească cărturarilor şi bătrânilor cum S-a botezat şi ce a spus acel glas din Cer, auzit de tot poporul ce era acolo.

Botezătorul ne-a dat adresa mamei sale, Elisabeta, care locuia în Ierusalim, pentru a merge acolo ca să locuim împreună.

Astfel a fost intrarea în Iudeea, primul contact cu Botezătorul şi primul contact cu poporul.

Ajunşi în Ierusalim, am găsit-o uşor pe Elisabeta, care locuia împreună cu un frate de-al ei, pe nume „Iosif Tâmplarul”. Când L-a văzut pe Iisus, Elisabeta a căzut în genunchi, cerându-I binecuvântare. Ea era un spirit atât de luminos, încât a simţit lumina aureolară a Marelui Meşter.

Iisus, Fecioara Maria şi Miriam (Gazetis), împreună cu mine, am fost primiţi cu cea mai caldă ospitalitate şi invitaţi să locuim la ei tot timpul cât vom avea nevoie. Iisus îl îndrăgi repede pe Iosif şi adesea avea Să lucreze şi El tâmplărie. Iisus şi cu mine am primit o cameră curată şi simplă, cu cele strict trebuincioase, iar Fecioara Maria şi cu Miriam au primit şi ele o cameră separată.

Până seara am discutat multe şi felurite. Iisus, însă, tot timpul a tăcut. Era gânditor şi parcă trist. La un moment dat izbucni, bătând cu pumnul în masă:

- TREBUIE ! TREBUIE să-i câştig pe cărturari de partea Mea ! Voi depune toate eforturile spre a Mă face înţeles ! Nu pot primi gândul că totul se va solda cu un tragic insucces ! Îmi apare de la un timp o imagine groaznică... că voi fi înfrânt, că Visul Meu se va spulbera !... Nu cred ! Nu pot să cred că saducheii, cărturarii şi fariseii nu vor aprecia că Eu Sunt special trimis pentru ei, spre a-i aduce la **ORDINE** şi **ADEVĂR** !

Vorbea şi se plimba nervos prin cameră. Apoi ceru să fie lăsat singur şi se duse în grădină. Apusese soarele, veni noaptea şi oboseala îşi spuse cuvântul. Nu ştiu când a revenit în cameră, nu ştiu dacă a dormit.

Dimineaţa în zori, când m-am trezit, El răsfoia Biblia pe care o adusese cu El din Alexandria. Citea, se gândea, iar citea, iar răsfoia, parcă vrând să găsească ceva... Am tuşit, ca să ştie că m-am trezit. Mi s-a adresat:

- Voi face o demonstraţie de specialist în Biblie ! Am de gând ca, toată ziua de astăzi, să le demonstrez sensul adevărat al Bibliei şi abia mâine să fac câteva vindecări demonstrative. Azi nu le spun cine Sunt şi ce vreau... dar mâine, după vindecări, le voi spune. Acum, hai să mergem !

Fecioara Maria a cerut permisiunea să meargă şi Ea, dar Iisus I-a spus că astăzi va vorbi numai despre Biblie, în limba ebraică, aşa încât Ea nu va înţelege nimic. Îi promise însă că a doua zi le va lua pe amândouă, adică şi pe Maria Miriam.

În sfârşit, am plecat. Am străbătut oraşul destul de îngrijit şi de curat, dar feţele trecătorilor erau surprinzător de respingătoare; priviri reci şi obraznice. Ne salutau însă toţi şi se uitau cu ochii mari la Iisus.

Am ajuns, în sfârşit, şi la Marele Templu ridicat de Solomon. Era, într-adevăr, impunător ! În interior erau numai obiecte de preţ şi tot felul de draperii şi mătăsuri scumpe, iar pe jos, covoare aduse din Orient.

Templul era plin de figuri bizare, bărboase. Aceleaşi priviri reci de gheaţă. Ne aşteptau, dar arhiereul Ana încă nu venise. Iisus a mers până în faţă, apoi S-a înclinat, salutându-i. Toţi ne priveau cu o curiozitate nestăpânită. Ei ştiau de Ioan Botezătorul, iar cei doi, Tales şi Mahud, le spusese că însuşi Ioan Botezătorul anunţase poporul că Mesia Cel Aşteptat venise. În Templu luară loc şi trei ostaşi romani, ca să supravegheze această întâlnire oficială.

În sfârşit, sosi şi arhiereul - marele preot Ana, însoţit de Caiafa, adjunctul său, cel ce se ocupa cu judecarea celor ce se făceau vinovaţi de abateri grave.

Era o atmosferă neînchipuit de bizară. Eu eram neliniştit, iar Iisus, sever şi nervos.

Ana luă cuvântul, adresându-I-se lui Iisus:

- Spune-ne cine eşti, în Numele cui vii şi ce vrei de la noi.

Iisus stătea în picioare, drept şi neclintit. Fără să zâmbească, cu nervozitate în glas, Îşi începu cuvântul:

- O, voi, preoţi cărturari, saduchei şi farisei, conducători ai acestui popor bolnav şi cu sufletul schilod ! Am venit la voi, TRIMIS SPECIAL pentru a vă salva din eroarea în care trăiţi. De la Marele Împărat David şi după Marele vostru Prooroc Moise, în loc să avansaţi, aţi alunecat mai tare. Am venit să vă spun că SABIA TATĂLUI CERESC stă deasupra voastră şi, de nu-Mi veţi urma cuvântul şi exemplul, veţi fi sortiţi pieirii !

V-am adunat pe toţi aici, pentru că voi sunteţi ochii poporului. Poporul prin voi vede şi înţelege, aşa încât, de voi depinde salvarea acestui popor nesupus şi răzvrătit. Aţi ajuns să aveţi în doctrinele voastre cele mai nedorite confuzii. Aţi confundat pe Iehova Cel Luminos şi drept cu un monstru Care vă cere jertfe de animale şi ritualuri prosteşti. Aţi ajuns să slujiţi formelor şi aţi părăsit miezurile. Scris este: MILĂ VOIESC ŞI NU JERTFĂ,
dar voi aţi ales jertfele, iar mila aţi părăsit-o. Tot ceea ce faceţi voi, faceţi ca să fiţi măriţi şi lăudaţi. Aţi uitat Psalmul lui David care zice: „**Duhul umilit, inima înfrântă şi zdrobită, Dumnezeu o va primi**”.

Voi, în loc să vă plângeţi crimele şi nedreptăţile ce le faceţi, vă trufiţi cu „ştiinţa” voastră şi călcaţi Legile. În loc să vă rugaţi în taină în cămara cea ascunsă a sufletului, voi staţi şi faceţi mărunt din buze la colţurile străzilor. Voi vorbiţi poporului de cele 10 porunci lăsate de Moise, dar voi le încălcaţi fără nici o mustrare de conştiinţă !

Cine sunt EU ?

Eu sunt „TRIMISUL”, „SALVATORUL” vostru ! Eu n-am venit în chip de conducător de oşti înarmate, ci am venit Să vă poruncesc SĂ VĂ IUBIŢI UNII PE ALŢII ŞI SĂ O LUAŢI PE DRUMUL CEL SĂNĂTOS !

EU SUNT TRÂMBIŢA VENITĂ DIN CER, SĂ VĂ VESTESC CĂ VENIREA MEA LA VOI ESTE ULTIMA MÂNĂ PE CARE V-O ÎNTINDE TATĂL SPRE A VĂ MAI PUTEA SALVA !

SUNTEŢI ÎN CEASUL AL XI-LEA ! MAI AVEŢI RĂGAZ DE UN CEAS ŞI, DE NU VĂ VEŢI POCĂI, DE NU VEŢI PĂRĂSI DRUMUL NECINSTEI, NEDREPTĂŢILOR ŞI MINCIUNII, VEŢI FI RISIPIŢI PRINTRE NEAMURI ŞI VEŢI FI PEDEPSIŢI PRIN AZVÂRLIREA VOASTRĂ ÎN GHEENA FOCULUI MISTUITOR !

Nu am motive Să vă laud, dimpotrivă, am toate motivele Să vă acuz pentru nelegiuirile pe care le comiteţi.

Cine sunt EU ?

EU SUNT PÂINEA VIEŢII CE S-A COBORÂT DIN CER, SPRE A VĂ HRĂNI CU ÎNVĂŢĂTURA MEA **!**

De ce trăiţi în ură şi minciună ? De ce cereţi lui Iehova să vă facă conducători ai Pământului ?

Voi vă credeţi neam ales ? Vă înşelaţi ! **SUNTEŢI CEI MAI DECĂZUŢI DINTRE TOATE NAŢIILE ! NIMENI NU VĂ ÎNTRECE ÎN FĂŢĂRNICIE, URĂ ŞI NEDREPTATE !** Credeţi că numai voi Îl cunoaşteţi pe Dumnezeul Cel adevărat ? Vă înşelaţi ! Multe neamuri nu au avut prooroci şi Sfinţi cum aţi avut voi şi totuşi v-au întrecut şi sunt deasupra voastră !

Cine Sunt EU ? EU SUNT APA CEA VIE ! DIN MINE CINE VA BEA, NICIODATĂ NU VA ÎNSETA ! VOI SUNTEŢI USCAŢI, CA NIŞTE COPACI LIPSIŢI DE ROD ! VOUĂ NICI NU VĂ ESTE SETE ! AM VENIT ÎNSĂ SPRE A VĂ DA O BĂUTURĂ SACRĂ, SPRE A VĂ PUTEA VINDECA DE PUTREGAIUL ÎN CARE ZACEŢI DE VEACURI !

Tonul lui Iisus era copleşitor ! Toţi priveau în pământ, în afară de doi care plângeau. Erau doi cărturari bătrâni. Unul dintre ei se ridică cu lacrimi în ochi şi spuse:

- Eu Te cunosc, ai fost şi ne-ai vorbit o dată, cu 15 ani în urmă, fără să ne spui cine eşti. Spune-ne măcar acum cine eşti !

- CINE SUNT ? V-am spus ! SUNT CEL PE CARE VOI ÎL AŞTEPTAŢI, SALVATORUL DE CARE V-AU VORBIT PROOROCII... VIN ÎN NUMELE LUI ABRAHAM, AL LUI DAVID, AL LUI SOLOMON ŞI AL LUI MOISE !

NU AM VENIT SĂ VĂ FAC CONDUCĂTORII PĂMÂNTULUI, CUM VISAŢI VOI, CI SĂ VĂ SALVEZ SUFLETELE VOASTRE NEGRE ŞI PLINE DE PETE !

NU AM VENIT SĂ VĂ SCOT DE SUB STĂPÂNIREA ROMANĂ, CI AM VENIT SĂ VĂ ARĂT DRUMUL CE DUCE LA ÎMPĂRĂŢIA CERURILOR !...

- Ce înţelegi prin „Împărăţia Cerurilor” ? Nici unul dintre proorocii noştri nu a vorbit despre aşa ceva ! zise unul dintre saduchei.

- „Împărăţia Cerurilor” este Grădina Edenului, a bucuriei şi a fericirii, din care au fost izgoniţi protopărinţii voştri, Adam şi Eva; ei au căzut călcând porunca, iar voi aţi căzut, căci aţi călcat poruncile iubirii.

De ce vă pretaţi la onoruri ? Cine v-a dat voie să ucideţi, să uneltiţi şi să induceţi în eroare pe semenii voştri ? Scris este „SĂ NU UCIZI” şi voi ucideţi cu pietre pe desfrânate şi răstigniţi pe răufăcători. Trimiteţi-i în închisori, dar nu le luaţi viaţa, căci nu voi le-aţi dat-o, ci TATĂL Meu din Ceruri !...

- Cum ai spus, „Tatăl Tău din Ceruri” ?! Ce vrei să spui ?! întrebă ca ars marele arhiereu Ana.

- Am spus Adevărul ! EU NU SUNT DIN LUMEA ACEASTA, EU APARŢIN ALTEI LUMI ŞI TATĂL MEU, CARE ESTE ÎN CERURI, M-A TRIMIS LA VOI SĂ VĂ ADUC AMINTE CĂ PRIMA PORUNCĂ ESTE:

„SĂ IUBEŞTI PE DOMNUL DUMNEZEUL TĂU DIN TOATĂ INIMA TA ŞI DIN TOT CUGETUL TĂU, IAR PE APROAPELE TĂU CA PE TINE INSUŢI !”

Legea cea veche conţine erori mari. Stau scrise în cărţile voastre cuvintele: „dinte pentru dinte, ochi pentru ochi”... ! Eu am venit să vă spun contrariul: „IUBIŢI PE VRĂJMAŞII VOŞTRI ŞI FACEŢI BINE CELOR CE VĂ URĂSC PE VOI !”

Arhiereul Caiafa zâmbi măreţ şi luă cuvântul:

- Eşti un tânăr isteţ, simpatic dar naiv ! Pluteşti în nori... Pluteşti pe o mare ce Te va duce la ruină ! Tu n-ai experienţa noastră, nu ştii ce înseamnă vrăjmăşie. Da, recunosc, noi trăim în ură şi minciuni, dar toate acestea sunt necesare pentru a ne putea menţine ca popor sfânt şi binecuvântat de Dumnezeu. E drept că ucidem, dar ne rugăm la Iehova şi El, fiind bun, ne iartă.

- Vă iartă Iehova ? Sunteţi demenţi ! IERTARE NU EXISTĂ ! Cine calcă porunca iubirii, trebuie să plătească cu suferinţă ! spuse Iisus.

- Uite, că noi nu suferim ! Binecuvântat fie Iehova că ne dă de toate !

- Vă dă Iehova ? Minciună ! Voi furaţi bănuţul văduvei şi luaţi pâinea de la gura săracului cu dăjdiile voastre diavoleşti !

- Uşor, uşor ! Nu pronunţa cuvinte grave, că ne supărăm şi nu am vrea... Noi cu dragă inimă Te primim în rândul cărturarilor, căci ai vervă şi stil, numai că nu prea eşti orientat în practica vieţii. Ţi-ar prinde bine câţiva ani să trăieşti printre noi, să ne asculţi poveţele noastre. Nu vezi că şi barba abia Ţi-e crescută ? Să stai între noi, să-Ţi crească o barbă lungă şi apoi vei vedea şi Te vei convinge că pe Lumea asta, „aurul” e de preţ, „banul”, şi nu mila de care ne vorbeşti Tu...

Iisus tăcu. Discutase stând în picioare. Se aşeză şi-Şi luă capul între mâini.

- Îi vezi ? Nimic nu-i poate clinti din mocirla lor ! şopti Iisus. Spune-le şi tu ceva !

M-am ridicat în picioare şi am luat cuvântul:

- Mult onoraţi arhierei, preoţi, cărturari şi saduchei ! Eu nu am de gând să vă acuz cu nimic. Nu am această putere. Eu sunt bun prieten cu Cel care v-a vorbit. Vă mărturisesc cum că, în trei rânduri, am auzit glas venind din Cer, care spunea: „**ACESTA ESTE FIUL MEU CEL IUBIT, PE CARE L-AM TRIMIS SĂ ÎMPLINEASCĂ VOIA MEA !**”

Eu nu vă acuz, dar îndrăznesc să vă atrag atenţia că în mijlocul vostru a venit realmente SALVATORUL ! Sunteţi şi veţi fi în mare primejdie de nu-I veţi da ascultare...

- Ne surprinde că ne-a acuzat, totuşi, pe drept ! zise Ana. Noi într-adevăr încălcăm Legile, dar nu avem ce face ! Trebuie să le încălcăm, spre a ne putea apăra interesele. Nu uitaţi că suntem sub stăpânirea romană şi trebuie să plătim biruri mari...

- E normal să plătiţi biruri, dar nu e normal ca voi să vă lăfăiţi în lux şi desfrâu, să locuiţi în palate, iar cei umili să nu aibă o pâine pe masă. De ce nu împărţiţi bunurile frăţeşte, aşa, ca între fraţi ?

- Şi tu eşti naiv copile, spuse zâmbitor şi măreţ Caiafa, şi tu ai nevoie de o temeinică instrucţie şi ai să te convingi că pe merit noi avem tot ce ne trebuie. Prostimea e prostime ! E făcută pentru a trage în jug şi nu trage, dacă nu e lovită. Noi rareori ucidem pe cineva, dar de lovit, Legea nu ne opreşte. Că facem păcate... e drept, dar omul este supus păcatului... şi-n fond, nu sunt chiar atât de grave păcatele. Noi avem Altare pe care aducem jertfe şi Iehova ne iartă, căci El Este Dumnezeul nostru Cel blând, milostiv şi iertător !

- **TATĂL NU IARTĂ ! IERTARE NU EXISTĂ** ! ţâşni furios Iisus.

- Ei, dar Tu vrei să strici Legile noastre ! Cum ne spui că nu există iertare ? Toate cărţile noastre vorbesc de iertare şi tu o negi ? Ai duh satanic în tine ! Numai diavolul te poate învăţa să strici tradiţia noastră !...

- Eu n-am venit să stric Legile, ci să le afirm, şi Legile fundamentale sunt cele 10 porunci, pe care voi le călcaţi cu bună ştiinţă şi nici una din cele 10 porunci nu o respectaţi ! Ce credeţi voi, că Tatăl este un nătâng dispus să vă treacă cu vederea nelegiuirile ? Credeţi că vă va răbda la infinit ? **Adam o singură poruncă a călcat şi a fost izgonit ! Unde este iertarea ?** De ce Dumnezeu nu l-a iertat, ci l-a blestemat, izgonindu-l din Rai ?! Vedeţi că IERTARE NU EXISTĂ ? DE CE VĂ MINŢIŢI SINGURI ? Tatăl E bun şi îngăduitor, dar numai cu „greşelile”... „păcatele” însă, călcările de poruncă nu le iartă, ci blestemă şi pedepseşte !

Fiţi înţelepţi ! Apelez la conştiinţa voastră, renunţaţi la această meschină tranzacţie cu Iehova ! De vă veţi îndrepta, veţi fi primiţi în „Împărăţia Cerurilor”, de nu, veţi fi aruncaţi în Focul cel veşnic !

- Până la „Împărăţia Cerurilor” de care vorbeşti Tu, există Împărăţia Pământului, pe care noi îl vom stăpâni ! Împărăţia aia a Cerurilor de care vorbeşti Tu, nici nu cred că există. Raiul e aici, pe Pământ ! Eşti tare, stăpâneşti ! Eşti puternic, aurul ţi se aduce la picioare ! Am mai auzit eu de un visător care vorbeşte ca Tine, îl cheamă Ioan şi a inventat un botez, zicând că apa curăţă păcatele... Un visător naiv şi aiurit ! Cred că nu e sănătos la cap ! zise Caiafa.

- Bolnavi la cap sunt cei care nu-l înţeleg pe Ioan şi pe Mine ! Ştiţi voi că acest Ioan este însuşi Ilie ?

- De unde ai mai scos-o şi pe asta ? Ştii că devii nostim ? Adică spiritele urcă şi coboară când vor ? Se nasc, mor şi iar se nasc ?! Păi asta e „reîncarnare” ! Nu există prostie mai mare ca cineva să creadă că spiritele se pot reîntrupa... şi-apoi, nicăieri în scrierile noastre nu se spune cum e viaţa „Dincolo” ! Nici un mort nu s-a întors să ne spună şi nouă dacă într-adevăr există viaţă veşnică. Ce dovezi ne poate aduce cineva că există viaţă dincolo de mormânt ? Nici o dovadă ! Se presupune doar, dar nimic nu-i sigur ! Cert este că Lumea aceasta este aspră şi dură. Trebuie să te impui cu forţa, ca să poţi trăi în tihnă şi bunăstare...

- Tocmai împotriva acestora lupt Eu ! Tihna şi bunăstarea ucid sufletul şi-l aruncă în întunericul neştiinţei. Ce este mai frumos pe Lumea aceasta decât să iubeşti, să te dăruieşti, ce este mai frumos decât să vezi cu ochii lăuntrici, să înţelegi şi să cunoşti ?!...

- Să cunosc ce ? Cunosc foarte bine Lumea aceasta ! Tu nu o cunoşti !

Iisus se făcuse roşu la faţă de mânie. Se abţinea însă. Întoarse capul spre ceilalţi şi întrebă:

- Voi cine credeţi că are dreptate, Eu sau Caiafa ?

- Caiafa, Caiafa, arhiereul şi judecătorul nostru, şi marele înţelept Ana ! vociferară toţi cei adunaţi în Templu.

Ana, care tăcuse tot timpul, se ridică în picioare şi zise cu glas sec:

- Tinere, am tăcut şi am reflectat la cele ce ai spus. Ne-ai dat dovadă că eşti un rătăcit posedat de diavol. Faptul că ai spus că Tatăl Tău este în Ceruri, ne-a făcut să înţelegem că nu eşti sănătos la minte. Nu e cazul să mai susţii nişte idei pe care noi de mult le-am abandonat, ca fiind nerealiste. Noi

suntem înţelepţi, cinstiţi de popor, tocmai pentru că suntem realişti. Noi credem numai ceea ce vedem cu ochii noştri şi auzim cu urechile noastre...

În clipa aceea, un glas ca de tunet răsună în Templu, zicând:

„**ACESTA ESTE FIUL MEU CEL IUBIT, PE CARE L-AM TRIMIS LA VOI SPRE A VĂ ADUCE PE CALEA CEA BUNĂ** !”

Toţi cei din Templu încremeniră. Se uitau cu toţii în sus, să vadă pe CEL Ce le vorbise, dar nu se vedea nimeni. Ana începu să vorbească cu Caiafa, apoi făcu semn să se facă linişte. Ana luă cuvântul:

- Ne-ai făcut o demonstraţie de vrăjitorie care ţi-a reuşit ! Să nu crezi însă că ne impresionează fenomenele acestea. Dacă ar fi fost Iehova sau „Tatăl Tău”, cum Îi spui, s-ar fi arătat, să-L vedem şi noi... aşa că, nu ne crede atât de naivi încât să credem unui glas care se aude că vine de undeva, dar nu se vede Cel ce grăieşte.

- Mâine vă voi da alte probe, după care să cunoaşteţi că puterea ce o am e de la Tatăl Meu, cel care M-a trimis la voi cu cele mai bune intenţii ! spuse Iisus. Mâine să aduceţi aici un orb, un mut, un paralitic ce zace la pat şi un „mort” până la zece zile şi vă voi da dovada supremă că Tatăl M-a trimis la voi spre a vă sluji, spre a vă convinge să începeţi o viaţă nouă.

- Bine, zise Ana ! Ne vedem mâine dimineaţă şi-ţi vom aduce cele ce ai cerut şi vom vedea noi atunci dacă ai puteri sau nu...

Am plecat cu toţii. Când ne-am îndepărtat de ei, parcă ne-am trezit dintr-un leşin. Stătusem într-o atmosferă insuportabilă. Negrii au nişte magnete foarte puternice, grele şi nefavorabile. Iisus era însă trist şi disperat.

- Poate că totuşi... poate că totuşi vom reuşi ! I-ai văzut cât de trufaşi sunt ? I-ai văzut cât sunt de siguri pe ei şi cum reuşesc să Mă învingă ? Raţiunea rece e mai tare ca Mine în Lumea asta ! Sunt neputincios în faţa oamenilor lipsiţi de „simţul sacrului” ! spuse Iisus şi tăcu.

Ajunşi acasă, refuză să stea la masă şi se duse în grădină să mediteze. După vreo două ore se întoarse palid la faţă şi tras.

- Mă obsedează insuccesul de azi dimineaţă ! Mă obsedează chipurile lui Ana şi Caiafa... Poate că mâine vom reuşi, poate că mărturiile celui pe care îl voi învia le vor furniza argumente care să-i determine să creadă în Mine.

În clipa aceea, Elisabeta intră în camera noastră şi ne spuse că doi cărturari vor să ne vadă. Iisus încuviinţă cu bucurie.

- În sfârşit, doi am reuşit să cuceresc, din peste cinci sute câţi erau azi acolo ! Doi ! Tot e ceva !

Intrară doi cărturari, unul de circa 45 de ani, celălalt mai tânăr, cam de 25-30 de ani. Cum au intrat în cameră, au îngenuncheat, zicând:

- Binecuvântează-ne, Fiule al lui David ! Credem că Tu eşti „Trimisul”! Spune-ne, ce să facem ?

- Există o singură soluţie: să vă retrageţi din cloaca lor !

- Spune-ne ce să facem şi vom face ! spuse cel de 45 de ani.

- Plecaţi din Ierusalim şi mutaţi-vă la Kumram.

- Avem familiile aici şi posturi bune în templu. Ne este imposibil să plecăm de aici !

- Atunci rămâneţi în continuare, dar păziţi poruncile.

- Pe acestea le-am păzit şi le păzim din casa părintească. Ce să facem în plus ?

- Duceţi-vă la Ioan să vă boteze şi să vă sfătuiască el !

- Am fost la Ioan, dar ne e teamă să ne botezăm, pentru că, de vor auzi ceilalţi ai noştri, ne vor prigoni ! spuse cel mai în vârstă.

- Vedeţi că sunteţi laşi ? Vedeţi ce slabă vă este credinţa ?

- Eu mă duc la Ioan, dar vreau mai mult să fac, pentru a moşteni „Împărăţia Cerurilor” de care Tu ai vorbit ! zise tânărul roşcovan.

- Bine Iacove, îi spuse Iisus, du-te la Ioan şi, de te vei hotărî să lupţi alături de Mine, te vei numi printre Apostolii Mei.

Cei doi se înclinară şi plecară.

- Ai văzut ce laş era Zuşin ? În schimb, tânărul Iacov sper că se va număra printre Apostolii Mei. Depinde de el, nu de Mine !

Trecu ziua, veni şi noaptea. În acea noapte, Iisus dormi bine. Ofta însă în somn şi scâncea ca un prunc ce nu e alăptat.

Dimineaţă ne-am sculat odată amândoi. Ne-am spălat, apoi Iisus le spuse celor două Marii să se pregătească pentru a merge şi ele la demonstraţie.

Plecarăm toţi patru: Iisus, Fecioara Maria, Maria Miriam şi cu mine.

În faţa templului era mulţime multă adunată şi câţiva preoţi se luptau ca să-i împrăştie. Se fereau ca Iisus să aibă priză în mase. Mulţimea a fost înlăturată şi noi am intrat în templu. De această dată, Ana şi Caiafa erau deja sosiţi şi discutau aprins. Ne-am salutat. În faţa fotoliilor celor doi erau doi bărbaţi tăcuţi, o femeie paralizată stând pe un fel de targă şi un bătrân mort, într-un coşciug. Era o hărmălaie de nedescris ! Toţi vorbeau cu glas tare dar, în clipa când noi am intrat, s-a făcut linişte. Ne-am înclinat în faţa celor doi arhierei, apoi în faţa celor din sală şi ne-am aşezat.

Caiafa Îi dădu lui Iisus cuvântul. Iisus se ridică în picioare şi merse către cei pe care avea să-i vindece. Închise ochii şi rămase aşa concentrat câteva minute. Ochii tuturor erau aţintiţi asupra Lui. Apoi deschise ochii şi pe faţă Îi apăru un zâmbet. Merse în faţa mortului şi puse mâinile pe el, îngenunchind. Apoi, cu glas lin se rugă:

- Tată ! Părinte Sfinte, trimite Duhul Tău Cel Sfânt peste spiritul acestui corp material şi-l încarcă cu energia Ta Divină, să poată reintra în casa pe care a părăsit-o nu de mult. Fă aceasta, pentru ca cei ce sunt aici de faţă să cunoască puterea ce o am de la Tine, să creadă în Tine şi să Mă urmeze pe Mine, Cel Care în Numele Tău am venit !

Şi, zicând acestea, a plimbat de câteva ori mâinile pe deasupra trupului celui neînsufleţit. Mortul deschise ochii... începu încet să respire, apoi se ridică... Îl privi pe Iisus şi-I căzu în genunchi, zicând:

- Binecuvântează-mă, Fiule al lui Dumnezeu !

Iisus îl mângâie pe tâmple, apoi îi zise:

- Acum spune ce ai văzut în Lumea de dincolo de mormânt !

Bătrânul Rohub, căci aşa îl chema, începu:

- Nu ştiu ce s-a întâmplat cu mine... când am văzut în jurul meu că toţi spuneau că am murit, eu eram lângă ei şi-mi vedeam şi eu corpul neînsufleţit. Moartea nici nu am simţit-o, m-am trezit că am scăpat de o greutate şi de un corp care nu mă mai putea sluji. Eram puţin ameţit şi am rămas un timp lângă ai mei. Apoi a venit un Tânăr îmbrăcat în haine luminate şi m-a luat cu el. Am străbătut o cale tare lungă, până ce am ajuns la o mulţime mare de oameni, care parcă aşteptau ceva, parcă le lipsea ceva... Erau îmbrăcaţi ca şi mine, în haine pestriţe. Pe măsură însă ce urcam, se făcea mai multă lumină, vedeam din ce în ce oameni mai luminaţi, din ce în ce parcă erau mai fericiţi, până ce ne-am apropiat de Cineva care stătea pe un Tron, care era înconjurat de o Lumină orbitoare. M-am înclinat cu respect, dar m-a privit cu severitate. În clipa aceea m-am văzut pe mine cât de ticălos am fost şi că nu meritam să stau în Împărăţia Lui de LUMINĂ. Şi, la un semn, am căzut ca o piatră în adânc şi am tot căzut, până ce m-am oprit în Lumea aceea pestriţă pe care o văzusem mai înainte. Aici era locul leneşilor şi al vagabonzilor, care nu au făcut în viaţă nimic pentru sufletele lor. Erau ca nişte copaci uscaţi, fără rod şi fără frunze. Am plâns mult, mult... până ce am simţit deodată o forţă ce m-a readus aici, în templu, şi am văzut pe Omul Acesta înconjurat de un cerc de LUMINĂ, care, prin invocarea pe care a făcut-o, am simţit în mine nişte curenţi puternici, am căpătat o mare putere şi am reuşit să reintru în corpul meu pe care îl părăsisem cu câtva timp în urmă...

- Cel de pe Tronul de Lumină nu ţi-a spus cine este ? întrebă Caiafa.

- Nu mi-a spus, dar eu am înţeles că este Domnul Dumnezeu, Dumnezeul lui Avraam, al lui Iacov şi al lui David.

- Nu avea pe frunte o stea ? întrebă din nou Caiafa.

- Nu am observat... Nu, cred că nu avea...

Iisus luă cuvântul:

- Cele ce aţi auzit, sunt adevărate. În Împărăţia Tatălui Meu sunt multe locaşuri. Fiecare om, după ce părăseşte această Lume, este atras de „Tronul de Lumină” al Tatălui Meu. Apoi, este trimis în

locaşul pe care îl merită, corespunzător faptelor sale. Dacă a fost un călcător de porunci, merge în întuneric; dacă a fost om fără rost şi leneş, merge între vagabonzi, rătăcitori; dar dacă a păzit poruncile şi a făcut fapte bune, este atras de locuri luminoase, reintrând în „Raiul” mult dorit...

Iată, aţi vrut să vină cineva de „Dincolo”, să spună ceea ce a văzut. Iată că Tatăl Meu din Ceruri Mi-a ascultat ruga şi fratele nostru Rohub, deşi murise, s-a întors în trup. Ce dovadă mai vreţi ?

- Vindecă şi pe aceştia trei şi pe urmă vom sta de vorbă ! zise Caiafa.

Atunci, Iisus S-a apropiat de femeia paralizată şi, luând-o de mână, închise ochii câteva clipe, apoi îi zise poruncitor:

- Ţie îţi zic scoală-te şi de acum să nu mai greşeşti !... Şi paralitica a început să mişte mai întâi capul, apoi mâinile şi, în cele din urmă, se sculă. Asemenea făcu Iisus şi cu cel mut, făcându-l să grăiască, şi cu cel orb, făcându-l să vadă. Cei vindecaţi rămaseră îngenuncheaţi; bătrânul Rohub plângea şi toţi cei ce erau în templu veneau pe rând şi pipăiau pe cel ce fusese mort şi priveau speriaţi la Iisus. Iisus aşteptă liniştit perindarea curioşilor.

Unul din bătrânii templului făcu semn lui Ana că vrea să vorbească:

- Eu cred că Acesta poate fi TRIMISUL, dar mai am multe îndoieli. Mesia al nostru, Cel proorocit, ştim cu toţii că ne va aduce biruinţa asupra păgânilor şi închinătorilor la idoli. Ştim, de asemenea, că Mesia va fi din sângele nostru. Acesta oare este din sângele nostru ? A fost oare el tăiat împrejur ? Respectă el sărbătorile noastre ? Aduce el jertfe la Altar, aşa cum fiecare din noi aducem ? Ştim cu toţii de promisiunea făcută lui Avraam, că noi vom moşteni Pământul, cu toate bogăţiile lui...

Oare acesta are armată ? Este el un viteaz atât de mare încât să ne conducă la biruinţă ? Nu ! Este un tânăr care este într-adevăr ascultat de Iehova, dar eu personal nu văd în el pe Mesia, Cel ce va veni să ne face conducătorii popoarelor, Cel ce va ridica temple după Legea lui Aaron şi a lui Moise, pe întreg Pământul. Tânărul acesta este un visător plăcut şi sincer. Nu neg faptul că are un caracter sănătos, dar faptul că vorbeşte mereu de o Împărăţie din Cer, mă face să trag concluzia că nu este practic, nu are spirit realist, pluteşte în nişte idealuri create de propria Lui imaginaţie...

- Ai gândit ca un adevărat înţelept, Sohub ! îl întrerupse marele arhiereu Ana. Eu am hotărât cum vom proceda. M-am înţeles cu înţeleptul Caiafa, a cărui înţelepciune i-o recunoaştem cu toţii. Am hotărât să aşteptăm, să vedem ce va mai face şi cum va acţiona. În funcţie de acestea vom judeca mai târziu şi vom trage concluzia, dacă este sau nu Mesia cel mult aşteptat. Declar adunarea închisă !

Iisus rămase nemişcat pe o banchetă. Stătea cu ochii aţintiţi în pardoseala templului. Ana şi Caiafa vorbeau între ei. Apoi Îi făcură semn lui Iisus să se apropie, dar Iisus Era absent. M-am dus la El şi I-am spus că Este chemat de marii arhierei. Templul rămăsese aproape gol. Iisus se apropie şi Ana îi spuse:

- Acum suntem doar între noi şi putem vorbi deschis. Garda de ostaşi romani a plecat, aşa încât nu ştie nimeni ce vom discuta. Uite, noi, atât eu cât şi Caiafa, credem în Tine. Te vom face Împăratul nostru, Îţi vom ridica un palat grandios şi vei fi fericit, dacă vei ruga pe Iehova să zdrobească pe romani şi să ne dea nouă în stăpânire imperiul pe care-l au acum romanii aceştia rătăciţi şi închinători la idoli. Dacă porunceşti gărzii romane să plece şi să ne lase să nu mai plătim biruri, atunci într-adevăr eşti Mesia cel aşteptat !

Iisus tăcea...

- De ce taci ? Dacă ai reuşit să vindeci şi să învii un mort, înseamnă că eşti iubit şi ascultat de Iehova. Fă într-adevăr o minune care să ne scoată de sub stăpânirea acestor barbari. Fă să cadă Roma ! Fă să vină Cezarul la noi şi să ne cadă în genunchi ! Fă aceste minuni mari, căci atunci vei demonstra într-adevăr că eşti Mesia !

Iisus tăcea...

- De ce taci ? Iehova Te va asculta, dacă Tu vei cere ! Noi suntem păcătoşi, cum Tu singur ai spus. Pe noi nu ne ascultă. Noi nu putem face ceea ce faci Tu, dar fă o minune care să ne dea adevărate satisfacţii ! Spune-i lui Iehova să poruncească romanilor să aducă aici tot aurul ce l-au jefuit de la alte popoare şi-I vom ridica lui Iehova un templu mai măreţ ca acesta, iar pe Tine... jur, Te voi unge împărat al nostru şi vei fi cinstit în vecii vecilor !

Iisus însă tăcea... Îşi roti privirile în templu şi zise:

- Amin zic vouă ! În curând nu va rămâne piatră peste piatră din templul acesta ! În curând, Ierusalimul va fi trecut prin sabie şi plugurile vor ara locurile acestea şi voi vă veţi risipi printre alte neamuri. Blestemul ce stă deasupra capetelor voastre va lovi pe toţi cei din seminţia voastră, pui de năpârci de sunteţi !...

Iisus vorbea calm, stăpân pe Sine, iar din ochi Îi ţâşneau flăcări. Ana şi Caiafa, la auzul cuvintelor „pui de năpârci", făcură ochii mari...

- De ce ne jigneşti ? Ce rău Ţi-am făcut de ne spui astfel ?

- Nu pui de năpârci, ci vipere adevărate sunteţi !... De acum, între noi nu va mai fi pace ! Vai vouă ! Vai vouă, viperelor, care clociţi otrăvuri şi vă hrăniţi cu minciună ! Am crezut că voi reuşi să Mă fac înţeles de voi, dar nu este posibil ! Răutatea voastră a ajuns prea mare, ca să vă mai puteţi reface ! Sunteţi morţi definitiv şi pentru totdeauna !

Şi, ridicând mâinile la Cer, zise cu glas tare:

- Părinte Sfinte, facă-se Voia Ta cu aceştia ! Eu nu mai pot face nimic pentru ei ! De mai poţi face TU ceva, fă ! De-Mi vei mai spune Să fac ceva pentru ei, voi face, dar nu ştiu ce ! Ei vor o împărăţie a aurului şi a bogăţiilor trecătoare; ei vor o biruinţă armată, noi căutăm să le oferim Împărăţia păcii şi a iubirii. Ei vor o împărăţie a luxului şi a huzurului; Noi propovăduim dreptatea, ei trăiesc în otravă şi în minciună. Nu mai pot face nimic pentru ei ! Mă simt neputincios, Părinte... Şi Iisus izbucni în plâns... Plângea cu sughiţuri şi repeta:

- Sunt neputincios !... Sunt neputincios !...

Ana şi Caiafa încercau să se apropie de Iisus, dar Acesta ridică capul şi răcni la ei:

- Plecaţi şerpilor ! Nu vă apropiaţi de Mine, pui de năpârci ce sunteţi ! Ieşiţi din acest templu, care este Casa Tatălui Meu !...

Ana şi Caiafa erau îngroziţi. Iisus Era un uragan dezlănţuit. Zări un bici pe masa lui Caiafa şi Se năpusti spre el şi-l luă în mână, răcnind:

- Afară ! Afară cu voi, şerpi veninoşi !

Ana şi Caiafa o luară la fugă şi ieşiră din templu. Iisus Mielul devenise Leu... Cu paşi siguri traversă templul într-o măreţie regească. Ajuns în pridvor, zări negustori de tot felul, cu mărfurile întinse. Se năpusti asupra lor cu biciul, strigând:

- Afară cu voi, tâlharilor ! Casa Tatălui Meu nu este peşteră în care să se adune tâlharii, ci casă de rugăciuni !

Toţi lăsau tarabele şi fugeau speriaţi. Iisus răsturnă tarabele, luă în mână coliviile cu porumbei şi le dădu drumul afară. Lovea cu furie tarabele şi mesele, era... drept să vă spun, într-o adevărată criză de nebunie nestăpânită... Îşi pierduse echilibrul. Atunci am simţit că trebuie să intervin. M-am apropiat de El şi L-am privit în ochi:

- Meşter, ajunge !

Brusc, Se linişti. Se aşeză pe ceva, îmi dădu biciul şi, din ochii ieşiţi din orbite se porniră lacrimi, şiroaie de lacrimi. I-am luat capul şi L-am strâns la piept. Plângea în hohote şi şoptea:

- Părinte, iartă-Mă ! Părinte, iartă-Mă !

Fecioara Maria şi cu Miriam, care asistaseră la tot ceea ce v-am povestit, alergară spre noi şi-L luară în braţe pe Iisus. Plângeam toţi patru. Nu ne vedea nimeni, căci nu mai rămăsese nimeni în templu, nici în pridvor. Iisus ceru apă: „Mi-e sete !" zise El. Am zărit un vas şi I-am adus să bea din el. Bău enorm de multă apă !... Enorm ! Respira greu şi nu se putea ţine pe picioare de zbuciumul prin care trecuse... Fusesem înfrânţi !...

Densi se opri şi tăcu. O tăcere sumbră coborî în camera noastră. O tristeţe de moarte ne pătrunse sufletele. Densi dispăru... Nu-l mai vedeam cu ochii minţii.

- Nu-l mai văd ! spuse sora mea cea bună. A dispărut ! Ciudat !...

Eram în al doilea miez de noapte. Densi trebuia să-şi continue povestirea şi totuşi nu apărea. Pentru că tot nu aveam ce face, m-am ridicat de la masa mea de lucru şi am căutat pe banda pusă mai înainte la magnetofon, splendida, sublima „*Missa brevis*", de Josef Haydn. În timp ce corul acompaniat de orchestră cânta „*Kirie eleison*", Densi îmi apăru din nou în minte.

- A apărut ! spuse sora mea cea bună.

Teofilact: - Ce s-a întâmplat, iubite Părinte ?

Densi: - Nu s-a întâmplat nimic ! Amintirea acelei înfrângeri mi-a slăbit Câmpul Luminic şi nu aţi mai putut recepţiona imaginea mea. Acum mi-am revenit şi am putut relua legătura. Superbă „Missa" aceasta ! Corul e la înălţime ! Cine cântă ?

- Corul nostru „Madrigal", dirijat de Marin Constantin ! mi-o luă înainte sora mea cea bună.

Densi: - Adevăraţi maeştri ! Cinste lor !

K U M R A M

- Să reluăm povestirea !

După ce şi-a potolit setea cumplită, Iisus ceru să se sprijine de cele două Marii, pentru a se întoarce acasă.

Am ajuns acasă şi bătrânul Iosif, tâmplarul, ne aştepta cu masa pregătită. Iisus, încet-încet, se linişti. Mâncă împreună cu noi o fiertură de zarzavat, cules din grădina Elisabetei. Apoi se duse în grădină, adună nişte plante şi o rugă pe Elisabeta să-I dea un vas, să facă ceai. Îşi făcu singur un vas întreg cu ceai, apoi îl puse să se răcească. Nu scotea o vorbă. Era însă liniştit ca un copil. Bău o cană de ceai şi mă întrebă dacă vreau şi eu. I-am spus că vreau şi îmi dădu cana cu care băuse El. Eram în bucătărie. Focul pâlpâia încă în sobă. Deodată se ridică brusc şi-mi spuse:

- Vino !

Ne-am dus în camera noastră. Luă papirusurile pe care erau scrise textele biblice, le strânse pe toate la un loc, iar apoi îmi spuse:

- Vino !

Am mers în bucătărie din nou, se apropie de cuptorul ce încă mai mocnea şi-mi arătă sulurile de papirus:

- Le vezi ? Toată munca Mea de cinci ani de zile e aici în sulurile acestea ! Toate speranţele Mele le-am pus în studierea acestor texte iudaice, pentru a fi pregătit să le vorbesc pe limba lor, despre tradiţiile lor, care sunt valabile şi autentice. Aici sunt scrise cu foc cuvinte, îndemnuri şi proorociri, care s-au împlinit acum prin Mine. Toate proorocirile acestea vestesc pieirea poporului israelitean.

ÎN NUMELE DREPTĂŢII ŞI AL ADEVĂRULUI, ACEST POPOR BLESTEMAT SĂ SE NĂRUIASCĂ ! SĂ FIE DESFIINŢAT ! SĂ ARDĂ !

Şi zicând acestea, luă pe rând câte un sul şi-l puse pe foc, zicând:

- Zadarnic ai cântat, Davide ! Zadarnic ai filosofat, înţelepte Solomon ! Zadarnic a fost legământul încheiat cu tine, Avraame ! Zadarnic i-ai scos din robia Egiptului, mare prooroc Moise !

Şi de fiecare dată băga câte un sul pe foc şi vâlvătăile Îi luminau tristu-I chip.

- Am crezut că va merge cum a mers în Egipt. Am sperat ca măcar o parte din ei să Mi-i fac Kerpini (Apostoli), dar nici unul ! Nici unul măcar nu M-a apărat ! Nici unul n-a vrut să înţeleagă ! I-ai văzut pe cei trei ? Orbul, mutul şi paralitica ? Nici măcar ei nu au zis că Mă urmează. Vezi cât de neputincioşi suntem ? Vezi că, dacă omul este îndărătnic şi împietrit, nici o minune nu-l poate clinti din locul lui ?! Tatăl Este Atotputernic... E drept... dar peste cei curaţi, peste cei ce nu zac în robia minciunii şi a întunericului. Un întunecat care s-a identificat cu minciuna şi păcatul, nu-l mai poate nimeni salva ! Pentru ei am venit... mai ales pentru ei... şi iată, nu M-au primit ! Vor aur, vor să facă din ţara lor un imperiu, vor să stăpânească Pământul !...

Da ! Vor urma 2000 de ani, răstimp în care ei vor ajunge din nou să domine cu aur, cu minciuni, cu hoţii, cu crime. Pământul va ajunge mai curând de 2000 de ani să fie la ordinele lor, căci tot aurul va fi în mâinile lor şi arme nimicitoare vor construi pentru a supune popoarele. Această hidoasă caracatiţă îşi va întinde tentaculele în toate colţurile Lumii şi, când vor fi mai puternici ca oricine şi când aurului lor i se vor închina toţi pământenii, atunci vor suna Trâmbiţele Judecăţii Divine. Vor fi adunaţi aici, pe pământul lor, şi aici îşi vor primi osânda; aici vor cunoaşte chinurile unei îndelungate agonii, care va anunţa sfârşitul lor.

- Văd o fiară cu 7 capete şi 10 coroane puse pe capetele ei ! am spus eu. Văd o fiară cu semnul „666”, care iese dintr-o mare de sânge... E sângele Sfinţilor care strigă, care cer dreptate... Văd coada acestei fiare cum împunge şi ucide, văd cum face minuni mari, de se uimesc oamenii văzându-le !... Văd o femeie desfrânată, împodobită cu aur şi nestemate, cu o cupă în mână. E vinul desfrânării ei, căci se vinde oricărui trecător.

Cum, Meşter, atât de mult va triumfa Lucifer pe Pământ ?!

- Da ! Vor triumfa, vor birui, vor merge din succes în succes ! Vor ucide sfinţenia şi iubirea, vor preamări luxul şi ura. Vor amăgi popoarele cu cuvintele lor desfrânate, vor vorbi de pace şi în ascuns se vor pregăti de război; vor vorbi de umanitate şi în acelaşi timp ei se vor lăfăi în lux, lăsând

pe alţii să moară de foame. Vor cumpăra cu bani şi aur savanţi şi înţelepţi şi-i vor minţi cu neruşinare, dându-le în ascuns otravă. Se va vorbi de adevăr şi vor trăi în minciună. Dumnezeul lor va fi luxul, confortul şi desfrâul... şi atunci, Tatăl va ridica zăgazurile mâniei Lui şi va trimite Foc nimicitor şi-i va mistui şi-i va desfiinţa, va dărâma cetăţile lor şi toată trufia lor va fi călcată în picioare de călăreţii Cerului care vor inunda Pământul !...

Iisus proorocea. Eu am luat aminte la aceste proorociri pe care avea să le mai facă şi în alte rânduri şi din ele m-am inspirat când în Patmos am scris Apocalipsul.

Iisus ne-a spus apoi că doreşte să meargă în pustie, la Ioan Botezătorul, dar, fiindcă drumul era destul de lung până la el, am lăsat pentru a doua zi.

Toată după-amiaza, Iisus s-a plimbat prin cameră. Nu avea linişte. Spre seară, deodată strigă: ”Vine !” şi alergă în grădină, îndreptându-se spre poarta de la stradă.

În poartă aştepta o tânără cu port străin. Iisus Îi deschise poarta şi I se înclină.

- Am venit, Stăpâne ! spuse tânăra.

- Bine ai venit, „Miracol al existenţei Mele” ! răspunse Iisus.

Eram uluit ! Uluit de fascinanta expresie a tinerei străine şi de răspunsul lui Iisus: „Miracol al existenţei Mele”. Într-adevăr, tânăra era liniştea, seninătatea, nobleţea şi puritatea întrupate ! N-aş putea spune că era frumoasă. Fecioara Maria şi Miriam erau mult mai frumoase, dar tânăra aceasta era într-adevăr un miracol de nobleţe şi fineţe. Avea o graţie de crin şi un mers de căprioară; părul era scurt şi castaniu, ochii mari şi luminoşi... O, ochii aceia lini şi larg deschişi, chipul oval, fruntea înaltă fără nici o cută !... Mâinile cu degete lungi şi fine, era într-adevăr un miracol !...

S-au oprit unul în faţa celuilalt şi s-au privit. În clipa aceea parcă ceva a căzut de pe ochii mei şi în loc de doi am văzut o singură LUMINĂ, un nimb gigantic înfăşurându-I pe amândoi, contopindu-I într-o singură fiinţă.

Abia atunci am înţeles „miracolul” acestei tinere: era trup din trupul Lui, suflet din sufletul Lui...

- Vrei să spui că tânăra era chiar din discul lui Iisus ? întrebă sora mea cea bună.

- Da. Era şi Ea ca şi El, o parte ruptă din Marele Disc al lui Iisus, care rămăsese în Opal, căci, să ştiţi: Iisus Hristos a fost numai o parte din „Marele Iisus”, care Îşi trimisese din Sine două părţi pe Pământ: o parte disc masculin: IISUS, o altă parte disc feminin: LAVITINA - tânăra care abia sosise şi Iisus O recunoscu.

M-am înclinat adânc în faţa Ei şi am rămas aşa. Lavitina mi-a prins capul cu mâinile şi m-a sărutat pe frunte, apoi s-a uitat în ochii mei... Ce ochi avea ! Câtă seninătate, câtă puritate, ce nobleţe, ce adânci erau !... Străluceau în mii de reflexe, ca nişte briliante ! După ce m-a privit îndelung în ochi, a schiţat un uşor zâmbet în colţul gurii, împodobită de două buze catifelate.

Am intrat cu Lavitina în casă şi Iisus a recomandat-o Fecioarei Maria şi lui Miriam cu Numele de „INI”. Aşa Îi plăcea lui Iisus să-I spună şi de atunci „Ini” i-a rămas Numele. Aceasta între noi, căci dacă mai erau şi alţii de faţă, Îi spuneam tot „ Maria”.

Plecarea la Ioan Botezătorul a fost amânată. Iisus nu se mai depărta de Ini. Se plimbau în grădină, discutau râzând şi noi eram fericiţi că Iisus Îşi găsise o alinare la crunta înfrângere ce-o suferise în templu, cu iudeii.

A doua zi Iisus se duse în atelierul lui Iosif şi îi ceru să-I dea de lucru. Voia să-şi câştige existenţa prin munca sa proprie. Am mers şi eu în atelier şi vreo două săptămâni am lucrat intens la o comandă bună, astfel că intrarăm în posesia unei sume de bani din care aveam să ne întreţinem.

Serile erau minunate. Fiecare îşi povestea amintiri din copilărie şi tinereţe. Pe Iisus nu-L întrecea nimeni. Ini zâmbea tot timpul. Era o încântare ! Fecioara Maria Era numai cu ochii la Iisus şi-I sorbea cuvintele, iar Gazetis a mea-Miriam asculta tot timpul, fără să scoată o vorbă.

Minunate seri am petrecut ! Iisus parcă uitase complet de misiunea Lui şi mă întrebam când va relua activitatea de misionar.

După circa două săptămâni de lucru intens în atelierul de tâmplărie şi de seri minunate, Iisus se sculă într-o dimineaţă mult mai devreme şi mă trezi:

- Hai la Ioan !

Ne-am luat merinde şi, împreună cu Ini, am pornit la drum. Iisus spuse Fecioarei Maria că va întârzia aproape un an de zile. Ce avea de gând, nu ştiam. L-am întrebat ce vom face un an de zile şi a ridicat din umeri. Nici El nu ştia precis.

Pe Ioan l-am găsit în rugăciune, iar circa 200 de oameni îngenuncheaţi în urma lui. Din capul lui ţâşnea spre înălţimi o panglică aurie - semn că ruga lui era intensă. Din cei 200 de oameni care erau acolo, ici-colo zburau nişte şuviţe luminoase ce se ridicau spre Cer. La un moment dat, Ioan se întoarse brusc spre noi şi ne zări. Se ridică de la rugăciune şi veni în întâmpinarea noastră. Era serios şi trist.

- Nu aţi reuşit !

- Nu am reuşit ! răspunse Iisus.

Văzând-O pe Ini, Botezătorul se înclină, zicându-I:

- Cinste Ţie, Cunună luminoasă, Stea ce străluceşti în miez de zi pe Iisus, Soarele dreptăţii ! Cinste Ţie, Inel de Foc, Mireasă a Gloriosului Mire ! Cinste Ţie, Chivot de aur, păstrătoare a tainicei comuniuni ! Cinste Ţie, Verigă de oţel, Care ne legi pe noi de Cel ce ne Este nouă Domn, Stăpân şi Salvator !

Şi, zicând acestea, Ioan luă mâna dreaptă a Inei şi şi-o lipi de frunte:

- Misterul Tău depăşeşte înţelegerea mea cea slabă. Nobleţea Ta, frumuseţea făpturii Tale tainice întrece mica mea simţire, dar ard de iubire privindu-Te, Miracol al întregului Univers, Zeiască întruchipare a sublimului Tron de Lumină !

Ioan o privea fascinat, iluminat. El, Ioan, acest aspru şi neîndurător cu sine, ochii lui plini de scântei necruţătoare, străluceau acum calzi şi senini, privind la „**MIRACOLUL LUI IISUS**”.

- O cheamă LAVITINA ! spuse Iisus. Eu Îi spun INA.

- Iar eu O voi boteza cu Numele de „MIRACOL” ! adăugă Botezătorul, şi-I spuse să se pregătească de botez.

Ina, sprintenă şi voioasă, începu să se dezbrace fără sfială. Noi am întors cu toţii capetele.

- Nu vă temeţi, voi păstra eşarfa.

Am privit-o din nou cum Îşi desfăcea sandalele şi intra în apa Iordanului. Şi când Ioan luă apă din râu, cu vasul său vechi, în plin amurg fiind, asupra lui Ini apăru un nor roz şi o ploaie de raze pătrunse trupul „MIRACOLULUI Ini”...

Totodată îşi făcu apariţia un grup de 15 băieţei, care începură să cânte atât de duios, că-mi dădură lacrimile. Spuneau cam aşa:

„Copacul aduce rod
Dar florile zămislesc parfum,
Floarea noastră Cea aleasă
Zămisleşte-acum mireasmă...
Ina noastră Cea frumoasă
Iat-o dând lumii parfum.”

Apoi, fără cuvinte, îngânară tot în cor melodia refrenului:

„Ina dă lumii parfum !”

Ceea ce vedeam eu, nu vedeau decât Iisus, Ioan şi Ina, ceilalţi căscau gura şi se uitau în toate părţile, vrând parcă să vadă cine cântă. Am înţeles că şi cei care erau acolo, fără să vadă, totuşi au auzit şi ei corul acelor băieţei. Ioan, care uitase să mai toarne apă peste capul Inei, se trezi într-un târziu şi spuse formula lui obişnuită:

„**Te botez cu APĂ, în Numele FOCULUI ŞI AL DUHULUI SFÂNT şi-Ţi dau Numele de MIRACOL ! Amin !**

Ina Se distra sub apa care i-o turna Ioan deasupra capului...

- Mai toarnă-mi, că-Mi place ! zise Ina, ca o copilă căreia-I plăcea jocul.

Şi Ioan, zâmbind, Îi mai turnă de câteva ori apă pe cap, amuzându-se de copila „Minune”...

Teofilact: - Nu te supăra, Densi dragă, dar în scrierile noastre, în textele evanghelice nu se pomeneşte nimic despre acest miraculos personaj !...

Densi: - Ştiu ! Nici eu nu am scris, pentru că pur şi simplu nu m-am priceput să-L „prind”; pur şi simplu nu am putut să scriu şi de aceea vă povestesc vouă acum acestea, tocmai pentru a completa câteva din evenimentele importante despre care nu am pomenit în Evanghelia mea. Eu, de fapt, când

am scris Evanghelia, cum spuneţi voi, am scris-o pentru iudei, pentru cercul restrâns al celor 11 Apostoli, care m-au rugat să scriu eu, considerând că eu ştiu mai bine să prezint decât ei. Nu mi-am închipuit că va deveni atât de preţuită. Noi nu puneam preţ atunci pe scrieri, ci pe transmiterea orală a Învăţăturii lui Iisus. Textul scris de mine l-am scris în grabă şi foarte dezordonat, în perioada imediat după uciderea lui Iisus, când eu mă pregăteam să mă întorc în Egipt.

Apoi a fost ceva ciudat, pentru că, ori de câte ori cei 11 Apostoli mă întrebau cine este Ina, eu nu le puteam da nici un răspuns. La fel şi cu întruparea lui Iisus, Apostolii mă băteau la cap să le spun cine L-a născut pe Hristos, al cui Fiu este... Eu nu puteam să răspund decât cu aceleaşi cuvinte cu care răspundea Iisus: că a venit de la Tatăl.

Apostolii însă nu puteau concepe că Iisus se „pozitivase" şi şi-au închipuit că Fecioara Maria L-a avut în pântece şi a născut în chip supranatural, rămânând tot Fecioară şi după „naştere". Îi auzeam cum plăsmuiesc o legendă, cum îşi închipuiau ei „naşterea", într-o casă modestă, cu Îngeri şi păstori, şi câte alte închipuiri.

Regret că am tăcut dar, sincer să fiu, pe atunci ceva mă oprea să vorbesc. De altfel, Iisus m-a „legat" ca nici măcar celor 11 Apostoli să nu le pomenesc despre Egipt absolut nimic, astfel că am păstrat tăcerea pentru foarte multe detalii.

În fond, ce puteam spune despre Ina ? Ea tot timpul tăcea. Când Apostolii O întrebau ceva, Ea pleca ochii în pământ şi începea să cânte sau să zâmbească, astfel că Apostolii au şi renunţat să O mai întrebe ceva. Ea nu a vorbit niciodată, nu a făcut nici o minune; minunile Ei erau că Îl făcea pe Iisus să se însenineze şi să iasă din amarnica Lui tristeţe.

Când întâlnea câte un grup de cărturari sau farisei, pe Iisus Îl cuprindea furia. Imediat venea Ina lângă El şi-L prindea de mână, iar atunci Iisus se liniştea. De câte ori era fără Ina, lovea cu cuvântul, mustra şi acuza, pe toţi îi făcea leneşi, trândavi, schilozi, orbi, necredincioşi, putregaiuri... Cum venea însă Ina lângă El, vorbea cald şi duios, Îşi arăta bunătatea şi blândeţea Lui cuceritoare.

Ina nu vorbea cu Apostolii, însă tot timpul şuşotea cu Fecioara Maria şi cu Miriam, iar mai târziu şi cu Maria Magdalena. Era sufletul grupului celor 4, care aproape întotdeauna ne-au însoţit în toate părţile...

Dar, hai să vă povestesc în continuare, ca să nu pierd firul.

Toată noaptea nu am dormit, ci am tot povestit despre Egipt. Ioan asculta şi nu se mai sătura. Poporul dormea care pe unde putea. Nopţile erau puţin răcoroase, dar se putea dormi foarte bine sub Cerul liber.

A doua zi, Iisus, Ina şi cu mine ne-am culcat în coliba lui Ioan şi am dormit până la prânz.

Spre seară, pe cine credeţi că vedem venind înspre noi ? Pe Fecioara Maria, pe un asin, şi pe Miriam. Ioan I-a ieşit în întâmpinare cu noi alături. S-a dus lângă Ea, a prins-O de mâini şi I-a spus:

„Bucură-Te, Munte preaînalt, pe Care S-a odihnit Cel necuprins cu mintea !
Bucură-Te, Casă cerească, lângă Care S-a întrupat Cel neîncăput !
Bucură-Te, că vei fi Scară pentru cei muritori !
Bucură-Te, că cei înţelepţi în faţa Ta vor fi necuvântători !
Bucură-Te, Cea de Cer aleasă !
Bucură-Te, a Cerului Slavă şi Cinste !
Bucură-Te, a lui Iisus Mireasă !"

Zicând acestea, Ioan O ajută să coboare de pe asin, spunând-I:

- Vino să-Ţi dau şi Ţie botezul meu, Tu, a Lumii şi Cerului Mireasă !

Şi, în timp ce Fecioara se pregătea să intre în Iordan, din nou un nor, violet de data aceasta, a revărsat raze aurii peste Fecioară şi un cor de Îngeri începu să cânte, zicând parcă:

"Raiul cel închis
Iarăşi s-a deschis,
Pomul cel uscat
Iar a înverzit.
Păsările cântă,
Florile se-avântă,
Cântec ca să-I dea

Fecioarei de nea,
Cunună, cunună,
Împărătesei Cerului
Coroane să-I pună”...

Cam aşa ceva, nu prea mi-aduc bine aminte. A botezat-O pe Fecioară, dându-I Numele de MIREASĂ, iar pe Miriam a botezat-o cu numele de CRIN de primăvară vestitor.

Iisus s-a bucurat nespus de venirea celor două Marii, cu toate că El nu ar fi vrut să le poarte pe drumuri în toate părţile. Fecioara Maria însă, nu mai putea sta fără El. Se obişnuise să-L vadă mereu şi un an de zile I se părea cu neputinţă de suportat.

A treia zi se apropie de noi un bărbat cam de 40-45 de ani. Văzându-l, Iisus îi zise:

- Andrei ! Rămâi şi mergi cu noi şi urmează-Mi sfaturile !

Andrei Îi răspunse:

- Doamne, în vis, azi noapte, ai venit la mine şi m-ai chemat ! Iată, am venit ! Te voi urma până în ultima clipă a vieţii mele !

Apoi Iisus privi spre mulţime:

- Iacove ! strigă Iisus.

Tânărul roşcovan care fusese la noi serile trecute cu Zuşin, se ridică în picioare şi veni spre noi.

- Iacove, sileşte-te şi-Mi urmează ! îi spuse Iisus.

Iacov lăcrimă zicând:

- Doamne, Tu eşti Dumnezeul meu ! Pe Tine Te voi urma până la adânci bătrâneţi ! Pe Tine Te voi propovădui ! Pe Tine Te voi sluji !

- Bine, Iacove, grăbeşte-te de plecare ! îi spuse Iisus.

Iar L-am întrebat pe Iisus unde vom pleca şi iar ridică din umeri.

- Ştiu doar atât - spuse El - că, nu departe de aici, un mare înţelept mă cheamă în oraşul lui, să le vestesc Învăţătura Mea. Mâine în zori vom primi solii lui. Numele lui este Şalum-Halep.

A doua zi dimineaţă, într-adevăr, către ora prânzului, sosiră doi călători, care îl întrebară pe Ioan cine este MESIA Cel mult aşteptat, căci conducătorul lor Şalum-Halep ştie că a venit şi stă la Ioan Botezătorul. Ioan merse cu ei la Iisus. Când L-au văzut pe Iisus, cei doi au îngenuncheat şi şi-au plecat capetele.

Cei doi erau trimişii unei comuniuni de iudei sectarişti, care, revoltându-se pe conducerea de la Ierusalim cu câteva secole în urmă, alcătuiseră un fel de mic stat separat, în localitatea **Kumram**, nu departe de Marea Moartă.

Ei abandonaseră jertfele şi alcătuiseră o comuniune bazată pe totală egalitate în drepturi, desfiinţându-se diferenţele între bogaţi şi săraci. Păstraseră Biblia veche, dar se rezumau mai mult la prooroci. Din rândurile lor se ridicaseră prooroci ce anunţaseră venirea lui Mesia şi la ei. Astfel, şi Şalum-Halep, actualul conducător, era un clarvizionar care ştia de Iisus de la spiritele pe care le vedea.

Nu am de gând să intru în detalii... de fapt, nici memoria nu mă mai ajută. Veţi şti că noi 7 şi cu cei 2 am plecat şi am ajuns a doua zi la Kumram, unde eram aşteptaţi cu alai.

Iisus a fost primit cu cea mai mare cinste şi ascultat. Aici, timp de opt luni de zile, Iisus a vorbit atât conducătorilor comuniunii, cât şi poporului, în rândul căruia făcea adesea vindecări şi minuni.

Kumramul era alcătuit din vreo trei aşezări distincte. Iisus formă un grup de vreo 24 de Apostoli, de care se ocupă mai îndeaproape. Le vorbi despre Tatăl, despre Împărăţia Cerurilor, despre straturi. Le vorbi despre importanţa studiului şi a cercetării, le spuse multe, multe pilde şi parabole şi institui două ritualuri: botezul cu apă şi frângerea pâinii cu împărtăşirea din cupa cu vin, adică oficie şi aici o CINĂ TAINICĂ, ce avea să rămână ca ritual care să amintească de comuniunea lor cu Iisus.

Aceşti Kumranieni nu erau prea evoluaţi..., erau cam primitivi, dar oricum, erau bine intenţionaţi şi Iisus a fost foarte bucuros că, dacă nu în Ierusalim, cel puţin între aceşti iudei găsise înţelegere.

Aveau foarte multe case de rugăciuni, unde citeau mai mult Psalmii lui David şi din Înţelepciunile lui Solomon, inclusiv învăţături de la alţi înţelepţi, pe care nu îi avea Biblia. Iisus nu le strică rânduielile, dar îi învăţă să se şi concentreze într-o rugăciune scurtă, pe care să o zică tot timpul

cât lucrează muncă fizică. Între cei 24 de Apostoli pe care îi alesese, era unul care pusese muzica lor pe note. Cântau foarte frumos în cor cântece de laudă şi invocări.

Iisus a avut ocazia să-şi expună toate cunoştinţele Sale în materie de Biblie şi-i sfătui să rămână în continuare separaţi de ceilalţi iudei. Le prooroci chiar că din rândurile lor se vor ridica mari Sfinţi, dar că, în acelaşi timp, din punct de vedere istoric, nu vor putea rezista unor popoare ce vor năvăli mai târziu.

Tânărul Iacov pe care îl luasem cu noi (ca şi pe Andrei), se dovedi plin de râvnă şi zel. Amândoi, seară de seară, mergeau prin casele oamenilor, unde se adunau câte 40-50 de oameni, şi le vorbeau.

Miriam era mereu alături de mine. Fecioara Maria şi cu Ina nu se depărtau de Iisus.

Pot spune că în Kumram Iisus pusese bazele apostolatului, în sensul sacru al cuvântului. Vedeţi voi..., Iisus nu voia „preoţi", voia „Apostoli", care erau mai mult decât un preot.

Prin PREOT se înţelege cineva care oficiază slujbe şi ritualuri.

Prin APOSTOL, Iisus vedea mai mult. Un „Apostol" era în primul rând un învăţător, care avea misiunea principală de a învăţa şi a călăuzi poporul pe drumul adevărat al realizării spirituale. „Apostolul" era, în al doilea rând, „JUDECĂTORUL" unei comuniuni, care avea sarcina să rezolve neînţelegerile dintre oameni şi să cântărească diversele abateri care se comiteau de către unii din cetăţeni.

Deci termenul de „Apostol" (kerpin) creat de Iisus, asocia funcţia de „învăţător" şi de „judecător". Faptul că Apostolul oficia şi ritualul botezului şi al frângerii pâinii, aceasta avea un rol secundar. Iisus dăduse indicaţii precise în acest sens şi pentru că avea oroare de preoţia iudaică, deoarece preoţii iudei trândăveau şi trăiau pe spinarea poporului neproducând nimic, Iisus dăduse ordin ca Apostolii Lui să muncească cot la cot cu ceilalţi, la munca câmpului, sau să practice diverse meserii, deci să se întreţină singuri, munca lor de învăţători şi judecători trebuind **să fie făcută ca un dar oferit poporului, fără ca ei să primească vreo plată pentru aceasta.**

Conducătorii comunităţii trebuiau să fie aleşi dintre cei mai destoinici şi mai activi dintre Apostoli. Numai în această calitate de „conducător" (Mahleş) Apostolii erau oarecum absolviţi de munca la cot cu ceilalţi şi erau hărăziţi să se ocupe în exclusivitate de treburile de conducere, fără să abandoneze propriu-zisul apostolat.

Din păcate, în secolele ce au urmat, creştinismul s-a încărcat mult prea mult de ritualuri inutile, slujbele s-au lungit, astfel încât apostolatul a degenerat într-un fel de meserie, de a citi tot felul de slujbe cu rugăciuni prelungi. La ce bun ? Rugăciunea adevărată, ca să fie trăită, trebuie să aibă puţine cuvinte. Nu prin mulţimea cuvintelor pătrunde DUHUL SFÂNT în om, ci printr-o invocare scurtă, densă şi clară, ce trebuie repetată tot timpul. Iisus nu a vrut preoţi meşteri în tot felul de slujbe şi nenumărate ritualuri, ci APOSTOLI HARNICI, care să-şi câştige existenţa nu din pomeni primite de la alţii, ci muncind cu propriile lor braţe şi cu propriul lor intelect...

.....

Densi se opri.

- Iar am încheiat un capitol. Să ne respectăm obiceiul şi să ascultăm un fragment muzical.... Ce ne pui ? întrebă Densi.

Teofilact: - Am să vă pun ceva dintr-un compozitor care mie îmi place tare mult, Johannes Brahms, şi anume partea I din „*Simfonia a II-a*". E „Simfonia" ce mă leagă de comunicările ce le-am primit din partea lui Heruvicle, spirit opalic, primul spirit pe care l-am văzut cu ochii minţii.

Densi: - Să auzim !...

.....

Am ascultat cu toţii, în linişte, inegalabila orchestraţie a magistralului Brahms.

PRIMUL MUNTE

Aproape un an de zile am stat la Kumram. În cele din urmă, totul fiind pus în ordine, am plecat.... Unde ?.... Nu ştiam !....

- Vreau să-i înfrunt în continuare pe iudei. Vreau să revin în mijlocul lor şi să găsesc măcar 10 Apostoli, să salveze cel puţin pe oamenii din popor... câţi s-ar putea salva !... îmi spuse Iisus, cunoscându-mi nedumerirea. Nu vreau să creadă că sunt un laş, neputincios şi naiv, cum cred ei ! continuă Iisus. Stăpânitori ai Lumii n-am să-i fac ! De tulburat vreau să-i tulbur, iar la „Judecata din urmă" să nu spună că nu am insistat. Voi insista, voi vorbi pe străzi, la răscruce de drumuri, voi opri trecătorii şi-i voi îndemna la lacrimi şi pocăinţă, spre a-i scăpa de Focul ce li se pregăteşte.

În drum, Iisus S-a abătut şi prin Cana-Galileii, unde o nepoată de-a Elisabetei avea nuntă. Ştiţi de minunea pe care a făcut-o cu cele 6 vase cu apă, pe care le-a binecuvântat şi au căpătat gust de vin. Nu mai insist.

De la Cana Galileii am plecat din nou spre Iordan, la Ioan.

Mergând, în drum am ajuns din urmă un bărbat în vârstă, ce părea pescar după năvodul ce-l purta pe umeri. Când am ajuns în dreptul lui, Iisus îi spuse:

- Iată, am venit, Petre şi ceasul vindecării tale a sosit !

Petru căzu în genunchi. Iisus îl binecuvântă şi-i puse mâinile pe cap.

- Iată, boala de care suferi acum, nu mai este ! Vino şi-Mi fii vrednic Apostol !

Petru se bâlbâia şi nu ştia ce să-I răspundă:

- Doa... Doa... mne..., mă... mă... primeşte prin... printre ai Tăi ! Mă... mă... leg că nu... nu... Te voi mai părăsi ! Pe... pe Tine Te aşteptam ! Binecuvântat fie Dumnezeul nostru, Dumnezeul lui Avraam, Dumnezeul lui David !

Petru era un bărbat lat în spate şi voinic. Aruncă imediat năvodul în drum, de pe umeri, în semn că a şi părăsit meseria lui de pescar.

- Nu arunca năvodul, Petre, căci noi nu trebuie să fim ca fariseii, să muncească alţii pentru noi ! Noi să ne câştigăm singuri existenţa, iar apostolatul să-l oferim în dar. Ia năvodul şi nu-l arunca, pentru că din năvodul tău ne vom hrăni toţi doisprezece !

Eram acum patru Apostoli: Andrei, Iacov, Petru şi eu şi ne întrebam care vor fi ceilalţi opt.

Aproape de Iordan ne-am întâlnit cu un pluton de soldaţi înarmaţi, în frunte cu un tânăr ofiţer. Iisus zise tânărului deodată:

- Iată-Mă, Filipe ! Ceasul mult aşteptat a sosit ! Leapădă armele, căci de acum cu alte arme vom lupta !

- Jupiter să fie slăvit ! Lui Marte i se cuvin jertfele ! Bine că Te văd ! Eşti aidoma cum Te-am văzut de 7 ori în vis !

Şi zicând acestea, Filip se repezi să sărute picioarele lui Iisus.

- Acum mă duc în tabără, predau spada generalului şi vin să Te caut. Unde Te găsesc ?

- Te vom aştepta la Ioan, de la care ai şi primit botezul. Mergi în pace şi nu întârzia ! îi răspunse Iisus.

Către seară am ajuns la Ioan, care tot în rugăciune era, înconjurat de circa 5000 de bărbaţi şi femei. Am văzut acelaşi şuvoi luminos ce-i ieşea din cap şi se înălţa la Cer.

S-a întors brusc spre noi şi, ridicându-se, ne-a ieşit în întâmpinare. Mulţimea rămăsese îngenuncheată la trecerea noastră şi toţi voiau să sărute marginea veşmintelor lui Iisus.

- Dacă nu am reuşit să-i câştig pe cărturari şi farisei, cel puţin să vă câştig pe voi, oameni umili şi săraci ! spuse Iisus. Preoţii voştri mă vor urî şi vor căuta să Mă prindă, voi însă să Mă apăraţi ! Aţi auzit ? Dacă credeţi că sunt cine sunt, să şi luptaţi pentru cauza noastră !

Fiţi atenţi de acum ! Feriţi-vă de aluatul fariseilor !

Nu părăsiţi templul, dar nu mai daţi de la gura voastră celor trândavi şi trufaşi ! De Mă veţi asculta pe Mine, cuvintele Mele vă vor fi ca o APĂ VIE din care bând, nu veţi mai înseta !

FERIŢI-VĂ DE ALUATUL FARISEILOR !

Nu daţi crezare învăţăturii lor, căci ei, pentru pântecele lor luptă şi pentru a-şi spori averile.

Nu slujbele, nu ritualurile, nu Leviticul au adevărul, ci CELE ZECE PORUNCI. Eu nu vin să stric Legile acestea, ci mai mult să le întăresc. Nu am venit să aduc porunci noi, ci să reînnoiesc una veche: **IUBIŢI-VĂ UNUL PE ALTUL !**

Mâine vă voi adresa primul cuvânt. Acum suntem obosiţi de pe drum. Rămâneţi în Pacea Tatălui Meu ! încheie Iisus primul cuvânt adresat mulţimii.

Iisus rămase în picioare şi-şi mai alese 6 Apostoli, ca să fie 10, fără mine. Aşa dorise El, măcar 10 Apostoli să aibă.

În ziua următoare, foarte de dimineaţă, Iisus, Care Era acum înconjurat de cei 10 Apostoli, se sculă şi zise:

- Iată, a venit ceasul să învăţ acest popor bolnav şi stricat, să urce PRIMUL MUNTE !

Şi, chemând poporul după Sine, merse ce merse, apoi urcă un munte nu prea înalt, ce se chema „MUHLI", nu departe de locul unde predica Ioan, pe malurile Iordanului. Iisus urcă, iar poporul venea în urma Lui şi a ucenicilor Săi.

Ajuns pe culmea muntelui, Iisus stătu să se odihnească şi făcu semn Apostolilor şi mulţimii să şadă. Şi-n clipa aceea am văzut mii de spirite apropiindu-se şi înconjurând muntele, amestecându-se cu mulţimea; erau spirite pestriţe cu diferite culori, erau spirite de culoare gri închis şi deschis şi chiar de culoarea fildeşului, venite să asculte **cea dintâi predică a Marelui Trimis: „PREDICA DE PE MUNTE".**

- Străduiţi-vă să cuceriţi Împărăţia Cerurilor ! Împărăţia Cerurilor nu este a celor leneşi, trândavi, ci a celor sârguincioşi, râvnitori şi zeloşi. Nu pe Pământ trăieşte omul veşnic, ci în Împărăţia Cerurilor. Dar nu oricine intră în Împărăţia Cerurilor, ci numai cei curaţi, cei milostivi, cei blânzi şi senini.

Vai celor ce trăiesc în păcate şi fărădelegi, căci aceia nu vor cunoaşte Împărăţia Cerurilor, ci pe cea a întunericului !

Vai celor ce-şi pun nădejdea în aur şi averi, căci acelea deodată nu mai sunt, ci numai cei ce au lucrat FAPTELE IUBIRII şi slujirii aproapelui, aceia vor rămâne să cunoască fericirea ! De aceea, spun vouă:

Fericiţi sunt numai cei simpli, cei nevinovaţi, cei nepătimaşi, căci aceştia vor fi moştenitori ai Împărăţiei Cerurilor !

Nu cei ce se desfată şi petrec sunt fericiţi, ci cei ce plâng, căci lacrima în ochi aduce mângâiere sufletului şi bucurie !

Fericiţi voi, cei ce plângeţi, căci prin lacrimile voastre veţi intra în Împărăţia Cerurilor !

Pământul este stăpânit acum de cei ce au cele mai multe arme; va mai dăinui puţin aceasta, dar va veni o vreme când cei blânzi vor fi moştenitorii Pământului şi cu blândeţe, cu milă, bunătate şi cu dreptate ei îl vor stăpâni !

Nu cei sătui şi îmbuibaţi cu tot felul de mâncăruri şi băuturi intră în Împărăţia Cerurilor, ci cei flămânzi, săraci şi lipsiţi.

Fericiţi sunt cei ce flămânzesc şi însetoşează de dreptate, căci aceia vor cunoaşte Împărăţia Cerurilor, unde se vor desfăta întru adevăr şi dreptate.

Nu este dreptate pe Pământ ! Săracul şi umilul este pus în jug şi tâlhărit, i se ia dreptul la viaţă şi i se ia pâinea de pe masă, dar nu deznădăjduiţi ! Va veni şi dreptatea pe Pământ şi atunci, cel harnic se va bucura de toate, iar cel leneş şi trufaş va fi azvârlit în focul cel veşnic !

Vai celor ce trăiesc în păcate şi fărădelegi ! Fericiţi sunt cei curaţi în gânduri şi-n simţiri, căci aceia vor vedea Lumina ce luminează pe cei ce vieţuiesc pe cele mai înalte trepte ale Împărăţiei Cerurilor !

Vai celor ce seamănă intrigă şi ură între oameni ! Fericiţi cei ce seamănă pacea şi buna înţelegere, căci aceia fii ai lui Dumnezeu se vor chema !

Fericiţi şi mai mari în Împărăţia Cerurilor sunt **LUPTĂTORII, CURAJOŞII LUPTĂTORI PENTRU DREPTATE ŞI ADEVĂR; FERICIŢI SUNT CEI CE SUNT IZGONIŢI ŞI PRIGONIŢI PENTRU CĂ LUPTĂ PENTRU DREPTATEA CELOR MULŢI, UMILI ŞI**

NEVOIAŞI, CĂCI ACEŞTIA VOR FI PRIMII CARE VOR FI PRIMIŢI CU TRÂMBIŢE ŞI CU ALAI ÎN ÎMPĂRĂŢIA CERURILOR !

Adevărat grăiesc vouă:

Fericiţi vor fi cei ce pentru adevărul celor spuse de Mine, vor fi prigoniţi, închişi în temniţe şi ucişi, căci aceia care vor fi asemeni Mie în DÂRZENIE, ÎN VOINŢĂ şi ÎN FAPTE DE CURAJ, aceia vor străluci ca soarele în Împărăţia Cerurilor !

Vai celor laşi, leneşi, trufaşi şi mincinoşi !

Ferice de cei curajoşi, harnici, smeriţi şi săraci !

Bucuraţi-vă toţi aceştia şi luptaţi, că plata voastră mare va fi în Ceruri !

.....

Voi, toţi cei adunaţi, care ascultaţi cuvântul Meu, vă chem la luptă !

Luptaţi-vă să fiţi „sarea Pământului" ! Tot ce v-am spus vouă, să spuneţi şi altora ! Să fiţi ca nişte sfeşnice ce răspândesc în jurul lor LUMINA ÎNVĂŢĂTURII MELE ! Învăţătura Mea e „sare", căci oricine o primeşte, nu se mai strică, iar păcatul nu mai pătrunde.

Nu dormitaţi ! Fiţi treji ca nişte cetăţi întărite pe vârf de munte, ca nimenea să nu vă dărâme, căci vor căuta fariseii şi cărturarii să vă sucească minţile. Voi însă să nu uitaţi cele ce Eu v-am spus !

Lumânarea, când se aprinde, nu se pune vas peste ea, ci se aduce în mijlocul camerei, ca să lumineze. Aşa să fie şi faptele voastre: ca lumânarea din sfeşnic, care aduce celor din jur LUMINA !

Nu cel ce ascultă cuvântul Meu luminează, ci cel care făptuieşte, cel ce slujeşte, cel ce mărturiseşte adevărul Meu.

Cărturarii şi fariseii vor spune despre Mine că sunt stricător de Legi, voi însă să nu-i credeţi, ci să ştiţi că mărturisirea Mea sinceră este, că Eu nu am venit să stric cele 10 porunci, ci să le împlinesc. Ei le calcă şi nu le respectă şi mă vor acuza pe Mine că am spus că sunt Fiul lui Dumnezeu. Fiecare mărturiseşte despre sine ceea ce ştie că este. Aşa mărturisesc Eu despre Mine că sunt Cel ce v-am spus şi nu voi nega aceasta niciodată, chiar cu preţul vieţii Mele.

Nu urmaţi exemplele fariseilor şi cărturarilor, căci ei zic că sunt fii ai lui Solomon şi ai lui David, însă sunt fiii diavolilor şi faptele lor sunt diavoleşti, căci Mă vor prinde, Mă vor judeca şi Mă vor condamna la răstignire !...

Iisus tăcu şi-şi prinse capul între mâini:

- Ce-am zis ?! Vai, ce-am zis ?! şopti El către noi, cei ce eram în jurul Lui.

Fecioara Maria sări ca arsă:

- Să nu mai spui asta ! Cine Ţi-a mai spus şi asta, că vei fi condamnat ? Hai să plecăm de aici, hai să ne întoarcem în Egipt, la cei ce Te-au înţeles şi iubit !

- Nu, nu sunt laş ! Îi voi înfrunta până la moarte ! Nu voi fugi de sarcinile propriei Mele misiuni !

Iisus se zbuciuma... Atunci, Ina se apropie de El şi începu să cânte un cântec lin şi duios şi cu mâna dreaptă Îl mângâie pe umăr... Iisus se întoarse spre Ea şi O privi în ochi, apoi... începu să zâmbească...

- Vorbeşte mai departe ! Mulţimea e însetată de cuvântul Tău ! Hai, continuă să spui cele ce ai de spus ! zise Ina şi-şi reluă locul de mai înainte, ca şi cum aştepta ca Iisus să vorbească. Iisus se ridică, trase aer în piept şi-şi continuă cuvântul:

- Voi dărâma templul şi în trei zile îl voi ridica din nou ! Şi nu va fi templul cel nou asemenea celui vechi, ci va fi un templu nou:

AŞEZĂMÂNTUL CEL NOU AL SÂNGELUI MEU, CE SE VA VĂRSA PENTRU CURĂŢIREA VOASTRĂ !

Aţi auzit ce-am spus: VOI DĂRÂMA TEMPLUL VOSTRU ŞI VOI ZIDI UN ALTUL !

Iisus pur şi simplu răcnea, nu striga, era în plină furie şi clocot. Ina Îi şopti:

- Stăpâne, Te rog !

Atunci Iisus O privi... O privi... şi se linişti.

- VOI DĂRÂMA TEMPLUL ACESTA AL MINCIUNII ŞI AL DESFRÂULUI ŞI VOI ZIDI UN ALTUL AL ADEVĂRULUI !

Ştiţi voi marele adevăr ? Marele adevăr este FOCUL !... FOCUL IUBIRII, AL PĂCII, AL IERTĂRII, AL BUNEI ÎNŢELEGERI !

Voi zidi un nou Altar şi la acel Altar de va voi să meargă cineva să aducă jertfă, mai întâi să se împace cu semenul său, să-i ceară iertare pentru cele ce a greşit, apoi să cuteze să vină la Altar. Numai cel împăcat cu semenii săi să îndrăznească să se apropie de Altar **şi la Altar să nu aducă altă jertfă decât INIMA LUI FRÂNTĂ ŞI ZDROBITĂ, LACRIMA PĂREREII DE RĂU PENTRU CĂDERILE LUI, LACRIMA POCĂINŢEI, DUHUL UMILINŢEI. Numai lacrima curăţă inima de păcat, numai focul părerii de rău curăţă mintea de întinare.**

În Lege stă scris: „Să nu ucizi”, căci acel ce va ucide, va fi vrednic de dat Judecăţii. Eu însă vă zic că tot cel ce se mânie pe fratele său degeaba, va fi vrednic de dat Judecăţii, iar cel ce va zice fratelui său „netrebnicule”, va fi vrednic de judecata comunităţii şi vrednic de a fi osândit; iar cel ce va zice fratelui său „nebunule”, acela va fi vrednic de dat focului Gheenei.

De vei avea un frate care va fi mâna ta dreaptă şi va trăi în fărădelegi, taie-l de la tine; de vei avea un prieten care-ţi va fi drag ca ochiul din cap şi-l vezi că trăieşte în minciuni şi păcate, scoate ochiul tău, alungă prietenul tău din inima ta, căci mai sănătos vei fi cu un singur ochi decât cu doi şi unul va fi bolnav, căci din boala lui va suferi tot trupul.

Feriţi-vă de jurăminte ! Nu juraţi nici pe Cer, nici pe Pământ, nici pe Altar, ci vorba voastră să fie dreaptă şi adevărată; ce e „da” să fie „da”, ce e „nu” să fie „nu”, căci ce este mai mult, este de la diavolul.

Aţi auzit că s-a zis: „ochi pentru ochi, dinte pentru dinte”. Eu însă vă zic: **„celui ce te loveşte peste obrazul drept, lasă-l să te lovească şi pe cel stâng, căci nu va fi scutit de pedeapsă”,** iar de te va vedea pe tine răbdând, poate inima lui se va înmuia şi se va întoarce şi te va sluji; **dar de vei vedea că, lovindu-te şi tu răbdând, el mai trufaş va fi, atunci să-ţi fie ţie ca un străin după care nici nu merită să întorci capul.**

De este cineva nevoiaş şi sărac şi nu are haină pe el, dă-i şi cămaşa de pe tine ! De te va ruga cineva obosit să-i duci greutatea o leghe, tu să i-o duci două ! Dăruiţi-vă, jertfiţi-vă propriile voastre interese şi fiţi sprijinitori celor bolnavi, săraci, bătrâni şi umili ! Celui neputincios se cade a te jertfi, celui bolnav se cade a-i sluji. Ce folos veţi avea de veţi sluji celor tari şi puternici ? Nici unul !

Să ajungeţi până acolo încât să puteţi iubi chiar şi pe cei ce vă sunt duşmani ! Nu zic să-i slujiţi pe aceia, nu zic să gândiţi ca ei, dar aşa de curată să fie inima voastră, încât nici cea mai mică adiere de ură să nu iasă din voi !

Fiţi desăvârşiţi, precum Tatăl vostru din Ceruri desăvârşit este !

FERIŢI-VĂ DE ALUATUL FARISEILOR !

Ei toate cele bune le fac înaintea oamenilor pentru a fi lăudaţi. Voi însă, când faceţi o faptă bună, faceţi-o în ascuns, ca nimeni să nu vadă ! De aceea, când faci o milostenie, nu trâmbiţa, cum fac făţarnicii în adunări şi pe străzi, pentru ca oamenii să-i laude ! Adevărul vă grăiesc: nici o plată nu vor avea ! Tu însă, când faci o milostenie, să nu ştie stânga ce face dreapta !

Rugăciunea este scara ce te ridică din păcate şi te înalţă. Rugăciunea să o faceţi altfel de cum o fac cărturarii şi fariseii, care se opresc la colţurile străzilor, închid ochii şi fac mărunt din buze, ca să-i vadă oamenii. **Astfel de rugăciuni nu sunt primite.**

Tu însă, când te rogi, închide-te în odaia ta şi, coborându-te în tine, în adânc, roagă-te acolo în ascuns, închizând toate uşile. Când te rogi, să nu vezi nimic şi să nu auzi nimic. Te retragi înlăuntrul tău şi acolo spune rugăciunea ta. Iar atunci când vă rugaţi, nu spuneţi multe. Rugăciunea voastră să nu fie ca a fariseilor, care cred că în mulţimea vorbelor stă valoarea rugăciunii. Rugăciunea să fie scurtă şi aprinsă, căci prin rugăciune ajunge omul să ardă de dorul Împărăţiei Cerurilor.

Împăcaţi-vă între voi ! Sădiţi între voi pacea şi buna înţelegere şi, mai ales, iertaţi-vă unul altuia greşelile, pentru ca şi Tatăl din Ceruri să fie îngăduitor cu voi.

Nu iubiţi bunurile materiale, ci faptele cele bune, căci ceea ce iubiţi, pentru aceea vă şi jertfiţi ! Unde-i comoara voastră, acolo este şi inima voastră, iar comoara este să iubeşti pe aproapele tău ca pe tine însuţi !

Lepădaţi-vă de griji ! Fiţi liberi şi zburaţi fără de griji, cum zboară păsările Cerului ! Fiţi liberi şi trăiţi fără de griji, cum trăiesc crinii în grădini !

Feriţi-vă să fiţi robii bunurilor materiale şi ai averilor ! Nu vă strângeţi comori pe Pământ, unde moliile le mănâncă şi rugina le sapă, ci strângeţi-vă comori de FAPTE BUNE în Ceruri, căci acelea nici un fur nu le fură şi nici o rugină nu le strică !

Fiţi curaţi în gânduri ! Gândul tău e ochiul tău. De va fi ochiul tău curat, tot trupul va fi curat, toate gândurile vor fi curate şi inima va bate în IUBIRE ! Deci nu vă îngrijiţi de ceea ce veţi mânca şi veţi bea, ci îngrijiţi-vă ca mintea voastră să fie curată !

CĂUTAŢI MAI ÎNTÂI SĂ FACEŢI TOTUL PENTRU A INTRA ÎN ÎMPĂRĂŢIA CERURILOR ŞI VEŢI VEDEA APOI CĂ PE TOATE LE VEŢI AVEA !

După ce Iisus făcu o pauză, reluă:

- Acesta este PRIMUL MUNTE pe care M-am urcat. Urcaţi, dară, acest munte al FAPTELOR BUNE ! Fiţi asemeni pomilor ce dau rod, căci după mulţimea roadelor se va judeca tot pomul şi orice pom care nu aduce roade, se taie şi se aruncă în foc.

PRIMUL MUNTE PE CARE VĂ CHEM SĂ-L URCAŢI ESTE MUNTELE FAPTELOR BUNE, AL ASCEZEI TRUPULUI ŞI AL ASCEZEI MINŢII !

PRIMUL MUNTE PE CARE VĂ CHEM SĂ-L URCAŢI ARE MENIREA SĂ VĂ CURĂŢEASCĂ DE PĂCATE, CĂCI ESTE MUNTELE CELOR ZECE PORUNCI ! DAR CELE 10 PORUNCI TREBUIESC ÎNDEPLINITE NU NUMAI CU TRUPUL, CI ŞI CU MINTEA !

PRIMUL MUNTE LA CARE VĂ CHEM ESTE MUNTELE FAPTELOR BUNE ŞI AL VIRTUŢILOR.

Fiţi blânzi, fiţi milostivi, fiţi îndelung răbdători şi îngăduitori !

EU SUNT APA CEA VIE CARE S-A POGORÂT DIN CER SPRE A VĂ POTOLI SETEA !

De va fi cineva însetat şi va primi cuvintele Mele, acela nu va mai înseta niciodată şi curând va izvorî din el un nesecat izvor de apă vie.

FOC AM VENIT SĂ ADUC CELOR DE PE PĂMÂNT ŞI DORESC CA TOŢI SĂ ARDEŢI, DUPĂ CUM ŞI EU ARD !

Fie ca flăcările Iubirii Mele să vă cuprindă pe toţi !

Fie ca ploaia Duhului de viaţă dătător să fie cu voi acum şi în nesfârşitul veac ! AMIN !

Pacea Mea o dau vouă !

Pacea Celui Ce M-a trimis să fie cu voi, acum şi în nesfârşitul veac ! AMIN !...

Iisus termină cuvântul Său de pe **PRIMUL MUNTE**. Apostolul Petru împreună cu ceilalţi Apostoli se strânseră în jurul lui Iisus şi începură să cânte primul Psalm al lui David: **„Fericit bărbatul care n-a stat în sfatul necredincioşilor şi pe calea pierzărilor n-a umblat. Acela va fi ca un pom răsădit la izvoarele apelor, care rodul său va da la vremea sa, iar frunza lui nu va cădea.”**

Tot poporul cânta într-un glas cu Apostolii.

Ioan Botezătorul ceru permisiunea lui Iisus să rostească şi el un cuvânt. Vorbi până la apusul soarelui, când Ioan avea obiceiul să boteze pe noii veniţi. Botează în acea seară câteva sute de bărbaţi şi femei.

Am mai rămas câteva săptămâni acolo, pe malul Iordanului, la Ioan. Mâncam fierturi de ierburi şi rădăcini sau turte de grâu aduse de oamenii care veneau la Ioan.

Apoi, Iisus spuse că venise vremea să intrăm în luptă, adică să vorbească în Ierusalim.

În timpul cât am stat acolo la Ioan, era un iudeu care se tot amesteca printre Apostoli şi asculta toate câte discutam noi. Voia să fie şi el Apostol. Iisus îl privea adesea cu asprime, dar nu-i spunea nimic. Într-una din zile se recomandă, spunând că îl cheamă Iuda şi voia să facă parte şi el din Apostoli. Nici atunci, nici altădată, Iisus nu i-a răspuns.

Tăcerea Lui, Iuda a socotit-o drept aprobare şi s-a socotit al 11-lea Apostol, eu fiind deci al 12-lea, cel mai tânăr dintre toţi. Aveam pe atunci 24-25 de ani.

AL DOILEA MUNTE

După cum v-am spus, pe malul Iordanului am rămas câteva săptămâni alături de Ioan Botezătorul. Iisus vorbea mereu mulţimii de pe acel munte, îi îndemna la pocăinţă, la lacrimi şi fapte bune.

A venit şi ziua plecării spre Ierusalim. Apostolii nu au rămas toţi cu noi; doar Petru şi Iacov erau nedespărţiţi de noi, ceilalţi plecau şi veneau. Nu erau statornici. Îl iubeau pe Iisus, credeau cu fermitate în El şi totuşi nu erau ataşaţi şi dăruiţi total, cum fuseseră cei 70 din Egipt. Nu puneau niciodată întrebări. Ascultau pasivi... Cât şi ce înţelegeau, nu ştiu... Iisus remarcase acest lucru în comparaţie cu cei 70 din Egipt, care erau foarte activi în discuţii şi puneau mereu tot felul de întrebări.

Am ajuns în Ierusalim şi am tras la gazda noastră, mama lui Ioan Botezătorul. Bătrânul Iosif muncea de zor.

- De acum, un an de zile avem ce mânca ! îi spuse Iosif lui Iisus. Am avut anul acesta un spor grozav şi am strâns peste 2000 de dinari.

Era o sumă frumuşică. Iisus însă spuse:

- Nu pot trăi pe munca altuia... De acum vom lucra alături de tine, să ne câştigăm întreţinerea.

Mai bine de o lună Iisus împreună cu mine am lucrat mese, scaune, paturi, uşi şi ferestre, cu un spor grozav.

Într-o zi, lui Iisus Îi veni o idee de a ciopli o jucărie şi a ieşit ceva foarte nostim. A făcut 20 de bucăţi şi Miriam s-a oferit să se ducă să le vândă. A venit în două ceasuri înapoi. Le vânduse pe toate. Avea o extraordinară îndemânare şi ajunsese să facă şapte jucării pe zi la început, apoi făcea câte treisprezece. Miriam le vindea rapid. Astfel că am reuşit să stăpânim meseriile noastre şi să ne şi punem ceva bani deoparte.

După mai bine de o lună de lucru intens, în care şi Fecioara Maria şi Ina lucrau şi Ele, Iisus se hotărî să iasă să predice în oraş.

În prima zi am mers în centrul oraşului, chiar în faţa templului. Pridvorul era iarăşi plin de negustori şi hărmălaie. Iisus se apropie şi strigă ca un tunet:

- Afară, netrebnicilor !

Negustorii erau cuprinşi de panică; nu ştiau cum să-şi ia tarabele mai repede şi să părăsească pridvorul templului. În uşa pridvorului apărură speriaţi un grup de farisei. Iisus îi privi îndelung şi începu:

- Vai vouă, fariseilor făţarnici, că nici pe voi nu vă salvaţi, nici pe alţii nu-i ajutaţi să se salveze !

Vai vouă, fariseilor făţarnici, că orbi fiind, mergeţi în fund de prăpastie şi după voi trageţi şi pe alţii !

Vai vouă, fariseilor făţarnici, că sunteţi ca nişte morminte frumos văruite pe dinafară, dar înăuntru sunteţi plini de putoare şi stricăciune !

Pui de năpârci ! Şerpi veninoşi ! Lupi ce mâncaţi oile cele nevinovate, cine vă va mai putea salva din Focul cel veşnic ?!...

Glasul lui Iisus devenise ca tunetul, striga în gura mare, de se adunaseră sute, mii de oameni. Poporul asista la acest cumplit rechizitoriu împotriva fariseilor. Ina simţi că Iisus era gata să-şi iasă din fire şi, apropiindu-se de El, Îl prinse de mână. Iisus se întoarse, O privi... apoi întoarse spatele fariseilor. Între cei adunaţi era şi un grup de soldaţi romani care zâmbeau auzind acuzaţiile ce le aducea Iisus fariseilor.

Iisus privi mulţimea şi, cu glas sacadat, zise:

- **FERIŢI-VĂ DE ALUATUL FARISEILOR !**

Iar voi, turmă oarbă a lui Israel, oi părăsite şi pierdute, TREZIŢI-VĂ ! Să nu credeţi că Împărăţia Cerurilor poate fi cumpărată cu jertfele voastre necurate ! Nu cu jertfe de turturele, oi şi viţei vi se vor curăţi păcatele, ci cu lacrimi sincere de pocăinţă şi de suspine. Murdăria voastră nu se poate spăla cu apă, ci cu FOC... FOCUL IUBIRII ŞI AL MILOSTIVIRII, FOCUL DRAGOSTEI, AL PĂCII ŞI AL BUNEI ÎNŢELEGERI !

Vă credeţi „popor ales” ? **Dumnezeu nu alege popoare, ci inimi curate !**

Vă credeţi „popor ales” ? Tatăl din Ceruri nu caută la voi, trufaşilor, ci la tot omul din toate seminţiile, care împlineşte Legea Focului, care este IUBIREA !

Vă credeţi „popor ales” ? Nici în templu să nu îndrăzniţi a intra fără să plângeţi şi fără să vă loviţi pentru fărădelegile în care zaceţi !

Fost-au un fariseu şi un vameş, care au intrat odată în templu, iar fariseul s-a apropiat de Altar şi se ruga zicând: *„Mulţumesc Ţie, Doamne, că nu sunt păcătos ca vameşul acesta ! Iată, eu păzesc ziua sâmbetei, Îţi aduc jertfe curate de trei ori pe săptămână şi din câştigul meu, dau zeciuială celor săraci*”.

Iar vameşul, stând în genunchi şi cu capul plecat, nu îndrăznea să-şi ridice privirile în sus şi, plângând cu amar şi bătându-se cu pumnii în piept, cerea de la Dumnezeu iertare zicând: *„Vai mie, păcătosului, că zac în fărădelegi* !”

Amin zic vouă ! Mai iubit de Dumnezeu este vameşul cel umilit şi smerit, decât fariseul cel trufaş, care se credea a fi drept... Precum a făcut vameşul, aşa să faceţi şi voi, oi pierdute şi rătăcite ale casei lui Israel !

Fost-a odată un Împărat care avea doi fii care au crescut mari şi s-au făcut bărbaţi. Iar fiul cel mare zise într-o zi Tatălui său: *„Tată, iată, Ţi-am slujit până acum cu credinţă. Dă-mi partea ce mi se cuvine din averea ta, căci voiesc să mă duc într-o ţară străină, ca să trăiesc fericit*.” Şi S-a întristat Tatăl, văzând că fiul Său cel mare vrea să plece, dar i-a dat lui avere multă şi aurul ce i se cuvenea. Şi a plecat fiul cel mare într-o ţară străină şi petrecea acolo în ospeţe şi desfrâu, departe de Tatăl şi de fratele său...

Asemenea fiului aceluia sunteţi şi voi, oi rătăcite ale casei lui Israel ! Petreceţi departe de Tatăl vostru cel din Ceruri, în desfrâu şi nedreptăţi ! Întoarceţi-vă la Tatăl vostru, căci BUN ESTE ŞI VĂ VA PRIMI DIN NOU, CUM A FĂCUT şi Tatăl acelui fiu risipitor. Căci fiul, în scurt timp a cheltuit toată averea şi tot aurul şi, flămânzind şi suferind, s-a gândit în sinea lui: *„Mă voi întoarce la Tatăl meu şi voi plânge şi-I voi cere iertare pentru nebunia mea !”* Şi, întorcându-se la Tatăl său, i-a căzut în genunchi, vărsând lacrimi sincere şi spunându-I: *„Nebun şi prost am fost că am plecat de la casa Ta. În petreceri şi desfrâuri am cheltuit aurul ce mi l-ai dat şi nu sunt vrednic a mă numi fiul Tău. Primeşte-mă ca pe o slugă nevrednică şi nu mă alunga, căci voi munci în grajduri şi voi scoate bălegarul vitelor”*. Şi s-a bucurat Împăratul de întoarcerea fiului Său risipitor, căci adesea privea în depărtare, aşteptându-l. Şi l-a îmbrăcat cu haine scumpe şi i-a pus inel în deget şi a făcut ospăţ mare şi cu toţii s-au bucurat, căci mort a fost şi a înviat, pierdut a fost şi s-a aflat !...

Aşa şi voi, morţilor, oi pierdute ale casei lui Israel, TREZIŢI-VĂ ! Ieşiţi din mormintele voastre şi vă apropiaţi cu lacrimi şi cu zdrobire de inimă de casa Tatălui Meu şi EL vă va primi şi vă va mângâia !

Veniţi la Mine cei osteniţi şi împovăraţi şi Eu vă voi odihni !

Eu sunt CALEA, ADEVĂRUL şi VIAŢA voastră ! Pe Mine M-a trimis TATĂL Să vă chem, Să vă adun, Să vă învăţ, Să vă luminez !

Treziţi-vă morţilor şi cu lacrimi şi cu zdrobire de inimă, cereţi iertare Tatălui vostru, căci în minciuni şi fărădelegi aţi căzut !

Cel ce voieşte să vină după Mine, acela să se lepede de sine, să-şi ia Crucea şi să Mă urmeze !...

Acestea zicând, Iisus a pornit spre marginea oraşului şi mulţi, destui de mulţi L-au urmat. Şi ajuns la margine de oraş, a adus la Sine pe toţi bolnavii şi schilozii şi, punând mâinile asupra lor, i-a vindecat.

Iisus Îşi făcuse un program precis: la două zile propovăduia, ieşea fie în Piaţa templului, fie în faţa guvernatorului roman şi vorbea mulţimii. Foarte iubit era de soldaţii romani care, deşi nu înţelegeau mare lucru, le plăcea muzicalitatea limbajului lui Iisus şi rămâneau şi ei să asculte. Vorbea liniştit şi uneori Se aprindea. De câte ori vedea cărturari, saduchei şi farisei, li se adresa direct: *„Vai vouă, şerpi veninoşi* !”

Romanii învăţaseră şi ei să spună *„şerpi veninoşi”* şi se amuzau pe seama lor, căci nu aveau nici o putere asupra lui Iisus. De obicei vorbea dimineaţa, iar seara aduna Apostolii şi cei ce erau mai ataşaţi şi le spunea tot felul de pilde şi parabole.

Aşa avea programul: dacă azi lucra alături de Iosif, mâine ieşea să înveţe poporul. Lucra atent şi scotea lucruri de bună calitate, care se vindeau imediat. Devenise mai priceput ca Iosif, iar acesta tare se mai bucura de simpatia ce o avea Iisus pentru el. Lumea, vecinii, scorniseră o poveste, cum că Iisus ar fi fiul Mariei şi al lui Iosif. Aşa se dusese vestea, dar niciodată Iisus nu a vorbit nimănui despre coborârea Sa pe Pământ.

Odată ne-am dus cu Iisus să cumpărăm nişte materiale. Atunci L-am întrebat cum a fost coborârea sa. Mi-a răspuns:

- Nu M-a născut nimeni, dar M-am folosit de Câmpul Magnetic şi Luminic al Georginei. În preajma Ei am coborât şi prin mediumitatea Ei, prin puritatea corpului Ei pozitiv, M-am pozitivat şi Eu. La început nu aveam greutate. Aveam cam 2-3 anişori şi încet, încet, am început să prind greutate. La început M-am hrănit cu parfumul florilor din grădina unde locuiam. Abia la 5-6 ani am pus prima dată în gură puţină miere, apoi am sorbit puţină fiertură şi abia la 9-10 ani am început Să mănânc şi Eu ceea ce mâncau Georgina şi Iusups Asopius.

Într-una din zile, Iisus le spuse Apostolilor să se pregătească, pentru că vom merge afară din Ierusalim cale de o oră-două. Era după-amiază şi Iacov alergă să-i cheme pe Matei şi Bartolomeu, care nu erau de faţă. Iuda a lipsit atunci.

Odată fiind adunaţi noi, cei 11, am plecat spre seară afară din Ierusalim. În drum s-au mai ataşat câţiva bărbaţi, pe care îi ştiam deja, pentru că mereu veneau şi asistau la predicile lui Iisus. Eram cu toţii cam 30. La marginea Ierusalimului, Iisus îi rugă pe ceilalţi 19 să ne părăsească, fiindcă dorea Să fie numai cu Apostolii Săi.

Am mers în direcţia unde ştiam că se află **MUNTELE TABOR**. Când am ajuns la poalele muntelui, Iisus se opri şi ne spuse să ne aşezăm, pentru că vrea să ne vorbească. Era serios, se citea în trăsăturile Lui severitate.

- FOC AM VENIT SĂ ADUC PE PĂMÂNT ŞI AŞ VREA CA ŞI VOI SĂ ARDEŢI ŞI DIN FOCUL VOSTRU SĂ SE APRINDĂ ŞI ALŢII !...

Am vorbit poporului în Numele Celui ce M-a trimis. Acum mă adresez vouă, Apostoli ce v-am ales să fiţi „sarea Pământului”. Voi sunteţi cei ce trebuie să daţi gust bucatelor. De voi depinde în continuare împlinirea misiunii Mele.

Aţi lepădat toate pentru Mine. Aţi lăsat totul ca să Mă urmaţi... acum lepădaţi-vă şi de voi înşivă ! Luaţi-vă fiecare Crucea voastră şi urmaţi-Mă în văzul tuturor şi în taină.

Până acum aţi urcat un MUNTE. Acum vă chem la al doilea. Primul MUNTE a fost MUNTELE FAPTELOR DE SLUJIRE, acest al doilea munte este **Muntele Împărtăşirii cu LUMINA !**

IZVORUL DE LUMINĂ STĂ ASCUNS ÎN FIECARE DINTRE VOI ! Pe acela să-l căutaţi, din acela să vă adăpaţi ! Împărăţia Cerurilor sălăşluieşte înlăuntrul fiecăruia ! În aceea se cade a intra, pe aceea se cade a căuta cu sârguinţă şi cu zel...

SÂRGUIŢI-VĂ SĂ ARDEŢI ! Străduiţi-vă să vă aprindeţi gândurile şi simţirile, ca în acest FOC să ne întâlnim ! De veţi vrea să fiţi cu Mine, ca Mine să ardeţi ! EU NU COBOR LA CEI STINŞI ! Eu Mă descopăr celor ce în miez de noapte se îngrijesc pentru ca candelele lor să fie aprinse. DE VEŢI DORMITA... MĂ VEŢI PIERDE ! De veţi priveghea, Mă veţi ajunge din urmă ! Cum veţi putea voi lumina pe alţii, dacă nu veţi avea voi înşivă Lumină ? Cum veţi putea vorbi despre Împărăţia Cerurilor ce stă ascunsă în suflet, dacă voi nu o veţi fi cunoscut-o ?...

Iisus vorbea încet... Abia de Îl auzeam. Apostolii adormiseră; doar eu cu Petru şi cu Iacov eram treji şi-L ascultam. Ne făcu semn cu mâna să-L urmăm. Începurăm să ridicăm muntele. Mergeam în urma Lui liniştiţi şi tăcuţi. Am mers aşa cam o jumătate de oră. Muntele Tabor nu era prea înalt. Ne apropiam de miezul nopţii. Vârful, culmea muntelui era aproape. Simţirăm o forţă care ne opri. Iisus îngenunche; lângă El şi noi. Ridică mâinile către Cer şi începu să se roage într-o limbă ce nu o înţelegeam... Doar atât înţelegeam, că se ruga să încarce pe Apostoli cu putere şi curaj.

Se adunară nori deasupra noastră. Un torent luminos se revărsă deodată din înălţimi peste Iisus, care se transformase parcă într-un râu de flăcări ce-i învăluiau tot trupul. La un moment dat, Iisus se ridică în picioare şi se întoarse spre noi: Faţa Îi lumina ca soarele, iar veşmintele Îi scânteiau albe ca zăpada. În jurul Lui se formă un nimb uriaş de LUMINĂ, care creştea, creştea, până ce am fost şi noi

trei acoperiţi. Iacov şi Petru căzură cu faţa la pământ. Iisus îmi spuse: „Vino !” Şi ne-am îndreptat spre vârful muntelui. Pe măsură ce ne apropiam, zării cum coborau din înălţimi spre noi doi bărbaţi în veşminte luminoase. Erau Ilie şi Buddha, marele înţelept conducător al Oraşului de Aur, care ni se adresă astfel:

- Am venit la voi să vă aducem salutul milioanelor de spirite din Oraşul de Aur, care suntem alături de voi în Misiunea voastră !

- Orice am încercat cu cărturarii şi fariseii, nu am reuşit ! spuse Iisus.

- Ştim, spuse Buddha, şi nelegiuirea lor nu va cunoaşte slăvile !

- Ştiu... răspunse Iisus. Cred că vor face cu Mine ceea ce au făcut cu Ioan Botezătorul şi poate şi mai rău, dar... Sunt pregătit să port povara până la capăt !

- Am venit să-Ţi comunicăm că OPALUL nu va face nici o intervenţie în a Te salva. Vei rămâne singur şi nimeni din Lumea noastră nu va primi puterea necesară pentru a Te apăra...

- Facă-se voia Celui ce M-a trimis ! răspunse Iisus.

Între timp, în vremea acestui scurt dialog, au coborât milioane de spirite, care formaseră în jurul muntelui un amfiteatru. În văzduh apăru în depărtare un TRON DE LUMINĂ, din care ţâşneau fulgere în toate direcţiile şi un glas tună din înălţimi:

- „ZIUA BIRUINŢEI TALE VA VENI... NU ACUM, CI CÂND VEI COBORÎ A DOUA OARĂ PE PĂMÂNT ! ACUM VEI FI MIELUL CE SE VA DA SPRE ÎNJUNGHIERE!... (şi ca un bubuit răsună vocea aceea şi mai tare**): ATUNCI VEI FI „LEUL” CE VA PEDEPSI ŞI VA ÎNVINGE !”**

- Fie Voia TA, Părinte ! răspunse Iisus. Şi în clipa aceea norii adunaţi deasupra noastră împrăştiară picuri de rouă răcoritoare. Cerul se închise. Nu ştiu de au văzut ceva Iacov şi Petru, dar glasul sigur L-au auzit. Aşa am crezut, dar nu i-am întrebat.

Cu Iisus înaintea noastră, am început să coborâm. Pe ceilalţi Apostoli i-am găsit dormind. Iuda, cum v-am spus, nu venise cu noi. Ne-am aşezat şi noi să dormim puţin. Iisus însă medita şi se ruga. Era palid la faţă şi trist. Am dormit. Ne-am trezit la glasul lui Iisus:

- Treziţi-vă, dragi copii !

Petru se apucă să povestească ceea ce se întâmplase mai înainte. Apostolii au regretat că au adormit şi n-au participat la **TRANSFIGURAREA** lui Iisus. Petru spunea că Moise şi Ilie vorbiseră cu Iisus. Ei nu-l ştiau pe Buddha, dar eu i-am lăsat să creadă că a fost Moise, că nu ştiau cine este Buddha.

Am plecat spre Ierusalim. Când am ajuns acasă, am alergat la Fecioara Maria să-I povestesc cele întâmplate. Ştia... văzuse de la distanţă totul. Ina şi Miriam la fel. De la distanţă văzuseră ceea ce văzusem eu pe TABOR...

Acesta a fost AL DOILEA MUNTE pe care îl urcase Iisus, spre a vorbi Apostolilor Săi. Numai eu, Petru şi Iacov L-am văzut pe Iisus în acel nimb luminos; ceilalţi, care adormiseră în timpul cuvântării lui Iisus, au scăpat unica ocazie de a-L vedea pe Iisus în marea-I splendoare divină...

... .

Afară se luminase de ziuă. În camera unde lucram era pace şi linişte.

Densi: - Ce reprezintă icoana aceea mare de pe peretele din stânga ?

Teofilact: - Reprezintă „*Coborârea în infern a lui Iisus*”, cum salvează din întuneric marile personalităţi ale Bibliei....

Densi: - Poveşti ! Personalităţile erau salvate, ajunseseră în straturi, dar deh, mitul e mit ! Până la adevăr e cale lungă !...

Hai să vă continui povestirea ! Dar voi nu aţi obosit ?

- Nu, nu ! Ne simţim cum nu se poate mai bine ! spuse sora mea cea bună.

Teofilact: - Te ascultăm, iubitul nostru !

AL TREILEA MUNTE

Multe şi nenumărate pilde şi parabole a spus Iisus. Cine le mai poate ţine minte !? Şi să ştiţi că textele evanghelice conţin doar un mic număr şi mai ales cele mai simple, cele mai uşor de reţinut. Iisus dădea şi exemple savante, multe parabole complicate, adevărate povestiri ce le crea pe moment. Cine le mai putea reţine, cine le mai putea reda farmecul !? Cine !? Eu am scris o Evanghelie simplă şi sacră. După cum ştiţi, eu nu am pomenit de nici o parabolă sau pildă. Doar ceilalţi evanghelişti le-au consemnat. Ei au reeditat şi legenda cum că Iisus S-ar fi născut într-o peşteră din Betleem. Poveşti ! Nici un Apostol nu a cunoscut taina noastră, că noi aparţineam Egiptului, noi, adică Iisus, Fecioara Maria, Miriam şi cu mine. Doar Ina era născută şi crescută la Roma, într-o familie de constructori de corăbii.

Dar aceasta o ştiam numai noi cinci.

Iisus Îşi continua programul Său obişnuit: o zi lucra alături de Iosif, ziua următoare învăţa poporul şi predica. Ajunseseră preoţii templului să nu mai aibă credincioşi care să le aducă jertfe. Îngrijoraţi de succesul ce-l avea Iisus în rândul poporului, Ana şi Caiafa au început o campanie publică împotriva lui Iisus, acuzându-L că nesocoteşte Legile leviticului şi că dispreţuieşte templul. Iuda era emisarul lui Ana şi Caiafa, care le furniza date privitoare la Învăţătura lui Iisus. Cel mai tare băteau toba fariseii şi cărturarii cu faptul că Iisus Îşi propusese să dărâme templul lui Solomon, ceea ce pentru iudei ar fi fost un sacrilegiu.

Ana şi Caiafa au mers într-o zi la Pilat, guvernatorul roman în Ierusalim, şi l-au făcut atent la faptul că Iisus Este un răzvrătit şi că îndeamnă poporul la revoltă împotriva romanilor. Pilat intrase la griji. Era un om slab, care primea mult aur de la Ana şi Caiafa şi aceştia făceau din Pilat ceea ce voiau ei.

Cercul în jurul lui Iisus se strâmta din ce în ce mai mult şi Ana şi Caiafa începură să atace direct pe Iisus, vorbind poporului ca de un vrăjitor Ce lucrează cu puteri primite de la diavol. Poporul se clătina. Cei mai mulţi ascultau de Ana şi Caiafa, dar erau şi câteva mii care erau ataşaţi de Iisus.

Iisus părăsise în ultimul timp Ierusalimul şi predica prin Galileea, Samaria şi alte localităţi. Se ferea de arestare, nu că avea teamă, dar era dornic Să mai trezească la viaţă şi pe alţii.

Într-o zi, când vindecase un paralitic pe malul lacului Ghenizaret, Iisus spuse că merge la Ierusalim să se predea. Nu voia să apară ca un laş în faţa noastră şi-n faţa celor ce credeau în El.

Intrarea în Ierusalim a fost triumfătoare. Mii de cetăţeni ieşiră în întâmpinarea Lui cu ramuri de finic. Iisus era călare pe o asină, mergea trist şi fără nici o undă de satisfacţie faţă de ovaţiile cu care era înconjurat.

- Îi vezi pe aceştia ? Peste câteva zile tot ei vor striga să fiu răstignit sau se vor încuia în casele lor, fără să vină să Mă susţină**.** O adunătură de laşi, aceştia sunt iudeii ! Un popor care nu va scăpa de blestemul ce planează asupra caselor lor ! îmi spuse Iisus.

Iisus însărcină pe Apostoli ca miercuri seara să găsească o cameră, unde să le comunice ceva important. Le-a mai spus să aducă o pâine mare, rotundă, vin şi o cupă frumoasă, pentru că vrea să oficieze un ritual sacru, care să rămână pe veci valabil.

A venit şi seara **CINEI TAINICE**.

Toţi Apostolii ne-am adunat într-o mică sală, curată şi îngrijită. În mijloc era o masă lungă cu 12 scaune şi unul în mijloc mai înalt. Iuda venise şi el la această CINĂ, pentru că Apostolii ţineau banii la el şi având nevoie să plătească chiria camerei, au cerut bani de la Iuda şi astfel el a aflat.

Iisus s-a aşezat în mijloc şi noi roată în jurul Lui. Eu am stat chiar în dreapta Lui. În dreptul lui Iisus, pe masă, era o pâine mare, rotundă şi frumoasă şi o cupă mare cu vin. Fiecare Apostol avea în faţă câte o farfurie şi câte un pahar. Iisus tăcu câteva minute, apoi deschise cuvântul:

- V-am ales pe toţi 10 şi v-am numit Apostoli. Ioan nu este dintre voi. Nici Iuda. Iuda a vrut el să fie alături de noi, dar cu alte gânduri. Are şi el misiunea lui, iar Eu nu-l împiedic... (şi, privindu-l în ochi pe Iuda, acesta plecă capul).

- Mergi Iuda şi fă ceea ce vrei să faci ! Slujeşte-ţi stăpânii, căci nimeni nu poate sluji la doi domni. Mergi şi lasă-ne singuri !

Unul dintre voi astăzi Mă va vinde !

Apostolii se agitară la acest cuvânt.

- Cine, Doamne ?! Cine va putea face una ca asta ?!

- Cel ce acum bagă pâine în cupă, grăbindu-se să mănânce, fiindcă îi este foame.

Chiar în acel moment, Iuda, care începuse să mănânce singur, băgase o bucată de pâine în cupă, crezând că e vin acolo..., dar Iisus încă nu turnase vin în cupă. La auzul acestor cuvinte, Iuda s-a simţit demascat şi, zornăind plin de bani, ieşi afară din cameră, iar noi am rămas 11 şi cu Iisus, 12.

- Acum, fiindcă a ieşit fiul pierzării, vă voi adresa ultimul Meu cuvânt, înainte de suferinţa ce Mă aşteaptă.

V-am ales din mijlocul oamenilor ca să fiţi luminători, Apostoli şi propovăduitori ai adevărului ce l-am descoperit vouă. Prin viaţa Mea v-am dat exemplu cum să trăiţi. Să nu trăiţi din munca altora pe motiv că sunteţi predicatori şi învăţători. Să aveţi fiecare o meserie din care să vă câştigaţi existenţa. Restul, tot efortul, tot sacrificiul să-l faceţi pentru a predica cuvântul adevărului ce l-am descoperit vouă.

V-am vorbit, M-aţi auzit vorbind şi altora, dar... să nu credeţi că am spus tot ceea ce am avut de spus. Dimpotrivă, v-am spus doar o mică parte, căci de ar fi fost să vă spun totul, nu aţi fi putut înţelege. De aceea M-am limitat la pilde şi parabole, la simboluri şi la exemple, ca să Mă pot face înţeles.

Mai am multe să vă spun, dar acum nu le puteţi înţelege !

Până acum v-am vorbit în pilde şi parabole, dar voi reveni pe Pământ a doua oară şi abia atunci voi vorbi deschis despre toate tainele pe care acum nu le-am putut atinge.

V-am dat puţin, dar acest puţin să-l păstraţi cu ardoare şi cu credinţă. Cei ce vor preţui acest „puţin", vor fi vrednici atunci să cunoască mai mult.

Acum nu Mi-aţi pus întrebări**, dar va veni vremea când voi reveni pe Pământ să dau răspuns tuturor întrebărilor. Vor veni ani de ceaţă şi de întuneric; oamenii vor ajunge să dispreţuiască Învăţătura Mea, dar cel ce va păstra cu sfinţenie Învăţătura Mea de acum, atunci va ajunge să cunoască TOTUL, ce îl voi dărui Eu celor aleşi.**

Ceea ce v-am dat, şi Eu am primit de la Tatăl. Tatăl Este mai mare ca Mine, dar Eu cu El UNA Suntem ! Mă rog Tatălui Meu ca seminţele ce le-aţi primit de la Mine să încolţească în voi şi să aducă rod, căci după rod se judecă tot pomul. Ceea ce aţi primit, daţi şi altora, căci de aceea v-am ales, ca să fiţi semănători, tot aşa după cum şi Eu tot Semănător am fost.

Alergaţi, cutreieraţi ţările, mergeţi şi la alte popoare şi daţi din adevărul cuvintelor Mele !

FOC AM VENIT SĂ ADUC PE PĂMÂNT ! FOC V-AM DAT VOUĂ DIN FOCUL MEU !... DE ACUM SĂ NU MAI LENEVIŢI, CI SĂ ARDEŢI ÎN GÂNDURI ŞI SIMŢIRI !

Iată, Eu plec acum ! Plec, dar Mă voi întoarce. Voi pleca din Lumea aceasta umilit şi înfrânt, dar **voi veni la sfârşitul veacurilor glorios şi biruitor !** Voi fi silit să primesc cupa cu venin, să beau paharul otrăvii până la fund... singur, doar cu Ioan lângă Mine. Voi vă veţi ascunde şi vă veţi teme de moarte, căci sunteţi laşi şi neputincioşi, temători de moarte şi lipsiţi de vlagă.

- Eu nu Te voi părăsi, Doamne, ci voi fi mereu cu Tine, mereu lângă Tine ! spuse Petru.

- Amin zic ţie, Petre, nu va cânta cocoşul de trei ori şi te vei lepăda de Mine, căci nici tu nu eşti deasupra celorlalţi !

Când Mă veţi vedea, vă veţi ruşina de laşitatea voastră. Atunci veţi plânge şi veţi regreta că M-aţi lăsat singur şi nu aţi luptat pentru Mine alături de Ioan, cel pe care Eu îl iubesc ca pe Mine Însumi.

Într-un târziu se va trezi în voi setea de Mine, dorul de a vă jertfi pentru Mine şi abia când veţi alege să plecaţi la luptă pentru Numele Meu, abia atunci veţi simţi prezenţa Mea în voi. Veţi fi trişti pentru teama ce aţi avut-o să veniţi lângă Mine. Veţi suferi asemenea femeii ce naşte, dar care, după ce naşte copilul ei, se bucură. Aşa şi voi veţi ajunge să vă bucuraţi în temniţe şi prigoniri pentru Numele Meu.

Adevăr vă grăiesc: voi veţi plânge şi vă veţi tângui, iar lumea va râde şi se va bucura; voi vă veţi întrista, dar întristarea voastră se va preface în bucurie şi nimeni nu va putea lua bucuria acesta de la voi.

Puţin va trece şi nu Mă veţi mai vedea şi iarăşi puţin va trece şi iarăşi Mă veţi vedea. Ne vom reîntâlni atunci când FOCUL va arde deplin în voi. Până atunci însă, să luptaţi, să vă jertfiţi, căci numai cel ce-şi ia Crucea ca să-Mi urmeze Mie, numai acela Mă va găsi, numai acela Mă va afla.

Amin zic vouă ! Când Mă veţi înţelege, atunci nimic nu Mă veţi mai întreba. Acum însă nu aţi înţeles drumul ce-l aveţi de urmat, dar după ce va trece puţin şi nu Mă veţi mai vedea, abia atunci veţi înţelege că drumul Meu este şi drumul vostru. În ziua aceea, orice veţi cere în Numele Meu veţi avea, şi bucuria aceasta nimeni nu o va putea lua de la voi.

Să se depărteze de la voi teama şi frica ! Îndrăzniţi ! Fiţi biruitori precum şi Eu biruitor am fost ! În Lume necazuri veţi avea, dar să nu vă fie teamă de nimeni şi de nimic !

Veţi fi ocărâţi şi prigoniţi pentru Numele Meu. Izgonivă-vor din temple şi sinagogi, vă vor pune în lanţuri şi vă vor târî în închisori; ba va veni vremea ucigându-vă pe voi, aceluia să i se pară că aduce închinare lui Dumnezeu.

Eu sunt PÂINEA CEA VIE Care S-a pogorât din Cer să vă fie vouă hrană, spre sfinţire ! Mâncaţi din pâinea ce v-am dat-o Eu, beţi din izvorul de la care v-am învăţat să vă adăpaţi ! Coborâţi în voi înşivă, ca să descoperiţi acolo, în adânc, Lumina ce vine de la Tatăl !

Eu sunt rădăcina şi tulpina viţei-de-vie. Voi sunteţi vlăstarele. De veţi rămâne în Mine veţi aduce rod, iar de vă veţi desprinde, vă veţi usca şi nici un rod nu veţi aduce.

Iată, Eu plec şi nu Mă veţi mai vedea. De veţi vrea să Mă găsiţi, căutaţi-Mă în voi înşivă şi acolo, în cămara cea mai ascunsă a inimii voastre, în adâncul gândirii voastre, Mă veţi găsi. Acolo, în adâncul fiinţei voastre, Mă voi arăta vouă şi veţi cunoaşte că cele ce v-am spus sunt adevărate !...

Apoi, ridicând ochii către Cer, Iisus se rugă astfel:

- Părinte, întăreşte pe Fiul Tău şi-I dă Lui putere să reziste în faţa suferinţei ce-L aşteaptă ! Tu Mi-ai dat pe aceştia ca să-i fac Apostolii Mei ! Trimite peste ei Duhul Tău cel Sfânt, ca să se încarce cu putere şi curaj, pentru a birui şi ei necazurile şi suferinţele prin care vor trece !...

Iată, Eu nu am reuşit să salvez pe fiii lui Israel. Împietrirea lor a fost mai tare decât cuvântul ce l-am adus lor.

Fie ca aceştia ce sunt aici de faţă, care au primit cuvântul Meu, să aibă putere în Lume, s-o biruiască ! Mandatul ce Tu Mi l-ai dat Mie, Eu îl las lor, ca ei în Numele Meu să propovăduiască şi-n Numele Meu să biruiască ! Eu le-am dat cuvântul Meu, iar fraţii lor îi vor urî pentru aceasta, dar Eu voiesc ca inima lor să nu se întristeze, ci bucuria aflării Mele să nu se depărteze de la ei.

Precum Tu, Părinte, eşti în Mine, şi Eu sunt în Tine ! Fie ca şi aceştia să rămână întru Mine şi cu toţii UNA să fim ! Fie ca ruga lor să fie ascultată şi tot ceea ce vor cere în Numele Meu, ei să aibă ! Căci de aceea i-am scos din Lume: ca TOŢI UNA SĂ FIM ÎN FAPTĂ, GÂND ŞI CUVÂNT !

Părinte Sfinte, voiesc ca unde sunt Eu, să vină şi aceştia pe care Tu Mi i-ai dat, ca să vadă slava Mea şi din slava şi Lumina Mea să se lumineze şi ei.

Părinte Drepte, lumea nu Te-a cunoscut, dar Eu Te-am cunoscut şi aceştia au cunoscut că TU M-ai trimis. De aceea voiesc ca Iubirea cu care M-ai iubit pe Mine, să fie şi cu ei, până la sfârşitul veacurilor !

Şi acestea zicând Iisus, a luat pâinea cea mare şi rotundă şi frângând-o, a făcut 12 bucăţi şi a dat fiecăruia în parte, zicând:

- Luaţi, mâncaţi, acesta este Trupul Meu care se frânge pentru voi, pentru a vă curăţi şi lumina, pentru ca să aveţi putere în cuvânt şi voinţă de neclintit în inimă !

Apoi, umplând cupa cu vin, a ridicat-o, zicând:

- Beţi dintru acesta toţi, acesta este Sângele Meu, al AŞEZĂMÂNTULUI CELUI NOU, ce-l voi ridica pentru ca lumea să iasă din întuneric şi să cunoască Lumina, să se curăţească de păcate şi să cunoască tainele Împărăţiei Cerurilor !

Şi acestea zicând, a sorbit de trei ori din cupă, apoi a dat cupa Apostolilor, ca toţi să ne împărtăşim din ea. După ce bău ultimul, Iisus reluă cuvântul:

- Acum, UNA suntem ! UNA să fim în CUGET, CUVÂNT şi FAPTĂ !

Ceea ce Eu am făcut acum, să faceţi şi voi în amintirea acestei seri.

Mâncaţi TRUPUL MEU, beţi SÂNGELE MEU ! Cel ce mănâncă Trupul Meu şi bea cu adevărat Sângele Meu, acela cu Mine petrece şi Eu întru el. De nu veţi mânca Trupul Meu care este

ÎNVĂŢĂTURA MEA şi de nu veţi bea **Sângele Meu** care este **GÂNDIREA MEA**, nu veţi avea viaţă întru voi. De veţi rămâne întru Mine şi Eu voi rămâne întru voi !

FOC AM VENIT SĂ ADUC PE PĂMÂNT ! ARDEŢI ÎNTRU MINE, APRINDEŢI-VĂ ÎN IUBIREA MEA ŞI UNA VOM FI ÎN VECII NESFÂRŞIŢI ! AMIN !...

Apoi, în linişte, fiecare am mâncat bucata de pâine ce am avut-o în faţă, dată de Iisus şi Însuşi Iisus a turnat în paharul fiecăruia vin roşu rubiniu şi cu toţii am băut.

Apoi Iisus a zis:

- Să mergem ! Iată, ceasul prinderii Mele s-a apropiat !

Şi plecând noi de acolo, ne-am dus în grădina Ghetsimani, unde cu toţii ne-am rugat. Dar somnul iar a prins pe Apostoli şi au adormit. Atunci m-am apropiat de Iisus, care se ruga într-o parte şi-L auzii zicând:

„*Primeşte, Doamne, cupa suferinţei Mele* !”

Şi un glas răspunse: „*Nu primesc ! Mergi până la capăt* !”

Iisus, cu lacrimi în ochi, se întoarse către mine, zicând:

- Nu există salvare ! Toţi Mă vor părăsi, afară de tine, dar singur ce poţi face ?...

Şi-n clipa aceea, Iisus zări un grup de ostaşi romani şi zise:

- Iată, stăpânitorii Lumii acesteia vin să Mă ia !

Ostaşii aveau drept călăuză pe Iuda vânzătorul, care, zărindu-L pe Iisus, L-a sărutat, zicându-i:

- Bucură-te, Învăţătorule !

Iar soldaţii legându-L, L-au luat cu ei. Am mers şi eu alături de întregul grup ce-L ducea pe Iisus. L-au dus întâi la marele preot, arhiereul Ana, unde am cerut să pot asista şi eu. Ana a încuviinţat şi a cerut să-L dezlege pe Iisus. După ce a fost dezlegat, Ana, foarte cuviincios, L-a rugat pe Iisus să plece definitiv din Iudeea. Iisus a refuzat violent, arătând că misiunea ce i-a încredinţat-o Tatăl, era să salveze poporul iudeu şi, din această cauză, cu orice risc, El va continua să propovăduiască aici, în Ierusalim.

Ana i-a explicat că, din cauza predicilor Sale, poporul a început să părăsească templul, să nu mai aducă jertfe la Altar, să dispreţuiască pe cărturari, într-un cuvânt, Ana avea toate motivele să-I impună lui Iisus să plece.

Văzând că nu-L poate clinti pe Iisus, Ana Îl trimise la Caiafa, marele judecător. Caiafa Îi propuse şi el părăsirea Ierusalimului şi chiar a întregii Iudei. Acelaşi ton cuviincios şi la Caiafa, dar Iisus răspundea cu replici dure şi cu acuzatorii, făcându-l pe Caiafa „pui de năpârcă “ şi „şarpe plin de venin”.

Când Caiafa a văzut că nu poate reuşi cu nimic, schimbă tactica şi-L acuză de hulă împotriva lui Dumnezeu, pentru că a afirmat că e Fiul lui Dumnezeu şi că a spus că va dărâma templul lui Solomon. Iisus a recunoscut că acuzaţiile sunt adevărate. Atunci, Caiafa a ieşit afară în faţa mulţimii, a început să-şi rupă hainele de pe el şi să strige:

„- Huleşte, huleşte !”

Iar la circul pe care îl făcea Caiafa, mulţimea a început să urle:

”- Să fie răstignit ! Să se răstignească !”

Mulţimea era aţâţată de preoţi, cărturari şi farisei, astfel că lucrurile începură să evolueze în rău.

Ştiţi mai departe ce a urmat. Pilat s-a dovedit laş şi Iisus a fost condamnat de către Caiafa la răstignire. Când lui Iisus I s-a pus Crucea pe spate, Ina a leşinat. Iisus mi-a poruncit, cu Crucea pe umăr, să O duc pe Ina acasă.

Când am ajuns acasă şi am întins-o pe pat, Ina muri. Am rămas uluit în faţa acestei dureri sufleteşti care i-a cauzat moartea. Am lăsat-o pe Miriam cu trupul neînsufleţit al Inei, iar eu m-am întors la Iisus. Tocmai ajunsese pe Golgota şi aştepta venirea călăilor. Am vrut să-I spus de Ina, dar Iisus mi-a luat-o înainte:

- Ştiu ! S-a dus înaintea Mea, sfârşită de durere. Nu ar fi suportat să Mă vadă pe Cruce. Acum stă lângă Mine şi plânge !

Am închis atunci ochii şi într-adevăr, Ina era în spirit şi plângea, înconjurată de zeci de spirite triste.

Nu pot descrie groaznica batere a cuielor ! Nu pot înfăţişa disperarea Fecioarei Maria, hohotele Ei de plâns, parcă şi acum le aud în minte !

Când Crucea a fost ridicată, Iisus a făcut ochii mari de durere. Sângele Îi curgea şiroaie din mâini şi din picioare. Ştiţi ce-a spus !

În clipa când însă Spiritul Său a început să iasă, s-a făcut întuneric şi cutremur după cutremur a zguduit Pământul. Toţi au fugit de spaimă, numai eu cu Fecioara Maria am rămas lângă Cruce, să asistăm la cele ce se petreceau în spaţiu. Când Spiritul lui Iisus a ieşit total din corpul material, Ina L-a îmbrăţişat. Erau acolo venite multe spirite opalice, care L-au înconjurat şi s-au ridicat spre înălţimi. Iisus cu Ina s-au întors spre mine şi Fecioara Maria şi ne-au făcut cu mâna. Iisus Era trist. Ina Era veselă însă. Scăpase de mizeria trupului.

Acesta a fost cel de-AL TREILEA MUNTE !...

Pe Ina am îngropat-o după ce L-am îngropat mai întâi pe Iisus. I-am umplut coşciugul cu flori. Ochii Fecioarei Maria, ai lui Miriam şi ai Mariei Magdalena nu se mai uscau.

Am uitat să vă spun de Maria Magdalena. O salvase Iisus de la omor. Voiau iudeii să o ucidă, fiindcă o prinseseră în păcat. Iisus însă a salvat-o şi ea nu s-a mai depărtat de El.

Ce să vă mai spun ? Că a înviat ? Ştiţi ! Că Ana şi Caiafa au plătit ostaşii care păzeau mormântul să nu spună că Iisus a înviat ? Ştiţi şi mârşăvia aceasta ! Ostaşii, însă, au luat şi banii, dar au şi împrăştiat ştirea în tot oraşul.

Ştiţi că Iisus s-a arătat şi Apostolilor după Înviere şi prima care L-a văzut a fost Maria Magdalena.

Vă voi spune că ne-am întors în Egipt toţi trei: Fecioara Maria, Gazetis-Miriam şi eu. Iusups-Asopius murise.

Cei din templul din Alexandria mi-au făcut o primire caldă şi Arconomus a vrut să-mi cedeze locul lui de Faraon şi Mare Preot. Nu am primit. În schimb, am fost ascultat orbeşte de toţi. Am mers cu toţii prin toate templele şi am vorbit de răstignirea lui Iisus şi de bucuria Învierii Lui.

Am fost apoi în toate oraşele mari ca: Xeropotamus, Eudomexis, Tropotemanis şi în toate am sărbătorit cu procesiuni Învierea lui Iisus.

În cei trei ani cât am lipsit, cei 70 de Apostoli făcuseră pur şi simplu minuni. Tot Egiptul ştia de Iisus şi în toate templele se oficia ritualul „frângerii pâinii”.

Am precizat şi reconsiderat botezul egiptean, adaptându-l, transformându-l într-un eveniment major, care să se oficieze nu la 3 ani, ci la 14, pentru ca respectivul copil să fie conştient de opţiune, să fie deja instruit de părinţi şi de preoţi asupra importanţei evenimentului: intrarea în comuniunea „Christianică”. Aşa am denumit eu noua religie:

CHRISTIANISM

şi întreg Egiptul trăia acest istoric şi epocal eveniment.

Preoţia am reorganizat-o, păstrând însă cele trei trepte deja încetăţenite. Adică, propriu zis, am păstrat titlul de preot slujitor al ritualurilor pentru popor, iar preoţilor învăţaţi le-am dat ca distincţie un brâu roşu; ei erau cei ce se ocupau cu ştiinţele şi supravegheau preoţii poporului, iar iniţiaţii aveau să poarte o cruce la piept şi toiag. În plus, am creat categoria de mari preoţi, adică arhierei, care aveau să ceremonieze sfinţirea preoţilor de diverse categorii. Am desfiinţat titulatura de Faraon şi am instaurat titlul de PATRIARH. Desigur, terminologia era în limba egipteană alta, eu însă v-am tradus în termenii pe care-i înţelegeţi voi.

Bineînţeles, nu am lăsat deoparte nici activitatea anahoreţilor (pustnicilor). Am adunat în Alexandria pe toţi conducătorii de comuniuni pustniceşti şi am scos din invocaţii şi formule numele lui Isis şi al lui Horus. În locul lor am pus Lumina lui Iisus.

Apoi, după ce am pus aproape toate acestea la punct, m-am retras alături de cinci mari sihaştri: Pimen, Panivo, Pneoma, Sertus şi Macarius, fostul meu îndrumător; ne-am dus în secret într-un loc ascuns, neştiut de nimeni, şi am luat legătura cu Iisus. Mai întâi s-a prezentat LIGURDA HE SONTINEOLOVELLA, spiritul opalic din care mă desprinsesem a 11- a parte.

Ligurda ne-a povestit adânca tristeţe a lui Iisus când s-a reîntors în Opal. Nimeni şi nimic nu-L putea înviora din cauza insuccesului avut cu conducătorii iudeilor.

După răstignire, întreg Opalul a amuţit. Părintele Luminilor clocotea de mânie pentru mârşavele chinuri şi umilinţe prin care fusese trecut Însuşi Fiul cel Iubit al Tatălui.

După un îndelungat timp, Părintele Luminilor a convocat toţii Fiii, toţi înţelepţii şi colaboratorii în Marea Sală a Tăcerii şi a luat cuvântul Însuşi Părintele Luminilor, prezentând hotărârea Lui de neclintit de a nimici pe luciferieni. Tot Opalul a fost de acord. Nimeni nu a mai propus o nouă intervenţie, nimeni nu a mai propus să coboare un nou Trimis. Opalul întreg a blestemat pe Lucifer şi i-a rostit sentinţa:

ARDEREA TOTALĂ A TUTUROR SPIRITELOR NEGRE ŞI CU CULORI ÎNCHISE !

Teofilact: - Şi pentru când a fost fixată această ARDERE ?

Densi: - Opalul avea nevoie de timp să se pregătească şi s-a tot pregătit, astfel că, la ora când noi discutăm - adică acum - Opalul este pregătit de intervenţie şi curând... foarte curând, veţi asista şi voi la MARELE DANS AL MORŢII, care va însemna şi A DOUA VENIRE A LUI ISUS.

Trebuie să ştiţi că Iisus Este deja pe Pământ. S-a întrupat în mare taină şi acţionează în secret, colaborând cu Opalul. Nimeni însă nu-L va cunoaşte... înţelegeţi ?

NIMENI nu va şti cine Este !

Teofilact: - Dar tu Îl ştii ?

Densi:- Da !

Teofilact: - Poţi să ne spui şi nouă măcar cine este şi în ce ţară trăieşte ?

Densi: - Nu am voie să spun absolut nimic despre EL ! De-ajuns că v-am spus că este, studiază şi creează pe Pământ. A realizat, nu cu mult timp în urmă, legătura telepatică cu Discul Său Integral şi în curând se va dezlănţui... Dar repet:

STĂ ATÂT DE BINE ASCUNS, ARE UN STIL DE LUCRU ATÂT DE ORIGINAL, CĂ NIMENI NU-ŞI VA DA SEAMA CĂ EL ESTE "ACELA" !...

Vreau să vă spun acum ceva despre greci. În Alexandria veneau la studii foarte mulţi greci. Unii dintre ei se arătau atât de atraşi de tradiţia egipteană, încât rămâneau în Egipt şi ajungeau să intre în rândurile iniţiaţilor. Printre cei 1200 de iniţiaţi egipteni aveam aproape 100 de greci. Am convocat toţi iniţiaţii greci în Alexandria şi am hotărât să mergem la Atena pentru a pune şi acolo bazele unei comuniuni de creştini.

Am plecat în Grecia cu 20 de iniţiaţi greci, profesori şi instructori de preoţi. În Grecia însă, am fost foarte prost primiţi, guvernatorul roman din Atena nedându-ne permisiunea să predicăm şi să ţinem întruniri publice chiar în ţara care furnizase romanilor religia lor de stat.

Atunci am luat o corabie şi am mers în Asia Mică, în cetatea Efes, unde stăpânirea romană era absentă. În Efes am avut mare succes.

După aceea am fost în Milet şi Smirna, apoi în Tiativa şi Pergama şi, în cele din urmă, în Sardes, Filadelfia şi Laodiceea. În fiecare din aceste oraşe am organizat comuniuni, am sfinţit preoţi slujitori ai ritualurilor obişnuite: botez, cununie şi frângerea pâinii, şi am pregătit câte un grup de preoţi din care, mai târziu, aveam să numesc şi arhierei, adică fiecare oraş să aibă câte un fel de Mare Preot, un fel de episcop, cum spuneţi voi astăzi.

Fecioara Maria a mers cu mine pretutindeni. Eram protectorul Ei şi Ea se ocupa cu comuniunile de femei creştine. Între timp îmbătrânise şi-şi simţea aproape sfârşitul şi a cerut să moară tot în Ierusalim, unde fusese răstignit Iisus, „Fiul Ei".

Am lăsat toate treburile şi am luat o corabie ce mergea până în Cipru şi de acolo am găsit nişte evrei care ne-au dus până aproape de o localitate al cărei nume nu mi-l mai amintesc şi de acolo am mers în Ierusalim, unde am tras la casa Elisabetei, care încă mai trăia.

Moartea Fecioarei Maria parcă nu a fost o moarte adevărată. Stătea în sicriu zâmbind. Parcă dormea şi avea un vis frumos. Voia să nu mai trăiască, fiindcă Îi Era dor de Iisus. Ne-a spus simplu: „De acum vă las, dragii mei !"... S-a întins pe pat, s-a mai uitat o dată la noi, a respirat o dată adânc, zâmbind şi... gata ! Însuşi Iisus Era de faţă în spirit şi a făcut ca toţi Apostolii să fie aduşi pe nori în Ierusalim, să participe la înmormântare cu toţii.

După aceea ne-am întors în Efes, unde formasem comunităţile cele mai bine închegate. Aveam cam la 60 de ani şi mă simţeam în plină putere. Pe Gazetis, am uitat să vă spun, o lăsasem în Egipt. Ea era acum mediuma templului din Haricanomus, templu unde se oficiau acum slujbe creştine.

În Efes am oficiat instalarea primului episcop. Apoi a urmat Miletul şi Smirna şi în cele din urmă în toate cele 7 cetăţi am instalat episcopi dintre cei mai zeloşi preoţi.

Gândul îmi era la Sparta şi Athena. Am plecat acolo cu încă patru preoţi greci, care studiaseră în Egipt. Am început propovăduirea fără să cer încuviinţarea oficialităţilor. Prima dată am vorbit chiar pe Acropole. Am avut mare succes.

Nu v-am spus că aveam şi puterea de a vindeca, dar, ceea ce a fost mai interesant, au fost discuţiile cu filosofii athenieni, pe care am reuşit să-i cuceresc. Succesul, însă, nu a fost de durată, căci guvernatorul roman la Athena a trimis după mine, să mă aresteze. M-au ţinut închis 2 zile şi m-au eliberat cu condiţia de a nu mai propaga Învăţătura lui Iisus.

Eu m-am întors însă la filosofii mei de la Acropole şi mi-am continuat activitatea, fără să ţin seama de ameninţările romanilor. Zece ani am stat în Athena şi Sparta, unde reuşisem să formez comuniuni bine închegate, care oficiau pe ascuns.

Pe greci i-am mai lăsat să cultive câteva Zeităţi: pe Palas Athena-Zeiţa Înţelepciunii, pe Afrodita-Zeiţa Frumuseţii şi pe Nike Pteros-Zeiţa Victoriei înnaripate. Erau simboluri demne de toată consideraţia.

Între timp am mai fost de câteva ori închis şi în cele din urmă am fost condamnat la surghiun, în insula Patmos.

În Patmos am scris Evanghelia şi am dat-o unor corăbieri ce mergeau spre Efes. Am scris ceva provizoriu, având de gând să scriu alta, mai amplă, dar n-am mai apucat. Singurătatea în Patmos m-a împins spre meditaţie şi introspecţie. Stăteam mai mult în transă, călătorind prin straturi şi stând mai mult cu Buddha în Oraşul de Aur, unde adesea venea şi Iisus şi ne povestea visele Lui privitor la cea de „A doua Venire a Sa” pe Pământ. Ne aducea la cunoştinţă teribilele pregătiri în care a intrat Opalul, pentru arderea spiritelor negre şi cu culori închise.

Aceste şedinţe şi întâlniri m-au inspirat la redactarea Apocalipsului. Totul este prezentat acolo indirect, într-o formă alegorică, pentru că nu aveam permisiunea să vorbesc deschis. Erau taine şi Iisus îmi spunea că încă va mai trece mult timp până ce Opalul va fi pregătit complet pentru intervenţie. Acele „Cupe”, acei „Şapte Îngeri cu 7 Potire”, exprimau substanţele nimicitoare pe care Opalul le pregătea pentru nimicirea, pentru arderea netrebnicilor. Pedepsele ce vor cădea asupra Pământului le-am prezentat cam alandala .... nu sesizam pe atunci ordinea desfăşurării evenimentelor... de aceea este cam greu să fie înţeles Apocalipsul...

Am părăsit Pământul după 85-90 de ani. Nu-mi mai aduc aminte cum a fost. În orice caz, simplu şi fără probleme. Ţin minte că eram înconjurat de câţiva egipteni şi greci, cu care am discutat tot timpul până în ultima clipă. Era un grup care mă vizita cu regularitate. Plăteau special o corabie ca să ajungă la mine. În orice caz, nu mai eram normal... aşa, în sensul obişnuit al cuvântului. Transele, călătoriile ce le făceam în Straturi, discuţiile cu Buddha şi Xerotemus, prezenţa lui Iisus în mijlocul nostru, acolo în Oraşul de Aur, făcuseră din mine un om „anormal”. Prietenilor mei le explicasem fenomenele pe care le trăiam şi mă înţelegeau. Nu le-a fost greu să înţeleagă ierarhizarea în spaţiu a spiritelor în funcţie de energia şi luminozitatea ce le aveau... Şi lor li se părea oarecum de domeniul fanteziei şi nici nu prea aveam noţiuni pentru a putea reda disciplina Universului Spiritual...

Cam atât despre venirea mea în corp pozitiv ca Ioan Evanghelistul... Sigur că am avut o viaţă lungă şi activă atât în Egipt, cât şi în Asia Mică şi Grecia...

Teofilact: - Evanghelia în ce limbă ai scris-o ?

Densi: - În greaca veche... pentru greci am făcut-o. Egiptenii nu simţeau nevoia de text. Ei trăiau în adevărul Învăţăturii lui Iisus. Pătrunseseră esenţa CHRISTIANICĂ şi se mişcau în universul conceptelor cu o nespusă uşurinţă... Pe egipteni nimeni nu-i întrecea... Nici grecii nu „băteau” departe de egipteni, dar grecii erau mai raţionalişti, cu tendinţa mereu spre teoretizare, spre formalizare. Egiptenii erau nişte autentici TRĂITORI.... **ei trăiau LUMINA** ce emana din Iisus... Grecii căutau să înţeleagă, erau curaţi desigur şi bine intenţionaţi, dar erau mai reci... Egiptenii erau fierbinţi până la incandescenţă...

Teofilact: - Nu ne-ai spus ce s-a ales cu Apostolii din Iudeea...

Densi: - Ce vă pot spune ?... Nu prea am avut legături cu ei.... Ştiam de Petru că îşi desfăşura activitatea în Roma, iar Toma în Extremul Orient, prin Persia şi India. Toma era cel mai inteligent dintre toţi Apostolii; sclipea de inteligent ce era, plus că era un mare învăţat. Cel mai mult eu îl iubeam pe Toma... aşa simţeam eu... îi admiram spiritul analitic...

Nu ştiu cât a reuşit şi ce succes a avut. Abia mai târziu, după ce a murit, am aflat că a încercat să-i convertească pe buddhişti, dar nu a putut. Buddhiştii se ţineau tare pe poziţie...

Unul singur m-a vizitat: Andrei... El îşi alesese să propovăduiască în jurul Mării Negre, în Dacia şi Caucaz. Fusese primit cu braţele deschise de către daci, la care a rămas ani şi ani de zile, dar nu cunosc amănunte...

Cred că pot spune acum că am terminat cu Ioan Evanghelistul şi putem trece mai departe... Dar, iubite Teofilact, nu mi-ai mai pus nimic să ascult...

Teofilact: - Păi, dacă n-ai mai făcut pauză !... Nu sunt eu de vină ! Uite, mă şi gândeam să-ţi pun să asculţi „*Kirie eleison*”, partea a II-a din „*Missa Solemnis*”, de Beethoven. De acord ?

Densi: - De acord !

Am adus din discotecă placa şi am început s-o ascultăm în linişte şi reculegere.

.....

S-a terminat „*Kirie*” şi a început „*Gloria in excelsis*”. L-am întrebat din priviri pe Densi dacă vrea să asculte mai departe. A dat afirmativ din cap şi am continuat să ascultăm...

A ascultat ce-a ascultat, apoi zise:

- Sincer să fiu, mai inspirate mi s-au părut „*Missele*” lui Haydn. E cam neinspirat Beethoven în „*Missa*” asta...

Hai să vă povestesc mai departe ! Poţi opri pick-up-ul.

B I Z A N Ţ

EROAREA

După ce am părăsit Patmosul, unde credeţi că am mers prima dată ?

Teofilact*:* - La Gazetis ?

Densi: - Nu ! Mai întâi am fost să-L revăd pe Iisus. M-a aşteptat în Oraşul de Aur... Ne-am îmbrăţişat... dar tot trist era... Trist e şi acum, până ce nu va vedea ORDINE pe Pământ !... Dar imediat din Oraşul de Aur, înainte de a intra în Opal, am coborât în Stratul VIII, s-o îmbrăţişez pe Gazetis, care murise înaintea mea. Era cu Fahti - discul ei - şi a fost o adevărată sărbătoare ! Iubirea mea pentru ea era o mare cinste şi discul ei era realmente fericit ! Veniseră sute de spirite din Stratul VIII la ospăţul dat în cinstea încheierii misiunii mele. Bineînţeles că, prin ospăţ, trebuie să înţelegeţi o masă plină cu tot felul de fructe şi sucuri din plante... A fost o sărbătoare minunată, chiar în grădina vilei unde locuia Gazetis cu Fahti.

Pentru meritele ce le avusese pe Pământ, Gazetis primise din partea Părintelui Ceresc şi a lui Iisus Însuşi, POTIRUL PREOŢIEI DE FOC... Era o raritate pentru o femeie, căci Potirul se dă de obicei numai bărbaţilor; mai primise ca distincţie o coroniţă mai frumoasă decât aceea pe care o avusese mai înainte, iar Georgina îi dăruise o mantie albastră de mătase şi permisiunea de a intra oricând în Oraşul de Aur. Însuşi Iisus le-a promis că atunci când Pământul va intra în ORDINE, îl va trimite pe Fahti cu misiune specială pe Pământ, pentru a fi o perioadă conducătorul spiritual al Pământului şi, prin activitatea ce o va depune alături de Gazetis pe Pământ, va putea evolua, astfel încât să intre şi ei definitiv în Oraşul de Aur. Georgina, de pe acum o consideră pe Gazetis ca făcând parte din doamnele Ei de onoare.

După întâlnirea cu Gazetis, am intrat în OPAL. Intrarea a fost fantastică ! Discul meu integral, LIGURDA HE SONTINEOLOVELLA m-a aşteptat chiar la intrarea în Opal; ne-am îmbrăţişat şi prin îmbrăţişare ne-am contopit într-o singură persoană, astfel că dispăruse „Densi” şi acum era numai Ligurda.

Intrarea în Opal a fost de-a dreptul fastuoasă. Tot drumul eram aclamat de spirite şi, în întâmpinare, Îl văd apropiindu-se pe Iisus. Era trist... Tristeţea Lui m-a făcut să-mi plec capul. Mi-am amintit de înfrângerea noastră. Iisus nu putea uita acea înfrângere în faţa cărturarilor iudei, mârşava Lui ucidere. Ne-am privit ochi în ochi şi-am citit setea de răzbunare... o răzbunare dreaptă, sfântă, viguroasă. Alături de El am mers direct în audienţă specială la Palatul unde locuia Însuşi Părintele Luminilor, care, în limbajul opalic este numit „VUTEPVUNTA”, care se traduce „GIGANTICELE CONCEPTE VEŞNICE DE GRANIT”, un cuvânt unic şi venerat de întregul Opal.

Părintele Luminilor ne-a primit serios şi grav, zicându-mi:

- Bine ai venit în mijlocul nostru, prietene ! **Aţi fost învinşi, dar aţi şi biruit**. De acum, toate forţele le vom concentra pentru pregătirea razelor nimicitoare. Toţi savanţii noştri studiază aparate speciale pentru cea **din urmă INTERVENŢIE OPALICĂ asupra Pământului**. De această problemă Mă voi ocupa personal, împreună cu un grup de colaboratori, pe care i-am adus din PERTUŢIE. Acum studiem planul de şoc. Este amplu, este complex, cere nenumărate detalii, pe care le vom rezolva cu o precizie desăvârşită. Iisus va acţiona de aici, dar va avea şi o dublură pe Pământ atunci când vom interveni. Tu vei fi mâna de oţel care va acţiona pe Pământ. Vei primi puteri mari şi vom colabora strâns atunci când peste Pământ se vor năpusti energiile noastre acumulate de veacuri. Acum eşti însărcinat ca, împreună cu Buddha să supravegheaţi şi să dirijaţi evoluţia creştinismului.

Prevăd de pe acum că creştinismul va degenera şi va fi necesar să intervenim pentru a-i corecta evoluţia. Nu ne putem jertfi pentru fiecare zonă a globului. Ne concentrăm în două puncte: India şi Bizanţ. De India se ocupă intens Buddha şi are grijă să trimită reprezentanţi care să ţină cunoştiinţele treze. De Bizanţ te fac pe tine, Ligurda, direct răspunzător. Vei acţiona cum vei crede de cuviinţă. Ai împuternicire din partea Mea să iniţiezi orice acţiune care crezi că va fi necesară pentru a crea şi desăvârşi o religie care să atingă toate aspectele Învăţăturii lui Iisus.

Ne-am hotărât să ne concentrăm atenţia asupra Bizanţului. Desigur, creştinismul se va extinde în multe zone ale Pământului, dar ideile trebuie să iradieze din Bizanţ. Ai fost deja primul semănător la

greci; acum acţionează Pavel din Oraşul de Aur, dar va avea şi el nevoie de corecturi. E cam tumultuos şi nu prea păstrează disciplina logicii.

Tu, Ligurda, peste câteva secole, va fi nevoie să te sacrifici din nou. Prevăd ! Pământul este tentat spre slujirea formelor şi pierde ideea. Tu va trebui să reactualizezi IDEEA şi să-i găseşti expresia cu riscul vieţii tale. Nu va fi uşor pentru tine. Va trebui să suferi consecinţele luptei cu capetele rigide, dar... în fond... vom câştiga IDEEA, şi aceasta este important !

Şi-acum, pentru munca pe care ai depus-o pe Pământ, pentru totala ta dăruire...

Şi, apropiindu-se de mine, Marele, Giganticul Părinte al Luminilor, m-a sărutat pe frunte şi pe umeri... Eu am trăit atunci cea mai grandioasă beatitudine din întreaga mea existenţă şi de atunci am primit această aluniţă, ce a crescut pe fruntea mea şi pe care o vedeţi şi voi.

Părintele Luminilor adăugă:

După ce vom restabili ORDINEA pe Pământ, după ce vei fi primul păstor al Pământului, te voi considera nu numai prieten, ci şi colaborator.

Iisus era nespus de vesel. M-a cuprins în braţe şi M-a strâns la pieptul Lui fără să scoată un cuvânt. Aşa face mereu Iisus când are să-mi spună ceva: zâmbeşte şi tace, iar eu prind gândul Lui, înţeleg fără să fie nevoie de cuvinte...

După ce am ieşit din VUTEPVUNTA, Palatul Părintelui, Iisus m-a luat cu El în Iutillna-Grădina Palatului Său, şi am început să intru, să pătrund în realitatea opalică.

Un timp îndelungat am rămas în Opal, având preocupări specifice locului... Este imposibil să vă descriu viaţa în Opal... Poate cu altă ocazie vă voi descrie activităţile noastre opalice... acum nu pot... Vedeţi, eu acum sunt cu voi doar o parte; Ligurda, discul meu integral, nu poate părăsi Opalul, mă desprind eu, Densi, din el şi cobor în Oraşul de Aur şi activez. Aşa se întâmplă cu orice fiinţă opalică ce vrea să coboare în straturi. Se desprinde o parte din discul integral pentru a micşora atracţia Lumii Opalice şi pentru a se putea acomoda cu radiaţiile din straturi.

Aşa deci, am rămas mult timp în Opal, apoi am simţit că e timpul să cobor în Oraşul de Aur la Buddha.

Există o constelaţie pe Cerul Opalic numită TOARMOGNI, care emite spre Opal cele mai liniştitoare radiaţii şi atunci Câmpurile noastre mensonice scad în intensitate, astfel că uşurează şi favorizează comunicările şi chiar deplasările noastre în straturi.

Aşadar, când pe Cerul Opalic a început să se zărească constelaţia TOARMOGNI, m-am desprins din Ligurda şi am coborât în Oraşul de Aur. Aici am fost primit chiar în templul lui Buddha, de faţă fiind chiar Buddha, Xerotemus - marele reformator egiptean, Zoroaster - zeul perşilor şi Mireacli - colaborator al lui Buddha în problemele legate de creştinism.

Eu însă, odată intrat în Oraşul de Aur, m-au cuprins nişte ameţeli specifice schimbării de atmosferă. Am cerut permisiunea de a sta întins, fiindcă între timp mă apucaseră şi nişte dureri de cap în dreptul tâmplelor. Toţi patru s-au aşezat în jurul meu, iar Buddha a adus un Tron superb şi l-a aşezat în mijloc, între ei patru.

Am văzut Tronul, dar nu am înţeles ce este cu el. Numai că deodată s-au deschis uşile sălii unde eram şi nişte băieţei au intrat solemn, aşezându-se pe două rânduri şi făcând loc ca să vină cineva. Venea într-adevăr Cineva... Cine credeţi că era !?

- Georgina ! strigă veselă sora mea cea bună.

- Exact ! răspunse Densi. Venea Georgina, venea Doamna Luminii, venea Împărăteasa Cerurilor, a Straturilor, cu un aer solemn, dar plină de zâmbet. A venit până la patul meu, privindu-mă în ochi şi zâmbind. Era de o frumuseţe de-a dreptul de nedescris; suavitate, gingăşie, eleganţă, seninătate, nobleţe, toate la un loc însemnau **GEORGINA** ! Ne-am privit îndelung, zâmbind unul la altul...

- Bine ai venit în mijlocul nostru „Fiul Meu” ! mă salută Georgina, aducându-mi aminte că, în timp ce Iisus era pe Cruce, ne-a unit şi numit „Mamă şi Fiu”.

Cu toate că eram ameţit, m-am ridicat în picioare, m-am înclinat, iar Georgina mi-a luat capul între mâini şi m-a sărutat pe frunte.

- Aaaa..., zise Georgina, te-a sărutat pe frunte Părintele Ceresc !...

Zărise aluniţa ce-o aveam pe frunte de la sărutul Părintelui Luminilor.

- Ştii că şi pe Mine M-a sărutat pe amândoi obrajii şi Mi-a dăruit coroana pe care o vezi pe capul Meu ? zise Georgina.

Într-adevăr, avea o coroană, o minunăţie ! Strălucea, scânteia de pietre scumpe, iar mantia albastră ce o purta părea un Cer în mijlocul căruia strălucea coroana... Cu toate că ameţelile nu mă lăsau, i-am răspuns:

- Mă închin Ţie, Doamnă şi Stăpână !

- Ştii că am fost activă ? mă întrebă Georgina. Nu ştii ! Voi, cei din Opal, habar nu aveţi ce se petrece pe Pământ ! Noroc de noi, cei care suntem aici, că suntem tot timpul cu privirile pe Pământ şi lucrăm şi activăm, trimiţând spirite cu importante misiuni. Uite, Eu personal am reuşit ca în Grecia să-Mi rezerv un loc unde să Mă simt bine. Locul este muntele Athos, unde deja s-au ridicat patru mănăstiri de călugări şi două schituri. În curând, tot Athosul va fi plin de mănăstiri.

Buddha, Xerotemus, Zoroaster şi Mireacli stăteau în picioare, în semn de respect pentru Doamna Luminii... Aşa I se zice în Oraşul de Aur: „DOAMNA LUMINII” sau „MIREASA CERULUI”.

- Pe mine mă iartă, Doamnă, că am ameţeli. Abia am venit din Opal şi trec prin criza de acomodare ! I-am zis eu.

- Nu avea nici o grijă ! Ţi-am adus Eu ceva ca să bei şi care imediat te va linişti.

Şi zicând acestea, Doamna făcu semn unui băieţel care îmi aduse două cupe mari cu ceva suc de plante.

- Bea-le şi te vei linişti !

Am luat prima cupă şi am băut-o până la fund. Nu pot să descriu ce gust avea, dar am simţit nişte curenţi în tot corpul. Am simţit că-mi pierd echilibrul şi m-am culcat din nou, cerând scuze...

- Imediat îşi va face efectul ! zise Doamna.

Într-adevăr, după puţin timp, ameţelile mi-au trecut ca prin minune, dar durerile în tâmple persistau. Îmi dădeam seama că aceste dureri sunt inerente coborârii, dar erau suportabile.

- Şi când vine Iisus la noi, tot din aceste cupe Îi dau să bea şi imediat se linişteşte ! spuse Doamna Georgina. N-a mai fost Iisus de mult pe la noi, dar eu Îl văd ori de câte ori doresc şi discut cu El orice.

Georgina era ca un copil care-mi povestea despre ceea ce are mai de preţ: posibilitatea ca oricând să-L vadă pe Iisus.

- Văd chiar orice în Opal: grădinile, palatele şi serbările, asist şi când se fac comunicări în Marea Sală a Tăcerii, orice colţişor doresc să-l văd, îl văd.

Era adorabilă ! Era numai parfum !

- Acum vă las discutaţi de-ale voastre ! VAVIVOV !

Georgina avea obiceiul să salute cu salutul specific Opalului.

Ne-am înclinat şi Doamna Luminii s-a retras.

- Ştii în ce secol sunt pământenii acum ? mă întrebă Zoroaster.

- Nu ştiu ! i-am răspuns.

- Pământul este acum în secolul al V-lea după Hristos ! mă anunţă el, zâmbind.

Am rămas uluit ! Cinci secole ! Aproape patru sute de ani se scurseseră de când intrasem în Opal. Ce repede trece timpul în Opal ! O zi pe Pământ este o clipă în Opal. Opalul - de fapt - nu are noţiunea timpului. Şi cei din Oraşul de Aur trăiesc în afară de timp şi chiar şi cei din straturi, dar pe măsură ce cobori în straturi, timpul se face mai simţit... se dilată, parcă are o scurgere mai lentă...

Buddha începu să-mi prezinte evenimentele de pe Pământ. A început cu India. Mi-a spus că buddhismul, ca şi creştinismul, trece printr-o perioadă de criză şi de aceea au fost nevoiţi să trimită pe Sarabrunah în India şi pe Ioan Hrisostom în Bizanţ.

Până în momentul acela, Bizanţul trecu prin faza cristalizării dogmelor, o fază necesară prin care a trebuit să treacă creştinismul, deoarece fiecare comuniune creştină îşi avea crezul ei personal. S-au trimis misionari care să redacteze un crez unic, pe care să şi-l însuşească atât Grecia cât şi Egiptul, Asia Mică şi Armenia. Roma asculta direct de Constantinopol şi colaborarea era armonioasă. În Alexandria fusese mai înainte Atanasie cel Mare, care avusese un rol hotărâtor în precizarea rolului şi

misiunii ce-o avusese Hristos pe Pământ. A fost necesară venirea lui Atanasie, pentru că, chiar egiptenii, molipsindu-se de la greci, puneau sub semnul întrebării originea divină a lui Iisus Hristos.

Ioan Hrisostom, prin predicile sale, trezise în oameni venerarea FIULUI LUI DUMNEZEU. Cu Ioan Hrisostom, Taina Euharistiei devine comoara cea mai de preţ a creştinilor. Ioan Hrisostom scrie „LITURGHIA" şi odată cu aceasta, cultul „Trupului" şi al „Sângelui" lui Hristos capătă o semnificaţie dominantă, făcând din Liturghie ritualul central, în jurul căruia gravitează toate celelalte ritualuri.

Buddha şi Xerotemus inspiră pe Ioan Hrisostom, în timp ce acesta scrie Liturghia. Mare medium, Ioan Hrisostom este primul care vorbeşte despre cele NOUĂ CETE DE SFINŢI.

Ioan Hrisostom, în vederea realizării Liturghiei, creează PROSCOMIDIA. Pâinea rotundă nu se mai frânge pur şi simplu, ci din ea se taie şi se scoate SFÂNTUL AGNEŢ, un pătrat alcătuit din patru pătrăţele pecetluite cu iniţialele IS-HS-NI-KA şi-n felul acesta „1-4-4" apare şi pe Sfântul Disc.

Crearea Sfintei Liturghii de către Ioan Hrisostom este un eveniment de importanţă istorică, deoarece întreaga Învăţătură a lui Hristos este subordonată MAREI TAINE EUHARISTICE.

Liturghia cucereşte în scurt timp toate, absolut toate regiunile şi ţările în care trăiau creştinii. Liturghia, în numai un secol, ajunge atât de importantă, încât cel ce îşi zicea „creştin", înţelegea pe participant la taina pe care o conţinea Liturghia.

DAR....

Tocmai în această nouă formă de cult se naşte EROAREA ! **EROAREA DE A CONSIDERA EUHARISTIA TOTUL,** ca şi cum ceva mai important ca **SFINTELE TAINE NU AR EXISTA !** E o însuşire a pământenilor de a întrece măsura şi de a transforma un ritual într-un cult absolut şi totalitar, care ar da omului totul. Aici începe degenerarea, tocmai în a considera EUHARISTIA TOTUL, ca şi cum TABORUL şi RĂSTIGNIREA nu ar mai exista.

Teologii ajung să uite că LUMINA lui HRISTOS se dobândeşte prin retragere şi intens efort de introspecţie. Teologii ajung să treacă pe planul secund ceea ce era mai esenţial:

Esenţialul era că comuniunea cu Hristos nu se poate realiza decât prin taina rugăciunii, rugăciunea interioară fiind cea care oferea accesul în Împărăţia Cerurilor şi nu un simplu ritual !

A PUNE CINA CEA DE TAINĂ MAI PRESUS DE LUMINA TABORICĂ, ESTE O EROARE DE FOND, DE CONŢINUT, CU IMPLICAŢII GRAVE !

Secolele VI şi VII au agravat EROAREA. Textul Liturgic scris de Ioan Hrisostom respecta textul Evangheliei din momentul central al Liturghiei. În Liturghia originală a lui Ioan Hrisostom preotul spunea: „**Luaţi, mâncaţi, acesta este Trupul Meu, carele se frânge pentru voi**", şi **"Beţi dintru acesta toţi, acesta este Sângele Meu al AŞEZĂMÂNTULUI CELUI NOU, care pentru voi se varsă**". Textul original a lui Ioan Hrisostom nu conţine adaosul: „SPRE IERTAREA PĂCATELOR".

Dar iată că numai la trei decenii după Ioan Hrisostom, un oarecare Patriarh Alexandru al Constantinopolului, are ideea de a adăuga la cele spuse mai sus, cuvintele: „...spre iertarea păcatelor", ca şi cum EUHARISTIA IARTĂ PĂCATELE !

Iată cum, de la acest adaos survenit dintr-o sinceră evlavie, se strecoară o EROARE DE FOND, ACEEA A „IERTĂRII" PĂCATELOR".

Secolele VI şi VII se caracterizează prin adâncirea ERORII şi în teologia bizantină IERTAREA PĂCATELOR CAPĂTĂ O IMPORTANŢĂ CAPITALĂ. Teologii, considerându-L pe DUMNEZEU Atotputernic, zic că în Atotputernicia Sa, DUMNEZEU POATE SĂ ŞI IERTE PĂCATELE, SUBESTIMÂNDU-SE PRIN ACEASTA EFORTUL DEPUS PENTRU CURĂŢIRE. În felul acesta se nega însăşi TREAPTA, STADIUL, ETAPA DE CURĂŢIRE pe care trebuia să o parcurgă spiritul.

Psalmul 50 al lui David este uitat. Acest Psalm însă, *Psalmul pocăinţei*, nu vorbeşte de iertare, ci de trei noţiuni care au cu totul alt sens:

ŞTERGERE – SPĂLARE – CURĂŢIRE !

Psalmul 50 spune: *„...ŞTERGE fărădelegea mea, mai vârtos mă SPALĂ de fărădelegea mea şi de păcatul meu mă CURĂŢEŞTE***"...** Iată text corect, care exclude noţiunea de IERTARE !

Noi, cei din Oraşul de Aur, constatăm această apariţie a conceptului IERTĂRII, o calificăm cu calificativul de **EREZIE** şi o aducem la cunoştinţa Însuşi a lui Iisus Hristos. Pentru aceasta am fost delegat eu să reintru în Opal, pentru a cere sfatul Însuşi al lui Iisus.

Spre a reintra în Opal, am avut nevoie de un timp oarecare. În sfârşit, îl chem pe LIGURDA, mă contopesc cu el şi merg direct la Iisus. Iisus era ocupat în palatul Lui cu nişte savanţi, astfel încât am aşteptat puţin. În sfârşit, Iisus mă prinse telepatic şi mă invită să intru.

I-am expus lui Iisus toată evoluţia problemei: cum Ioan Hrisostom a dezvoltat ritualul FRÂNGERII PÂINII şi a creat o frumoasă Liturghie, menită să capteze interesul credincioşilor; cum Ioan Hrisostom, în Liturghia lui, nu a spus nimic de IERTAREA PĂCATELOR şi cum Alexandru, Patriarhul Constantinopolului, într-un exces de zel şi dintr-o lipsă de discernământ a adăugat textului liturghic cuvintele: „...SPRE IERTAREA PĂCATELOR”, şi cum toţi teologii, inconştienţi, au creat *teoria iertării*, negându-se însăşi **evoluţia spiritului,** care trebuie să cunoască şi să trăiască:

ETAPA CURĂŢIRII !

La auzul acestei stranii teorii a „iertării gratuite”, Iisus reacţionă cu vehemenţă:

- Asta e influenţă iudaică ! Numai iudeii cred că prin jertfe de animale, Dumnezeu le iartă fărădelegile ! Iertarea iudeii au inventat-o, pentru că este **speranţa leneşilor spirituali**.

Erezia era gravă, deoarece teologii aplicau o logică simplistă: un Dumnezeu Atotputernic poate orice, deci poate să şi ierte, deci cerem iertarea în rugăciuni, Dumnezeu ne iartă şi... gata... nu mai avem probleme cu păcatele ! Greşim ? Ne spovedim ! Preoţii au Duh Sfânt şi deci, au puterea de a ierta. Foarte comod şi la îndemâna oricui !...

Iisus căzu pe gânduri şi-mi zise:

- Această teorie a iertării trebuie COMBĂTUTĂ imediat ! Imediat trebuie să coboare unul dintre noi pe Pământ, pentru a combate această putredă EREZIE. Hai să mergem la Părintele nostru şi să decidă El care din noi să ia trup pe Pământ !

Părintele Luminilor ne-a primit imediat. Cum ne-a văzut, ne-a spus:

- Ştiu ce vă frământă şi sunt de acord că e o erezie putredă, această TEORIE A IERTĂRII**.** Să ştiţi însă că deja e târziu. Teologii deja au găsit texte care vin în sprijinul iertării, astfel încât, chiar de ar coborî Iisus şi ar combate iertarea, **teologii sunt robii literelor şi nu gândesc**.

Singura soluţie este o misiune pe Pământ a unui spirit opalic, care să creeze TEORIA CURĂŢIRII ca ETAPĂ necesară EFORTULUI de PURIFICARE. Trebuie cineva care să scrie şi să vorbească, să combată cu toată hotărârea teoria iertării.

- Merg eu pe Pământ, Părinte ! am răspuns eu Părintelui Luminilor. Mă ofer să lupt cu toate forţele, spre a combate teoria iertării şi de a scoate în relief fenomenul CURĂŢIRII DE PĂCAT, prin asceză dublă şi efort, şi voi scrie lucrări prin care să arăt ETAPELE EVOLUŢIEI SPIRITULUI.

- Da, interveni Iisus, pământenii au ajuns să uite că există EVOLUŢIE ! Au impresia că Harul le dă puterea să sară peste treptele evoluţiei. Cred că Ligurda al Nostru ar lămuri problemele şi ar aduce ordine în gândirea teologică.

- Bine, Ligurda, Te binecuvântez să cobori pe Pământ cât mai curând ! Pământenii sunt acum în secolul al IX-lea, la început. Coboară ! Îţi urez succes ! **VAVIVOV !**

Ne-am înclinat şi ne-am retras. Pe loc mi-am luat „Rămas bun” de la Iisus, M-a sărutat pe frunte şi pe umeri şi, desprinzându-mă din Ligurda, am coborât în Oraşul de Aur, unde Buddha şi ceilalţi aşteptau hotărârea Părintelui Ceresc. Când au auzit că eu însumi trebuia să cobor pe Pământ, s-au întristat. Naşterea, într-adevăr, înseamnă suferinţă pentru un spirit superior şi cu atât mai mult pentru un spirit opalic. Eu însă n-am ţinut seamă de nimic. **Datoria era datorie !**

A urmat coborârea treptată în straturi şi aclimatizarea cu fiecare strat în parte. Aveam ameţeli continue şi dureri de cap, dar coboram. Cum începeam să mă aclimatizez într-un strat, coboram imediat în stratul inferior.

În Stratul VIII am discutat mult cu Ioan Hrisostom. Era supărat pe patriarhul Alexandru, care zăcea în stratul II. Fostul patriarh Alexandru a căzut în genunchi cerându-mi... iertare ! L-am repezit şi l-am mustrat aspru pentru nefasta lui contribuţie la textul liturghic. Îmi provoca dezgust ! Era un spirit

realmente leneş şi trufaş. Avea o diagonală galbenă şi un brâu sepia. Plângea tot timpul şi se văicărea de marea greşeală pe care o făcuse.

În sfârşit, am intrat şi în zona Pământului. M-am gândit să-mi aleg o familie mai înstărită, care să mă poată da la şcoală. Aveam nevoie de o pregătire temeinică. Trebuia să găsesc însă o mamă albă ca spirit, ca să mă ajute să-mi fie perioada de gestaţie mai uşoară. Am căutat chiar în Constantinopole, o tânără pe nume Macrina, un suflet nobil şi curat, soţie de constructor. Erau destul de înstăriţi, astfel că studiile îmi erau asigurate şi... am început să „mor". M-a cuprins un fel de somn, care a durat cinci luni şi... gata... am rupt-o cu DENSI ! Am fost botezat la trei luni şi am primit numele de **MAXIM** !...

Eh, e cazul să mă mai distraţi puţin cu ceva muzică !

Acum o să încep o poveste nouă, o nouă viaţă în corp pozitiv. Va fi vorba de o Emalină suavă şi delicată, cu seri de poezii şi plimbări sub clar de lună şi câte şi mai câte !...

Ştiţi ce ? Mai puneţi-mi „*Neterminata*", că parcă e cea mai frumoasă ! Cel puţin mie îmi place mai mult ca toate ! Hai !

Am pus imediat discul cu Simfonia „*Neterminata*" de Schubert, pe care o aveam la îndemână.

.....

ÎNTREBĂRI FĂRĂ RĂSPUNS

Suntem în cea de a treia zi de când Densi ne tot povesteşte călătoriile sale pe Pământ. Acum soarele a răsărit şi în cameră pătrund razele sale binefăcătoare. Densi stă cu capul sprijinit în mâini. Pesemne caută trecutul în amintiri, de data aceasta fiindu-i mai uşor.

Am ajuns la cea mai recentă întâmplare, aceea în care a fost Sf. Maxim Mărturisitorul, Sfântul căruia eu i-am cioplit chipul în lemn de tei şi l-am pus pe perete, în hol, luminat prin spate de un bec ce arde zi şi noapte, întocmai ca ochii bufniţei.

Densi îşi ridică capul şi ne privi.

Densi: - Voi ştiţi prea bine că atunci când te trezeşti în corp pozitiv, habar nu ai de unde vii şi cine eşti; porneşti cu toate de la zero. Fondul însă nu întârzie să se manifeste; devii ceea ce în fond ai fost şi eşti. Dar, oricum, gândirea se dezvoltă treptat-treptat, astfel că până la 15-16 ani eşti un om comun şi până ce începi să te orientezi din punct de vedere filosofic, până ajungi să-ţi formezi o concepţie faţă de viaţă, trec destui de mulţi ani.

Vedeţi voi, noi, spiritele opalice, suntem prin excelenţă firi liber-gânditoare. Noi nu suntem legaţi de forme, nu credem în poveşti, nu suntem uşor de convins într-o problemă.... Nu ştiu cum să mă exprim ca să mă înţelegeţi mai bine...

Mai bine încep povestirea şi o să vă lămuriţi ce vreau să spun. Vedeţi, noi suntem foarte ordonaţi şi respectăm orice valoare cu care suntem în contact. Luăm totul în serios, ca copiii; nu ne scapă nici un amănunt, nu neglijăm nici un detaliu. Pentru un spirit superior, fiecare detaliu are o mare importanţă.

Mie - de pildă - cea mai vie amintire pe care o am din Bizanţ este mirosul de tămâie. Mamei îi plăcea ca în fiecare zi să tămâieze icoanele şi Crucea cu Iisus răstignit din camera mea. În camera unde eu am început să văd şi să înţeleg, era o Cruce destul de mare, sculptată în lemn, cu Iisus răstignit. Era o Cruce pe care tata o cumpărase de la nişte călugări foarte meşteri în dăltuit.

Pe lângă plăcerea de a tămâia, mama avea în fiecare cameră câte o candelă cu untdelemn, pe care le îngrijea să fie mereu aprinse. Spunea că îngerul păzitor nu te păzeşte decât dacă ai candela aprinsă; când se stinge candela, el pleacă şi nu se mai întoarce decât atunci când o vede din nou aprinsă. De mic m-a învăţat să aprind candela şi m-a convins că de candelă depinde sănătatea şi norocul în viaţă... Noroc ! Nu prea înţelegeam eu ce-i aia noroc, decât ca tata să aibă clienţi cât mai mulţi, cărora să le construiască case.

Cea dintâi poveste pe care am prins-o şi mi-a intrat în sânge, a fost povestea minunatului Prunc divin, Care se născuse într-o iesle din Betleem, înconjurat de animale care cu suflarea lor Îl încălzeau. Povestea Pruncului minunat era lungă şi eu nici că puteam înţelege ce legătură are Pruncul cu Cel răstignit de pe Crucea din camera mea. Pentru mine Erau două persoane distincte. Pruncul era Prunc, răstignitul Era altul... cineva Ce fusese pălmuit şi scuipat, fără să fie vinovat de ceva.

Am fost un copil liniştit şi cuminte, dar când m-am mărit şi m-au pus şi pe mine să ţin posturile, asta nu-mi plăcea. De ce adică să postesc ? Mie îmi plăceau grozav de mult smântâna de vacă şi brânza proaspătă şi, când venea postul, intram în cel mai nesuferit chin. Nu înţelegeam ce legătură are postul cu viaţa mea. De ce să nu mănânc smântână ori de câte ori am poftă ?! De ce ?! Revolta mea a mers până acolo încât, pe ascuns intram în cămară şi mâncam smântână în voie şi-n zilele de post.

Totul a mers bine până ce m-a dus prima dată să mă spovedesc şi să-i spun lui tata-popa năzbâtiile ce le făceam, ca Dumnezeu să mă ierte. Jocul acesta îmi plăcea: eu mâncam pe ascuns smântână, iar când mă spovedeam, spuneam sincer că am mâncat, tata-popa mă ierta şi nici mama nu afla, că tata-popa nu divulga „secretele”.

Mai sufeream de o meteahnă: îmi plăcea să sărut fetele de seama mea, pe obraz. Le dădeam câte o portocală în schimbul unui sărut. Asta însă nu spuneam la spovedanie, fiindcă nu socoteam că-i un păcat. Mama mă tot întreba de ce iau cu mine portocale când mă duc la joacă. Îi spuneam că dau la copiii care doresc şi nu au. Era un mic vicleşug, dar nu minţeam. Fetele abia aşteptau să vin cu

portocale să le dau. Ce pierdeau ele dacă mă lăsau să le sărut ? Nimic ! În schimb, mie, sărutul îmi dădea o mare satisfacţie.

Pe la 7-8 ani, la o spovadă, tata-popa mi-a pus o întrebare care m-a încurcat: m-a întrebat dacă nu cumva m-am jucat cu vreo fată „de-a tata şi mama" ! N-am înţeles şi l-am întrebat, cum adică „de-a tata şi de-a mama" ? Părintele Teofan, căci aşa îl chema, a găsit de cuviinţă să-mi lămurească problema şi mi-a spus de diferenţa anatomică dintre băieţi şi fete şi m-a făcut atent ca nu cumva să fac „jocuri" nepermise cu fetele. I-am promis solemn că nu mă voi „juca" cu ele, dar de atunci am rămas cu o curiozitate: care este deosebirea !?

Curiozitatea era obsedantă şi n-am pregetat să-l întreb pe vărul meu mai mare, Anton, care, desigur, ştia mai multe. Anton mi-a dat explicaţii cu amănunte, care, în loc să mă liniştească, mai mult m-au agitat.

Lucrurile pe care nu le puteam înţelege se înmulţeau. Mama, de pildă, obişnuia ca imediat ce mă sculam dimineaţa, înainte de a mânca ceva, să-mi dea anaforă şi apă sfinţită. Spunea că e pâine sfinţită chiar de tata-popa şi eu nu înţelegeam cum e asta, că pâinea şi apa sunt „sfinţite", că doar la gust tot gust de pâine şi apă aveau.

Mama mai spunea că tămâia alungă pe Satana. De ce, adică, să fugă Satana de tămâie, că doar avea miros frumos ?! Nu înţelegeam şi mama nu mă putea face să înţeleg.

Duminicile şi sărbătorile mergeam la Biserică întreaga familie şi-mi plăcea să stau în faţă, să-l văd pe părintele Teofan ce face. Observam că, la un moment dat, părintele Teofan se închidea în Altar, trăgea şi perdeaua ca să nu-l vadă nimeni şi-n timp ce dascălul cânta, părintele stătea acolo închis, fără să mai apară. Ce făcea el acolo, ascuns ?

Mama mă lămuri că în acele momente părintele Teofan transformă pâinea în TRUPUL DOMNULUI, iar vinul în SÂNGELE LUI. Ei, asta era peste puterile mele de a înţelege ! M-am simţit năpădit de dorinţa de a fi şi eu acolo, înăuntru, în Altar, să văd şi eu minunea schimbării pâinii în carne şi a vinului în Sânge. Curiozitatea a luat aşa de ample proporţii, încât am îndrăznit să-l rog direct pe părintele Teofan, să mă lase şi pe mine măcar o dată în Altar, ca să văd şi eu cu ochii minunea schimbării pâinii în Trup şi a vinului în Sânge.

- N-ai să vezi cu ochii nimic ! mă lămuri părintele Teofan. N-ai să vezi nici carne, nici sânge. Aici e o taină mare, pe care mintea omului nu o poate înţelege. Harul Duhului Sfânt se coboară în chip nevăzut şi preschimbă pâinea în Trup şi vinul în Sânge, dar noi nu vedem realitatea aceasta, căci suntem păcătoşi.

Iar m-a încurcat ! Cum adică, suntem păcătoşi ? Ce păcate facem noi, de nu puteam vedea cum se pogoară Harul Duhului Sfânt peste Sfintele Daruri ? Am tras concluzia că, dacă voi fi fără păcat, voi putea vedea Harul cum coboară. Ideea aceasta a pus stăpânire pe mine. Deci, de voi fi fără păcat, voi putea vedea lucruri şi fenomene miraculoase. Mi-am propus să nu mai comit nici o greşeală şi am pornit atent să fac tot ceea ce mi se spunea, spre a ajunge perfect curat, astfel încât să capăt acea vedere a Harului Duhului Sfânt. O ascultam pe mama orbeşte. Renunţam să mai mănânc smântână pe ascuns; ţineam cu sfinţenie posturile, în fiecare dimineaţă luam anaforă şi aghiazmă, zi de zi mergeam la Biserică şi mă rugam lui Dumnezeu să mă facă curat, încât să pot vedea cu ochii mei Harul Duhului Sfânt.

Părintele Teofan, văzându-mă zilnic la Biserică cum mă rog, m-a îndrăgit şi m-a întrebat dacă nu vreau să mă fac preot. I-am spus că depinde de ce spune tata, iar părintele Teofan mi-a spus că va vorbi chiar el cu tata, să-i propună să urmez teologia.

Aveam abia 13 ani şi eram încă prea mic pentru a putea lua o hotărâre. Încă nici nu intrasem la şcoală. Eu însă aveam obsesia mea: să văd cu ochii mei cum coboară Harul Duhului Sfânt şi cum sfinţeşte pâinea, vinul şi apa. Era o taină a mea, pe care mamei nu i-am spus-o, dar zilnic mă rugam sincer la Dumnezeu să-mi dea acea curăţenie care să mă facă să văd...

La un moment dat, mama a aflat de la părintele Teofan că eu zilnic stau câte o oră dimineaţa până în prânz şi mă rog în faţa iconostasului. Mama m-a întrebat numaidecât de ce fac asta. Era ceva ieşit din comun. I-am destăinuit secretul, dorinţa mea de a vedea. Mama a rămas surprinsă, că nu mai auzise pe nimeni care să aibă o aşa curiozitate ca mine. I-a spus şi lui tata de ce mă duc eu zilnic la Biserică şi mă rog. Tata m-a privit cu luare-aminte şi a zis:

„- Copilul nostru e bun să se facă preot. Ar fi o mare bucurie pentru mine să ştiu că am un fiu care să slujească Altarului !”

S-a întâmplat ca, chiar a doua zi să vină şi părintele Teofan să-i propună lui tata să urmez teologia. Tata a fost de acord şi părintele mi-a dat încuviinţarea, dacă vreau, să stau tot timpul slujbei în Altar, ca să văd şi să învăţ toate.

Între timp intrasem şi la şcoală şi învăţasem să citesc. În scurt timp am prins etapele Sfintei Liturghii şi am învăţat să pregătesc cădelniţa şi s-o dau în mâna preotului exact când trebuia. Spuneam mereu „Crezul” în Biserică şi în ultimul an de şcoală învăţasem să spun „Apostolul”.

Prinsesem şi semnele muzicii psaltice şi Vecernia şi Utrenia le făceam cântând la strană. În timpul Liturghiei însă, intram în Altar şi aşteptam cu înfrigurare ziua în care Dumnezeu va binevoi să-mi dea darul de a vedea cu ochii Harul Duhului Sfânt ce sfinţeşte Sfintele Taine.

Am terminat între timp şi şcoala normală, ce o fac cei apţi de învăţătură şi ieşisem primul din seria mea. Tata era mulţumit de mine şi într-o zi m-a luat cu el să mă ducă să mă înscrie la cursurile de teologie. Aveam 18 ani. Directorul Şcolii de teologie era un mare teolog, pe nume Partenie Ecoxene care, atunci când m-a văzut, mi-a spus direct şi spontan:

„- Băiatul acesta este de o inteligenţă sclipitoare ! Merită să-l trimitem să facă filosofia în Efes.”

Partenie Ecoxene era cunoscut ca un aspru şi sever pedagog. Trecea printre cei mai dotaţi teologi ai timpului. Era arhimandrit şi unul dintre consilierii Patriarhului de Constantinopol din acea vreme, pe nume Teotepsides, renumit prin faptul că, la 47 de ani fusese ales Prim Patriarh de Constantinopol, pentru extraordinara lui capacitate administrativă şi mai ales teologică.

Patriarhul instituise burse de stat, finanţate de împărat, pentru ca cei mai dotaţi absolvenţi ai şcolii normale să fie trimişi în Efes sau Alexandria, unde erau facultăţi vestite cu tradiţie filosofică.

Patriarhul Teotepsides spunea că un adevărat teolog trebuie să fie şi un filosof şi de aceea instituise un concurs special de obţinere a bursei pentru Efes sau Alexandria. M-am trezit şi eu că trebuia să trec prin examenul de triere pentru a fi bursier imperial.

Era cea mai mare cinste pentru un tânăr să se numere printre cei 20 de aleşi ce meritau să studieze întâi filosofia şi apoi să urmeze teologia. Am dat examen şi, spre satisfacţia lui Ecoxene arhimandritul, am obţinut cel mai mare punctaj din partea comisiei de profesori, care ne puneau tot felul de întrebări. Cei 20 de admişi am fost convocaţi la curtea împăratului care, personal (era obiceiul) ne înmâna suma necesară întreţinerii pe patru ani.

Primirea la împăratul Bizanţului a fost pentru mine cea mai mare sărbătoare din viaţa mea. Teotepsides Patriarhul era şi el de faţă. Avea un chip atât de spiritualizat, nişte trăsături atât de fine şi nişte ochi atât de vioi, că nu m-am mai săturat privindu-l.

Am început să fim strigaţi pe rând; câte unul îngenuncheam în faţa împăratului, care ne dădea o pungă destul de mare cu monezi de aur. Am fost strigat ultimul. La auzul numelui meu, Patriarhul s-a ridicat în picioare şi mi-a făcut semn să mă apropii. I-am făcut metanie şi i-am sărutat mâna. Patriarhul făcu semn unui călugăr care i-a dat un sul pecetluit cu pecetea personală a Patriarhiei.

- Ţine sulul acesta şi să i-l înmânezi bătrânului filosof din Efes, Mitoskeon. Te-am recomandat celui mai iscusit profesor de filosofie din câţi are imperiul bizantin. L-am rugat să te primească să locuieşti chiar cu el în casă, ca instrucţia ta să fie desăvârşită. Să ştii, Maxim, că cineva îmi spune că tu o să ajungi mândria teologiei bizantine. Fii cuminte şi studios; învaţă şi află tot ce se poate şti. Teologia noastră are încă multe capitole nescrise. Vreau să ajungi un teolog care să contribuie la progresul teologiei bizantine, vreau să ajungi un Patriarh şi un gânditor profund angajat în descifrarea tainelor celor ascunse.

Şi zicând acestea, mi-a dat sulul şi m-a binecuvântat cu ambele mâini. Apoi am făcut doi paşi în lături, venind chiar în faţa împăratului. Împăratul avea în mână punga cu aur şi o tot cântărea.

- Ia această pungă şi, de vei mai avea nevoie, îţi voi mai dărui. Meriţi ! Ferice de părinţii tăi, că au dat imperiului un tânăr atât de valoros ! Te voi urmări şi voi căuta să aflu cum te comporţi. Dacă vei străluci în continuare, te voi face sfetnicul meu imediat ce vei termina filosofia şi vei putea urma teologia tot ca protejat al meu.

Şi acestea zicând, îmi dădu punga cu aur.

Urmă apoi opţiunea fiecăruia pentru Efes sau Alexandria. Desigur, toţi îşi doreau Efesul, pentru că era mai aproape de Grecia şi se puteau primi mai repede scrisori. Zece au fost repartizaţi pentru Efes, zece pentru Alexandria.

Eu nu am mai avut nevoie să aleg, însuşi Patriarhul dându-mi recomandare pentru Mitoskeon din Efes. Am cântat apoi toţi 20 cântarea ce se cântă Patriarhului, apoi urarea către împărat şi ne-am retras.

M-am dus spre casă înconjurat de câţiva colegi prietenoşi. În dreptul Bisericii noastre de cartier m-am oprit şi am intrat. M-am rugat pentru sprijin şi ajutor în anii de studiu, dar, în acelaşi timp, să pot **SĂ VĂD** HARUL DUHULUI SFÂNT. Era ciudată obsesia aceasta a mea de a înţelege cum şi în ce fel poate acţiona Harul asupra pâinii, vinului şi a apei şi cum aceste materii văzute acţionează asupra noastră. Oare aceste „sfinţite" materii ne sfinţesc cu adevărat ? Şi, în fond, ce este sfinţenia ? De ce eu nu văd Harul coborând în timpul Liturghiei ? Nu văd pentru că sunt păcătos ? Dar ce păcate fac ? Nu mă ştiam cu conştiinţa încărcată, dimpotrivă, mă simţeam pur şi simplu sincer în dorinţa mea de a înţelege sfinţenia. Mă sâcâia însă o contradicţie: pâinea, vinul şi apa sunt materii, aceste materii se sfinţesc de către preot printr-un ritual sacru, apoi noi mâncăm pâinea (fărâmitura) şi vinul prin Împărtăşanie, deci o materie sfinţită sfinţeşte corpul nostru material ! Dar sufletul cum se sfinţeşte ? Prin materia sfinţită cu care noi ne împărtăşim ? Adică sufletul se sfinţeşte prin intermediul unei materii sfinţite ? Cum este posibil ? MATERIA NE SFINŢEŞTE PE NOI ?

Şi dacă materia sfinţită ne sfinţeşte... ce înseamnă a fi sfinţit ? Ce este sfinţenia ? Sfinţenia este oare legată de corpul material ? Adică sufletul se sfinţeşte condiţionat de sfinţirea trupului ? Mi se părea că am intrat într-un cerc de erori ! Plecam parcă de la o premiză greşită, pentru că condiţionam sfinţenia sufletului de mâncarea unei materii „sfinţite".

Mai era ceva care bâzâia în mintea mea. Aveam lângă noi o vecină rea şi vicleană, care şi ea ţinea posturile şi se împărtăşea la fel ca toată lumea. Vecina asta de ce nu devenea mai bună la suflet şi mai tăcută, din moment ce se împărtăşea ? Şi ea lua cu evlavie Împărtăşania. De ce Împărtăşania cea plină de Har nu o sfinţea ? De ce nu o vindeca de răutate şi viclenie ? De ce ?

Mă controlam pe mine însumi sincer şi lucid. Nu eram nici rău, nici viclean, nu călcam nici o poruncă şi totuşi nu vedeam Harul ! Oare voi ajunge eu vreodată să mă lămuresc ce e Harul, ce e e sfinţenia ? Voi ajunge eu oare să descifrez, să înţeleg cum se pot vindeca răutatea, viclenia, invidia şi celelalte ?

Într-o bună dimineaţă s-a anunţat plecarea unei corăbii spre Efes. Mi-am luat „Rămas bun" de la ai mei şi am plecat pentru patru ani. Tata mi-a promis că în fiecare an mă va vizita. Mama plângea. M-a însemnat cu semnul crucii şi m-a sărutat, curgându-i din ochi şiroaie de lacrimi. Eram singurul lor copil şi acela pleca departe, singur, singur, departe de grija şi dragostea părintească...

Densi: - Ştii ce aş vrea să ascult ? Ceva muzică bisericească ! N-ai ceva de genul acesta ?

Teofilact: - Am ! i-am răspuns eu. Am înregistrat în Catedrala Patriarhiei noastre un concert de muzică corală bisericească. Să caut banda... N-am mai ascultat-o de mult...

Am găsit banda şi am pus prima melodie: „*Doamne, auzi glasul meu, ascultă rugăciunea mea, nu uita pe robii Tăi în necazuri şi nevoi !*"

Un fragment dintr-un Psalm, pe o melodie veche, splendidă...

ŞCOALA DIN EFES

Densi îşi exprimă încântarea pentru minunata piesă corală şi, după ce am ascultat câteva piese, îmi făcu semn să întrerup, pentru a putea continua povestirea.

Densi: - Tot timpul călătoriei am fost obsedat de întrebări, până ce am ajuns la o concluzie:

NU ESTE POSIBIL CA SFINŢIREA SUFLETULUI SĂ FIE REZULTATUL UNEI ÎMPĂRĂTĂŞIRI CU MATERIE SFINŢITĂ.

CE ESTE SFINŢENIA ?

Mi-am răspuns:

SFINŢENIA ÎNSEAMNĂ A AVEA O GÂNDIRE ÎNALTĂ, CUM AU AVUT-O MARELE IERARH IOAN HRISOSTOM, MARELE VASILE ŞI GRIGORE CUVÂNTĂTORUL DE DUMNEZEU, CUM A FOST JUSTIN FILOSOFUL, ATANASIE CEL MARE ŞI CLEMENT ALEXANDRINUL. Îi ştiam pe aceştia din şcoală şi din predicile părintelui Teofan. Aceştia fuseseră nişte gânditori mai întâi de toate. Toţi trecuseră pe la şcolile din Alexandria sau Efes şi-apoi au făcut minuni, adică au sfinţit sufletul prin ei.

Concluziile acestea clare mi-au dat aripi. Concluzia la care ajunsesem, aceea că sfinţenia se realizează prin gândire şi nu prin diverse artificii materiale, îmi dădea aripi. Mergeam să învăţ să gândesc ! Mergeam să învăţ urcuşul înţelegerii marilor gânditori ai Greciei Antice.

Eu însumi, deci, mă angajasem să urc treptele sfinţeniei. Şcoala de filosofie din Efes este deci prima treaptă a sfinţeniei mele, prima treaptă de ucenicie în **efortul** de a înţelege şi cunoaşte universul cugetător.

Dar HARUL DIVIN ?

Cu siguranţă că HARUL este o revărsare a Iubirii Divine peste o GÂNDIRE ACTIVĂ, peste un om jertfit pe Altarul CUNOAŞTERII. Iată, deci, o legătură indisolubilă între **cunoaştere** şi **iubire.** Ca să iubeşti pe Dumnezeu, desigur trebuie mai întâi să-L cunoşti, iar ca să-L cunoşti trebuie mai întâi să înveţi, să studiezi...

Eu mergeam în Efes la studiu, la învăţătură... deci eram pe drumul cel bun, pe drumul ce avea să mă conducă spre o gândire matură. Când voi ajunge să gândesc matur, atunci pesemne voi putea înţelege şi ce este HARUL DIVIN !

Sălta inima de bucurie în mine, căci simţeam că sunt ocrotit şi condus de CEL DE SUS. Pentru prima dată m-am controlat şi am rostit în tăcere o rugăciune de mulţumire.

Când am terminat rugăciunea, Efesul, bătrânul oraş Efes se zărea la orizont. Efesul era unul din cele mai vechi oraşe din Asia Mică. Era un oraş liniştit şi curat, cu străzi pietruite şi drepte, cu case din cărămidă arsă sau piatră, cu acoperişuri din dale de ceramică, smălţuită în verde de smaragd. Chiparoşii formau podoaba oraşului. Doar în port era mişcare... în rest şi pe stradă trecătorii mergeau agale, parcă toţi filosofând. Oraşul era pe atunci presărat cu temple zidite cu peste un mileniu în urmă. Majoritatea erau în stare de ruină, dar mai zăreai ici-colo temple ionice sau dorice, curat îngrijite de credincioşii efeseni, păstrători ai vechii tradiţii greceşti. Erau şi câteva Biserici ridicate în ultimele secole, cu toate că Efesul era una dintre primele cetăţi care se creştinase.

Am mers traversând oraşul până la „Dealul cel lung” pe care, urcându-ne toţi cei 10 elevi, am putut admira liniştea blândă în care dormita vechea cetate. Dincolo de „Dealul cel lung” se întindea un cartier nou, dar care într-o margine păstra şi acum PALESTRA FILOSOFILOR, veche şcoală întemeiată prin secolul IX înainte de Hristos, şcoală prin care trecuseră Demostene, Pericle şi multe alte personalităţi ale vechii Elade.

Colegii au început să bată pe la porţi, în căutarea unei găzduiri. Eu am mers direct la Palestra, unde un tânăr roman venit la studii şi el, îmi arătă casa unde locuia **Mitoskeon,** vestitul şi mult veneratul profesor de filosofie, care era şi un fel de decan al Şcolii acesteia superioare.

Am bătut la uşa veche din lemn de chiparos şi nu trecu mult şi-n faţa mea apăru un bătrân majestuos, ce semăna cu o statuie a lui Zeus, pe care o văzusem în Altarul unui templu vechi. Era înalt şi lat în spate, stătea drept şi falnic, sprâncenele îi erau stufoase, barba albă şi deasă, părul tuns scurt şi cu nişte priviri senine şi blânde din doi ochi mari şi negri.

M-am înclinat, m-am prezentat şi i-am întins sulul de hârtie cu pecetea Patriarhului. M-a invitat înăuntru. O cameră destul de mare, cu bănci pe margine, iar în mijloc o masă rotundă, joasă, cu scăunele mici cu patru picioare, toate din lemn. Era simplu, sobru şi curat. Pe fiecare perete era pictat câte un triunghi echilateral vopsit în roşu, iar pe peretele dinspre răsărit atârna o splendidă icoană înfăţişând pe Sf. Onufrie. L-am recunoscut pentru că ştiam că era singurul Sfânt ce avea o barbă până la pământ. Într-un colţ avea pe un piedestal de lemn, bustul lui Aristoteles. Mi-a zis să iau loc şi a desfăcut sulul, privind surprins pecetea Patriarhului, apoi a început să citească.

În timp ce citea, ridica ochii din sul şi mă privea cercetător, fără să spună nimic. După ce termină de citit, strânse la loc sulul şi-mi spuse:

- Ia-ţi bagajul şi vino !

Mi-am luat lada ce o avusesem cu mine şi l-am urmat. Am trecut într-o cameră alăturată tot simplă şi curată, dar cu o masă de scris la fereastră, cu multe rafturi cu cărţi şi cu suluri groase. Am intrat apoi într-un fel de pridvor acoperit, cu o scară de lemn ce ducea în sus către o altă încăpere, ce se afla la etaj. Am urmat după el şi trase zăvorul unei camere nici mică nici mare, cu un pat, un cuier, un raft plin cu cărţi şi suluri şi o masă de scris în dreptul ferestrei.

- Îţi place să rămâi aici ?

Eu eram pur şi simplu ameţit de atenţia ce mi-o dădea, ameţit de bucuria că acceptase să locuiesc chiar în casa lui.

- Nici n-am visat ceva mai agreabil ! i-am răspuns.

- Bine. Rămâi şi te odihneşte. Ţi-e foame ? Ai mâncat ceva ?

- Da, am mâncat... dar să ştiţi că nu mi-e somn !

- Dacă nu ţi-e somn, atunci povesteşte-mi ceva din problemele ce te frământă. Ai probleme, nu ?

- Am ! i-am răspuns şi, fără să mă las mult rugat, i-am spus frământările mele în ceea ce priveşte „sfinţenia”, toate încercările mele de a înţelege cum poate Euharistia să sfinţească sufletul uman, concluzia la care am ajuns, că este cu neputinţă ca o materie „sfinţită” să poată „sfinţi” sufletul. I-am mărturisit că excesiva folosire a cuvântului de „sfânt”, „sfinţit”, „sfinţire”, mi se pare o vulgarizare a noţiunii sacre de SFINŢENIE, care pentru mine era în legătură directă cu „maturizarea gândirii”...

I-am spus că cred în „sfinţenie”, dar aceasta nu o văd realizabilă decât printr-o matură şi profundă gândire, că numai studiul şi învăţatul pot aduce omului sfinţirea prin cugetare şi că „Harul” cred că coboară, dar numai într-un om cu cugetare mare, adâncă, serioasă, într-un om care a învăţat mult şi a trăit bineînţeles în afară de răutate şi viclenie.

I-am spus apoi că sunt dezamăgit de efectul pe care-l poate avea Euharistia şi i-am povestit despre vecina mea care, deşi se împărtăşea la toate marile sărbători, totuşi ea rămânea rea, vicleană şi zgârcită.

La auzul acestui ultim cuvânt, Mitoskeon zâmbi satisfăcut şi-mi spuse:

- M-am convins că meriţi să mă ocup de tine ! Ai o minte sclipitoare ! Am să-ţi ofer tot ceea ce ştiu, ca să duci mai departe aflările mele. Înaltul Teotepsides, actualul Patriarh, mi-a fost şi el elev. Eşti primul pe care el mi-l recomandă şi vei vedea că „sfinţenia”, cum spui tu, e un drum lung, lung şi greu; e un urcuş pe un munte, la început arid şi stâncos, iar pe măsură ce urci dai de măslini şi chiparoşi, la umbra cărora vei găsi odihnă pentru neobositul gând cercetător.

Din păcate, trăim un secol în care preoţimea vinde sfinţenia pe nimica toată. Preoţii cred că Harul vine la comanda lor. Rătăcesc în forme şi ritualuri exterioare şi culmea... se cred pe drumul cel drept, sunt convinşi că la capătul drumului îi aşteaptă odihna cea veşnică şi au uitat, sărmanii, că stă scris că „Poarta spre Împărăţia Cerurilor e strâmtă tare”.

Din păcate, chiar teologii sunt la ora actuală convinşi că, din moment ce Hristos S-a jertfit pentru ei, lor nu le-a mai rămas altceva decât să postească şi să se împărtăşească cu regularitate şi cu asta totul s-a aranjat ! Simplu şi uşor, nu ? Sunt orbi şi surzi ! N-au reţinut că Hristos a venit pe Pământ Să aducă FOC... ? Nu să le aducă lor în dar Raiul veşnic, pentru că înghit o linguriţă de cuminecătură !... Aşa au ajuns să creadă că trăiesc cu Hristos în ei ! Ar fi bine să fie naivi, dar, din

păcate, nu din naivitate cred aceasta, ci dintr-o blestemată lene lăuntrică, dintr-o atrofiere totală a SIMŢULUI SACRULUI !...

Îi sorbeam cuvintele ! Parcă îmi dădea să beau o băutură răcoritoare, parcă mă făcea să înţeleg tot ceea ce eu ani de zile nu puteam să înţeleg !

- Vezi, aici e dilema ! Poporul, mulţimea are nevoie de forme, de slujbe, de ritualuri. Nu putem face abstracţie că marea majoritate a oamenilor sunt prunci la minte şi înţeleg cu greu esenţa. Dar nu putem fi de acord ca, chiar teologii noştri să nege LUMINA TABORICĂ şi să vândă mântuirea oamenilor pentru o strachină de mâncare de post, două lumânări şi cinci metanii. Nu ştiu până când or să zacă teologii în întunericul în care au intrat nu mult după secolul lui Hrisostom.

Personal, consider că cea mai mare erezie a aşa-zisei noastre ortodoxii este credinţa în iertarea păcatelor. Nu înţeleg, nu-mi explic apariţia acestei capitale erori ! Credinţa în iertarea păcatelor este cea mai hidoasă caricaturizare a atributelor Divinităţii. La fel ca şi coborârea Harului la comandă... Nu pot pricepe ce diavoli s-au strecurat în capetele teologilor şi le-a şoptit că Dumnezeu iartă dacă zici: „Doamne, iartă-mă” şi cum şoapta asta diabolică a otrăvit toată gândirea teologică !

Cum ?! Pentru mine Hristos înseamnă FOC ! Pentru mine Hristos E un ocean de cugete, un munte de idei, raţiuni şi concepte ! Pentru mine, Hristos E un fel de Catedrală gigantică cu „ŞASE ALTARE SUPRAPUSE” ! Pentru mine, Hristos nu E ceva uşor şi accesibil, ci ceva dificil şi complex, greu de pătruns, greu de cunoscut ! Hristos, pentru mine, E distanţa dintre ALFA şi OMEGA, Sabie cu două tăişuri, CEL CE A FOST, CEL DE ESTE ŞI CEL CE VA FI, Cel ce a venit acum 800 şi ceva de ani, a spus ceva, dar va reveni Să spună TOTUL... TOTUL, înţelegi ?

- Înţeleg... Înţeleg şi mă bucur pentru tot ce-mi dai !

- M-am hotărât să-ţi comunic toate gândurile mele, toate aflările mele. Eu trec drept filosof, nu teolog, dar să ştii că am făcut teologia în Alexandria. Şi filosofia tot în Alexandria am făcut-o, dar de preoţit m-am preoţit pe timpul Patriarhului Teologumen, cu aproape 60 de ani în urmă. Nu sunt preot slujitor. Slujesc doar o dată pe an, când se sărbătoreşte „Schimbarea la Faţă”. E sărbătoarea mea preferată. TABORUL... pentru mine e totul ! Bineînţeles şi GOLGOTA, dar până la GOLGOTA e cale lungă de mers...

Hai, odihneşte-te puţin şi spre seară te iau să-ţi arăt ceva ce trebuie să-ţi intre în sânge... E limpede ?

- Da, am să încerc să adorm puţin şi când veţi crede, mă strigaţi şi eu cobor...

Mitoskeon ieşi, dar eu m-am întins pe strâmtul pat din scânduri, acoperit cu împletitură din fire groase de lână. Mirosea a ceva vechi. Mi-am plimbat ochii prin cameră şi privirea mi s-a oprit pe un triunghi ce era agăţat de un cui. Acesta însă era vopsit în verde... Mi-am adus aminte că cele de jos, toate patru erau roşii. De ce aici unul singur şi verde ? De ce ? În faţa ochilor îmi apărură 4 triunghiuri care s-au unit în vârf, formând o piramidă... apoi am văzut o furcă cu trei colţi, care s-a înfipt într-un copac... apoi un om cu doi ochi normali, plus unul în frunte, smulse furca din copac şi o aruncă în piramidă... furca a căzut exact în vârful piramidei... Deodată, o Sferă de aur pur ca cristalul coborî din înălţimi şi se aşează în vârful cozii furcii şi rămase acolo... Vedeam aceasta cu ochii închişi, fără să dorm. Deodată, Sfera de aur cristalin se smulse din coada furcii şi veni spre mine şi începu să-mi vorbească despre sensul vieţii, care este SFERA... Eu ascultam ce spune Sfera aceea, dar ochii îmi erau la piramidă, a căror triunghiuri erau când verzi, când roşii... Sfera tăcu şi începu să cânte ca un cor de copii... şi-am adormit.

M-am trezit chemat de Mitoskeon. Am coborât din camera mea şi am trecut în dreapta lui Mitoskeon şi ne-am apropiat de şcoală. Şcoala era compusă dintr-un grup de case care adăposteau clasele şi biblioteca pe de o parte, iar de cealaltă parte Palestrele. Erau patru Palestre, alcătuind o incintă pătrată. Fiecare Palestră era un pavilion acoperit, alcătuit pe-o parte de un zid, pe cealaltă parte cu un şir de coloane dorice, în care se ţineau cursurile celor patru ani diferiţi. În mijlocul incintei era o statuie ce-l reprezenta pe zeul Prometeu înlănţuit de o stâncă, drept pedeapsă că adusese din cer FOC pentru oameni şi un vultur îi sfâşia cu ciocul abdomenul, mâncându-i necontenit ficatul.

Mitoskeon se opri şi, arătându-l pe Prometeu, spuse:

- Acesta-i Hristos ! A adus FOC din Cer oamenilor şi oamenii L-au legat şi acum Îi mănâncă ficatul. Hristos - sunt convins – suferă, văzând înapoierea oamenilor.

De vrei să te preoţeşti, ţine minte, să fii un Leu care să-L elibereze pe Hristos din captivitate ! Să ucizi vulturul care-L sfâşie necontenit, monstrul care face din Hristos o marfă uşoară ce poate fi cumpărată cu două lumânări şi cinci metanii.

HRISTOS TREBUIE RECONSIDERAT **!** Euharistia dată realmente celor vrednici, celor care-L cunosc cu inima şi cu gândul, celor ce s-au întâlnit cu Hristos în inimă şi gând. Euharistia trebuie să devină comoara sacră şi cea mai de preţ, ce se împarte cu economicitate, nu oricărui trecător, ci celui ce se opreşte, se jertfeşte pe sine şi **optează pentru Cruce** !

Am părăsit incinta şi am mers spre intrarea principală ce conducea spre sălile de clasă şi bibliotecă. În capătul aleii stătea o splendidă statuie a zeului mărilor şi oceanelor: NEPTUN.

- Cine Este Hristos pentru mine ? E asemeni lui Neptun, care stăpâneşte împărăţia gândurilor, care tronează peste întregul univers cugetător. Iată-l ţinând în mână tridentul, furca cu trei colţi.

Trei sunt valorile care alcătuiesc sursa de energie a noastră: unitatea între gândire, iubire şi voinţă ! Acestea trei alcătuiesc un triunghi sacru, fundamental, care constituie însăşi esenţa existenţei noastre. NOI TRĂIM ÎN ARMONIA ACESTOR TREI VALORI:

GÂNDIRE - IUBIRE - VOINŢĂ !

Acesta este FOCUL CE ARDE ÎN OM ! Cel ce nu arde în acestea trei nu este om, ci fiinţă animalică lipsită de simţul sacrului ! Creştinii bizantini ? Iluzie ! Bizantinii au ajuns azi mai rău ca vechii închinători la idoli. Mai venerat era Horus la egiptenii simpli şi neinstruiţi, decât Hristos la aceste caricaturi sinistre, care poartă numele de bizantini. Crezi că bizantinii cred în Hristos ? Te înşeli ! Bizantinii au făcut din Hristos o păpuşă de paie, pe care o cumpără cu două cruci şi cinci metanii. Ce marfă mai ieftină mai vrei decât Euharistia bizantinilor ? Ai făcut o tâlhărie ? Cere iertare de la preot ! El, cu un semn şi o citanie te dezleagă de crime şi desfrâu şi Ţi-l oferă imediat pe Hristos întreg, trup şi sânge !!!

Ştii cum numesc eu ritualul acesta euharistic la bizantini ?

O RUŞINOASĂ MASCARADĂ ! TEATRU IEFTIN ! BUFONERIE !

Cred că şi dracii se distrează când văd cât de uşor intră Hristos în oricine face două cruci şi cinci metanii !...

Mitoskeon tăcu câteva clipe, apoi continuă:

- Sunt preot ortodox de aproape 60 de ani, dar nu îndrăznesc să mă apropii de Sfânta Euharistie decât o dată pe an şi atunci pentru mine e sărbătoare mare. Respect ritualul euharistic şi de aceea regret abuzul preoţimii bizantine faţă de Taina euharistică...

Începeam să-l înţeleg pe acest venerabil Mitoskeon. El avea realmente un respect nemărginit faţă de Taina Euharistiei. Socotea că Împărtăşania trebuie dată numai celor ce trăiesc în FOCUL CHRISTIANIC. Vedeam în el un preot în adevăratul înţeles al cuvântului şi-l binecuvântam în gândul meu pe Înaltul Patriarh, că mă recomandase unei atât de mari personalităţi.

Părăsirăm Palestra şi incinta şcolii şi Mitoskeon mă luă să mergem către marginea oraşului. Ajunserăm la un splendid şi minunat templu grecesc, un monument de o rară frumuseţe. Frontonul triunghiular bogat sculptat se sprijinea pe 8 coloane ionice, zvelte şi elegante. Canelurile coloanelor ornau partea de sus a coloanelor, iar partea de jos era sculptată în basoreliefuri, înfăţişând vestale ce dansau acoperite de văluri transparente.

- Acest templu este închinat Zeiţei Afrodita, a frumuseţii. Este templul care şi acum, în zilele noastre, mai păstrează cu autenticitate mireasma vechiului cult al Zeiţei frumuseţii. Hai înăuntru, să vezi splendida ei statuie !

Am urcat scările templului şi am păşit înăuntru, mergând până în dreptul Altarului, unde o vestală înfăşurată în văluri transparente întreţinea focul sacru închinat Afroditei. Statuia Zeiţei întrecea în frumuseţe orice închipuire. Era din marmură albă, cu capul şi torsul uşor înclinate spre dreapta. Nu avea mâini. Până la brâu bustul era gol; i se vedeau sânii uşor reliefaţi; bazinul şi picioarele erau învăluite într-o pânză subţire care se mula pe corp, lăsând să se citească armonia formelor unui trup perfect. Faţa Zeiţei era de o frumuseţe clasică, senină şi nobilă, cu un zâmbet abia perceptibil. Dansul flăcărilor de pe micul Altar arunca asupra statuii lumini roşietice, învăluind-o, dându-i viaţă şi mister. Eram pur şi simplu îndrăgostit de această statuetă !...

- Este singurul templu din Efes în care au mai rămas trei vestale, trei fecioare, care zi şi noapte întreţin focul sacru ! îmi şopti Mitoskeon.

Deodată, din dreapta Altarului, dintr-un coridor întunecat, apăru o făptură de o graţie angelică. Nu mergea... aluneca... şi, zâmbind, se apropie de noi. Se înclină în faţa lui Mitoskeon şi ne spuse „Bun venit !”

- Aceasta este cea mai tânără vestală a templului: EMALINA ! mi-o recomandă Mitoskeon.

Emalina, zâmbind, mă privi şi zâmbetul ei se stinse. Nu ne mai clinteam privirile, rămăsesem unul privind în ochii celuilalt. În acele clipe am simţit o năvalnică iubire pentru această făptură care mi se părea coborâtă din Lumea Zeilor. I-am prins mâinile în ale mele şi am continuat să o privesc. Ea nu-şi lua ochii de la mine.

- Emalina, primeşte sincera mea prietenie ! Sunt venit aici la studii şi locuiesc în casa lui Mitoskeon. Îţi promit că voi veni în fiecare zi să te văd. În ochii tăi văd ceva ce nu am mai găsit la nimeni până acum. Lumina ochilor tăi...

M-am oprit jenat de prezenţa lui Mitoskeon şi am tăcut. Apoi Mitoskeon se retrase şi mă lăsă singur cu Emalina... I-am sărutat înflăcărat mâinile şi degetele. Emalina era numai zâmbet ... de o puritate, de o seninătate ce mă îmbăta !...

- Acum plec, dar mâine... abia aştept să vină ziua de mâine să te pot vedea !

- Şi eu te voi aştepta cu nerăbdare ! Eşti primul tânăr în faţa căruia simt că întreaga mea fiinţă se topeşte... Vino, dragul meu, vino mâine în zori ! Te voi aştepta aici ! îmi răspunse Emalina.

Am ieşit din templul Afroditei îmbătat de frumuseţea Emalinei. Mitoskeon mă aştepta.

- Frumuseţea ! Contactul cu Divinitatea te ridică pe cea dintâi treaptă a cunoaşterii, revelându-ţi-se frumuseţea Divinităţii. Zeiţa Afrodita este una dintre cele mai inspirate realizări ale mitologiei antice. Ea vorbeşte despre ceea ce este mai esenţial în existenţa noastră searbădă, vorbeşte despre FRUMUSEŢE... Am observat că Emalina ţi-a plăcut ! îmi spuse Mitoskeon.

- Eu însă m-am îndrăgostit de ea ! i-am răspuns.

- Ai iubit vreodată până acum ?

- Nu ! Este prima dată când simt că inima bate cu putere şi un dor năvalnic mă cuprinde după această vestală ce e legată tocmai de Altarul închinat frumuseţii !

- Dacă n-ai iubit pe nimeni până acum, de data aceasta va trebui să cunoşti ce este iubirea. Trebuie să treci şi prin asta. Nu vei putea fi un filosof dacă nu vei experimenta şi acest capitol important al IUBIRII. Şi eu am iubit... Am iubit cu pasiune o egipteancă, pe când studiam teologia în Alexandria. După ce am terminat teologia m-am căsătorit cu ea şi am fost fericiţi patru ani de zile, când o boală nemiloasă a răpus-o. O chema LORIZELLA. Eu îi spuneam scurt „Lori”. Nu o pot uita nici acum, la peste 80 de ani pe care îi port... Nici tu nu poţi scăpa de acest capitol care se numeşte „dăruirea în iubire”... Veţi fi un cuplu frumos şi armonios... Eu vă binecuvântez !

Acum hai să ne retragem fiecare în camera noastră. Eu am nevoie seara să fiu singur... Noapte bună !

Ne-am despărţit. Ajunsesem chiar în faţa casei noastre. Eu am ocolit casa, am intrat în pridvorul acela deschis şi am urcat în camera mea. Privirile mi s-au oprit pe triunghiul verde. Triunghiul deci înseamnă:

GÂNDIRE-IUBIRE-VOINŢĂ !

Iată-mă iubind ! GÂNDIREA ŞI VOINŢA sunt subjugate de data acesta IUBIRII !

Am adormit şi-n vis mi-a apărut Emalina, care mă ruga să-i scot o găleată cu apă. Scoteam apă şi-n acelaşi timp îi sărutam mâna, plutind într-o feerică beatitudine.

Am început şi şcoala a doua zi, cunoscându-l pe profesorul care avea să ne predea tot anul I. Avea să ne vorbească despre mitologia greacă, egipteană şi persană. Cei zece elevi stăteam în jurul lui şi ne explica statuile care împodobeau Palestra anului I. Prima dată ne duse în faţa grupului LAUCOON: un bătrân tată cu doi copii se luptau cu un şarpe uriaş care se încolăcise în jurul lor. Simboliza lupta omului cu dorinţele şi cu patimile, care până la urmă îl sugrumă pe cel slab şi neputincios, care nu poate înfrânge şarpele.

Apoi ne duse în faţa statuii zeului muzicii şi al poeziei, ORFEU, ce cântă în infern. Era, pentru cei din Efes, simbolul preferat al filosofului care reuşeşte să cânte în gândurile sale, în infernul întunecat al lumii oarbe ce nu ştie a cânta.

Bătrânul Stavrosmekut ne vorbi până la orele prânzului, când ne dădu voie să mergem la masă. Am trecut pe la Palestra anului IV, unde preda părintele Mitoskeon şi l-am aşteptat. Am mers împreună acasă, unde am mâncat o fiertură de zarzavat ce o avea pregătită dinainte.

După masă am revenit la Palestra, unde am primit primele indicaţii privitoare la învăţarea limbii egiptene. Învăţam egipteana în anul I, pentru că anul II cuprindea predarea filosofilor egipteni, pe care bizantinii îi aveau în mare cinste. Aşteptam cu nerăbdare terminarea cursurilor, să pot pleca la templu, s-o întâlnesc pe Emalina.

Când am terminat cursurile, am luat-o la fugă pe străzi. Când am ajuns în faţa templului, Emalina mă aştepta în pridvor. Am cuprins-o în braţe şi am rămas îmbrăţişaţi. Apoi am intrat în templu şi, ascunzându-ne după o coloană, am sărutat-o beat de fericire...

Era în prima zi a lunii August.

Se apropia ziua de 6 August, când, după calendarul bisericesc se serba „Schimbarea la Faţă” a lui Iisus, pe Muntele Tabor. Mitoskeon sta retras în camera lui. Se pregătea să slujească, singura dată pe an când slujea şi se împărtăşea. Neputând să discut cu el, timpul liber mi-l petreceam cu Emalina, care îmi promisese că la 6 August va veni şi ea la Biserică.

Veni şi ziua „Schimbării la Faţă” şi Mitoskeon plecă de dimineaţă la Biserică. Eu am plecat la templu s-o iau pe Emalina. De câte ori ne întâlneam, rămâneam îmbrăţişaţi câteva minute fără să ne spunem nici un cuvânt. Am plecat împreună la Biserică, de serviciu la templu fiind cea de a doua vestală, Iumenia, bună prietenă cu Emalina.

La Biserică, tot timpul slujbei m-am rugat ca nici un nor să nu umbrească dragostea mea pentru Emalina. În timpul slujbei am observat că Mitoskeon avea în jurul lui o aureolă ce vibra şi pâlpâia ca o flacără. Era prima dată când vedeam aşa ceva. Când sosi momentul central al slujbei, Mitoskeon spuse:

- Luaţi, mâncaţi, acesta este Trupul Meu, care se frânge pentru voi !...

N-a mai zis cum spun toţi preoţii: „*spre iertarea păcatelor* !”

Apoi spuse:

- Beţi dintru acesta toţi, acesta este Sângele Meu, al Aşezământului celui Nou, care pentru voi se varsă !...

Nici acum nu a mai spus: „*spre iertarea păcatelor*”, aşa cum era textul liturgic oficial. Apoi, în timp ce se cânta „Pre Tine Te lăudăm”..., asupra lui Mitoskeon coborî un torent de raze care ţinu tot timpul Epiclezei.

După slujbă, Mitoskeon o invită pe Emalina să prânzească cu noi. Am mâncat peşte fript, căci, cu toate că era postul Sfintei Marii, era dezlegare la peşte. Mitoskeon era luminat la faţă. Tot timpul mesei tăcu, dar după ce am terminat de mâncat, începu să vorbească:

- „Schimbarea la Faţă”, pentru mine, este cea mai mare sărbătoare. După ce a murit Lorizella, am plecat din Egipt şi m-am retras în Sfântul Munte Athos, unde am intrat ca novice în schitul „Tabor”, în care era stareţ bunul meu prieten duhovnicesc Daniil Ieroschimonahul, care m-a iniţiat în rugăciunea inimii. Rugăciunea era o formulă scurtă: „Iisuse, Lumina vieţii mele, luminează-mă pe mine, întunecatul” ! Era prin luna lui mai şi timp de trei luni am repetat tot timpul această rugăciune. Am strigat către Hristos cu toată tăria şi din adâncul inimii şi-n ziua de 6 August, pe când mă aflam în Biserică la slujbă şi chemam intens Lumina lui Iisus... am simţit că o primesc, am simţit că însuşi Hristos S-a apropiat de mine. Eram cu ochii închişi şi am simţit în adâncul fiinţei mele o Lumină orbitoare, care îmi dădea o bucurie negrăită, pacea şi liniştea sufletească atât de necesare sufletului meu zbuciumat de pierderea Lorizellei.

Ceea ce am primit în acea dimineaţă nu am să uit nici dincolo de mormânt ! Lumina aceea nu m-a mai părăsit niciodată. A fost ziua intrării mele în ceata celor iubiţi de Iisus. De atunci, ziua „Schimbării la Faţă” a lui Iisus este adevărata mea zi de naştere, e singura zi din an când îndrăznesc să mă apropii de Taina Euharistiei şi să mă împărtăşesc.

- Părinte, am observat că nu ai spus formula completă la „Sfânta chemare”; nu ai spus „spre iertarea păcatelor”.

- Nu am spus pentru că eu nu cred în IERTARE ! Aşa m-a lămurit Părintele meu duhovnicesc şi mi-am dat seama şi eu că **IERTARE NU EXISTĂ !**

Spusese aceasta pe un ton ferm şi viguros.

- Dumnezeu E drept, E atotputernic, dar nu iartă ! NU EXISTĂ IERTARE, CI „CURĂŢIRE DE PĂCAT" ! Curăţirea cere căinţă, multe, multe lacrimi, zdrobire a inimii şi părere de rău. Păcatul e o rădăcină înfiptă în inimă. Ce să ierţi ? Nu e nimic de iertat ! Totul e să smulgi buruiana păcatului din inimă... dar smulgerea rădăcinilor păcatului din inimă cere timp îndelungat şi multă voinţă şi rugăciune.

Fără să vreau, m-am întrebat: oare dragostea mea pentru Emalina e un păcat ? O buruiană ? Iubirea pentru ea avea în mine rădăcini ce se înfipseseră adânc. Nu, iubirea mea pentru Emalina nu e o buruiană, e un crin splendid, pur şi senin, cu rădăcini sfinte, nobile şi curate.

După masă am mai discutat şi după aceea, Mitoskeon, dorind să rămână singur, am plecat cu Emalina.

Emalina mă invită la ea acasă, în casa vestalelor templului. Simţeam un fior prevestitor de farmec şi încântare... şi aşa a fost ! Am stat la Emalina toată după-amiaza şi toată noaptea. Am fost atunci pentru prima oară în viaţa mea, „un trup şi un suflet" cu o fiinţă coborâtă din Lumea Zeilor, să-mi fie încântare, să-mi dea parfum... Ne-am dăruit reciproc unul altuia, fără nici o ezitare. N-am dormit aproape deloc, dar eram atât de fericit, încât somnul nu s-a lipit de mine.

În zori am plecat de la Emalina şi m-am întors acasă. Mitoskeon m-a întâmpinat zâmbind:

- De-acum ştii ce-i iubirea !

- Da, ştiu şi e minunat ! am răspuns eu.

Efesul, pentru mine, a fost un Rai datorită Emalinei.

Am terminat primul an cu cel mai bun rezultat, cu cele mai bune note. Anii s-au scurs repede. Eu studiam cu seriozitate şi mă bucuram de stima tuturor profesorilor.

În anul IV l-am avut profesor chiar pe Mitoskeon, care ne-a expus filosofia lui Platon şi Aristotel.

Pe măsură ce treceau anii, răsunau cu putere în mintea mea cuvintele lui Hristos: „**Cel ce voieşte să vină după Mine, SĂ SE LEPEDE DE SINE... SĂ-ŞI IA CRUCEA SA ŞI SĂ ÎMI URMEZE MIE** !"

Iubirea mea pentru Emalina ajunsese să se spiritualizeze.

După focul plin de vâlvătăi din primul an, iubirea pentru ea se transformase într-o candelă sfântă ce ardea continuu. Se apropia terminarea studiilor şi implicit plecarea din Efes. Emalina însă nu putea concepe să se mai despartă de mine. Voia să plece din Efes şi să meargă cu mine la Constantinopol.

Reînviase în mine o dorinţă veche de a mă călugări şi-mi dădeam seama că va trebui să-mi jertfesc propria mea iubire pentru Emalina. I-am spus gândurile mele, dar ea nu putea concepe despărţirea. Văzând acest total ataşament, m-am hotărât s-o iau cu mine la Constantinopol şi să ne căsătorim. Aveam să mă fac preot laic şi să devin familist. Nu acesta era visul meu, dar pe Emalina nu mai puteam s-o părăsesc.

Am dat şi ultimul examen şi am obţinut calificativul cel mai înalt. Mitoskeon, în numele tuturor profesorilor, mi-a înmânat un fel de diplomă ce atesta terminarea cu succes a studiilor filosofice.

Astfel am părăsit Efesul, îndreptându-mă spre Constantinopol. La plecare, Mitoskeon a lăcrimat, eu am plâns, regretând plecarea de la cel ce-mi fusese părinte, prieten, îndrumător şi profesor.

- Vei ajunge mare ! îmi prooroci Mitoskeon. Prin tine, Bizanţul va intra într-o epocă nouă de aprofundare a valorilor. Eşti un spirit ales şi te aşteaptă un viitor plin de victorii, dar şi de suferinţă. Să nu te temi de nimeni şi de nimic ! Teologia bizantină va învia prin tine !

Ne-am îmbrăţişat şi am plecat. Ajunşi în Constantinopol, am tras direct la casa părintească. Văzând-o pe Emalina, mama a început să plângă de bucurie pentru aşa o soţie ce aveam să am. Tata, care fusese de câteva ori în Efes, o cunoştea pe Emalina şi s-a bucurat că mă voi căsători şi voi renunţa la călugărie.

Cei 10 absolvenţi am fost chemaţi la Patriarh în audienţă. Patriarhul ne-a felicitat pe toţi, iar mie mi-a spus:

- În tine îmi pun mari speranţe ! Să nu uiţi asta !

De acum aveam să încep studiile teologice chiar în Constantinopol. Pe măsură ce trecea timpul, deveneam mai studios, mai însetat de a şti şi a cunoaşte. Eram mereu tentat să scriu, dar ceva mă oprea să-mi aştern gândurile pe hârtie.

Cu timpul, ideea mea privitor la o viaţă retrasă într-o Mănăstire, se accentua.

Spre sfârşitul anului III de studu am deschis cu Emalina subiectul jertfei supreme şi i-am mărturisit că vechea mea dorinţă de a mă retrage într-o Mănăstire devenea din ce în ce mai puternică. Emalina era însă neschimbată. Nici nu voia să audă de despărţire. Atunci am început să discut cu ea în profunzime sensul adevărat al vieţii, care este desăvârşirea spirituală. Îi repetam mereu cuvintele lui Hristos: „Cel ce voieşte să vină după Mine, să se lepede de sine, să-şi ia crucea sa şi să-Mi urmeze Mie" ! Emalina în sfârşit înţelesese dorinţa mea de a mă dedica în exclusivitate însingurării, pentru a începe să scriu. Ne-am hotărât să intrăm amândoi în Mănăstire, ea la o Mănăstire de maici, eu să plec la Muntele Athos, focarul spiritual al întregului Bizanţ...

.....

Densi: - Aş mai asculta ceva din corul acela pe care l-ai imprimat !

Banda era deja la magnetofon, astfel că nu am făcut decât să răsucesc butonul. Corul cânta: **„***Cămara Ta Mântuitorule o văd împodobită şi îmbrăcăminte nu am să ca să intru într-însa. Luminează haina sufletului meu, Dătătorule de Lumină şi mă mântuieşte* **!"**

Apoi urmă: **„***Iubi-Te-voi Doamne, virtutea mea, Domnul Este întărirea mea şi scăparea mea şi izbăvitorul meu"*.

Solistul era un tenor cu o voce atât de duioasă, că sora mea cea bună începu să plângă... Şi mie îmi veniră lacrimi în ochi...

Densi asculta cu ochii mari şi dădea afirmativ din cap...

SCHITUL T A B O R

Terminasem teologia şi urma să-mi dau Lucrarea de absolvire. Mi-am ales subiectul: „**RITUAL ŞI DUH SFÂNT**” şi am mers cu Emalina la o Mănăstire de maici cu hramul „**ÎNĂLŢĂRII**”, ca să se închinovieze. Stareţa, maica Pelaghia, s-a bucurat nespus văzând naivitatea şi gingăşia Emalinei şi a luat-o chiar sub ascultarea ei directă.

Despărţirea de Emalina a fost liniştită şi senină. Emalina se transfigurase la gândul că va fi şi ea Mireasa lui Hristos. Ne-am îmbrăţişat pentru ultima oară, i-am sărutat încă o dată degetele ei subţiri şi delicate şi, făcând plecăciuni Maicii Stareţe, am intrat în Biserică să mă rog. Fără să vreau... nu ştiu de ce... am plâns ! A plâns lângă mine şi Emalina... apoi, din nou i-am sărutat degetele şi m-a condus până la poarta Mănăstirii. A rămas în poartă până ce nu s-a mai văzut.

Tot drumul am lăcrimat... Simţeam golul lăsat de Emalina...

Am trecut pe acasă, mi-am luat „Rămas bun” de la părinţi şi am plecat pe jos spre muntele cel sfânt numit Athos.

Ajuns la schitul „Tabor”, m-am dus direct la Părintele Stareţ, care mă primi zâmbind:

- Azi noapte mi-a apărut un tânăr în vis în veşminte strălucitoare şi mi-a zis: „Mâine va veni la voi un tânăr care va da FOC întregului Bizanţ ! Primeşte-l, ocroteşte-l, călăuzeşte-l şi dă-i tot ceea ce tu ai învăţat şi ai trăit !” Acum, iată că visul meu s-a adeverit. Noi nu avem decât 12 chilii... asta e rânduiala noastră de când s-a construit schitul. Încă nu am cameră să poţi sta singur. M-am hotărât să te dau să locuieşti cu părintele Serafim, care are 104 ani. E blând, cuminte, tăcut şi cuviincios. Nu te va deranja. Spune-mi acum, ai dat Lucrarea de absolvire ?

- Nu ! Acum şi aici vreau să o scriu.

- Ce subiect ţi-ai ales ?

- „RITUAL ŞI DUH SFÂNT”.

- Frumos subiect, dar ştii ce este Duhul Sfânt ? Te-ai întâlnit cu Duhul Sfânt în rugăciune ?

- Nu m-am rugat prea mult până acum... Mai mult am citit şi am studiat.

- Ei bine, zise Stareţul, n-ai să te apuci să scrii până ce nu vei cunoaşte tu însuţi ce înseamnă rugăciunea interioară, singura cale ce te face să trăieşti pe viu pătrunderea razelor Duhului Sfânt în tine însuţi.

- Voi face cum vei spune, Cuvioşia ta, Părinte Stareţ. De acum te consider îndrumătorul meu, iar eu ucenicul tău. Spune-mi acum ce să fac ca să cunosc şi să trăiesc pătrunderea razelor Duhului Sfânt în mine.

- Îţi voi spune, îmi zise Stareţul. Vei începe chiar de acum, chiar de astăzi să repeţi în minte următoarea chemare: „**Iisuse, Lumina Lumii, luminează-mă pe mine, cel ce zac în întuneric** !” O vei spune în ritmul respiraţiei. Când tragi aer în piept spui: „Iisuse, Lumina Lumii...“, apoi, când dai aerul afară din piept continui: „...luminează-mă pe mine, cel ce zac în întuneric”. Acum, hai să ne aşezăm pe scăunelele acestea şi să ne rugăm împreună !

Ne-am aşezat fiecare pe câte un scăunel în faţa icoanelor şi am păstrat tăcerea. M-am rugat respectând textul şi ritmicitatea respiraţiei cam o jumătate de oră.

- Ei, ce-ai simţit ?

- O linişte şi o înălţare deosebită ! i-am răspuns Stareţului.

- Trebuie să te rogi un timp îndelungat până ce, într-o zi vei fi năpădit de lacrimi şi de bucurie nepământeană. Atunci vei simţi, vei vedea cu ochii lăuntrici o lumină mare; de-abia atunci, să ştii că te-ai întâlnit cu Hristos în cămara cea dinlăuntru a sufletului şi de-abia atunci să te încumeţi să scrii despre Duhul Sfânt. Până atunci încă nu ştii ce înseamnă Lumina. De trei ori pe zi: dimineaţa, în zori, la prânz şi seara, te vei retrage în chilia ta şi pe scăunel, timp de o oră să te rogi aşa cum te-am învăţat !

Astfel îmi vorbi Părintele Stareţ Agaton, Stareţul Schitului Tabor. M-a condus la chilia părintelui Serafim şi am intrat înăuntru.

Era o chilie destul de mare, cu un singur pat, o masă cu câteva cărţi şi două scaune. Părintele Serafim sta pe un scăunel în faţa icoanelor. Cred că se ruga. Nici nu s-a întors la noi când am intrat. Am aflat pe urmă că nu prea auzea bine. Părintele Stareţ dădu ordin să mi se confecţioneze un pat. Un

părinte veni cu patru scânduri groase şi late şi cu nişte scurtături, câteva cuie şi... patul a fost gata. L-am încercat... era destul de solid.

Venisem cu două lăzi: una cu lenjerie, alta cu cărţi şi hârtie de scris. L-am rugat pe Părintele Stareţ să mi se mai facă o masă, un scăunel şi un cuier. Până seara le-am avut pe toate gata şi m-am aşezat prima dată la rugăciune conform indicaţiilor Părintelui Stareţ. Îmi adusesem de acasă o dulamă, o rasă şi un fes, toate maronii. Aşa se purta pe vremea aceea în Mănăstiri... maron închis.

A doua zi m-am sculat de dimineaţă şi o oră am stat pe scăunel în rugăciune, apoi s-a tras clopotul de slujbă. Noaptea se făcuse Miezonoptica şi se citeau Psalmii; Utrenia se făcea dimineaţa, iar Vecernia seara.

Schitul avea un atelier unde se făceau din lut farfurii, căni şi tot felul de vase. La două luni trecea un negustor şi le încărca să le vândă prin târguri. Din banii încasaţi se întreţinea Schitul, care mai primea în fiecare an ceva monezi de aur de la un evlavios consilier imperial.

Am învăţat şi eu să mânuiesc „roata olarului”. Lucram şi mă rugam şi de trei ori pe zi mă închideam în chilie câte o oră, zicând rugăciunea ce mi-o dăduse Stareţul.

Pe măsură ce trecea timpul, rugăciunea aceea îmi era din ce în ce mai dragă şi uneori simţeam lacrimi în ochi de marea satisfacţie ce mi-o provoca invocarea LUMINII lui Iisus.

Bucuria aceea de care îmi vorbise Părintele Agaton nu se arăta. Mă rugam intens, ceream, strigam să-mi răspundă, dar... „LUMINA” nu se arăta.

Am trecut prin multe stări de depresie, crezând că niciodată nu voi fi în stare să primesc ceea ce fraţii mei de Mănăstire primiseră. Toţi văzuseră acea Lumină şi toţi erau călugăriţi. Eu eram singurul care era un simplu frate.

Au trecut vreo şapte luni de rugi continue şi strigări.

Într-o zi de sărbătoare, pe data de 2 Februarie, în timp ce eram în timpul Sfintei Liturghii în Biserică şi mă rugam, am simţit deodată o bucurie năvalnică, o furtună de iubire, un uragan de raze luminoase care îmi pătrundeau în gânduri şi simţire şi, în clipa următoare îmi apăru înaintea ochilor Iisus zâmbind, Care-mi zise: „**Te-am lăsat să baţi la uşa Mea, te-am lăsat să strigi fără să-ţi răspund, ca să ştii cum trebuie omul să se lupte pentru a dobândi Lumină ! De acum fă-ţi datoria ! Pace ţie !”** Şi dispăru... Dar bucuria şi lumina îmi rămăseseră în suflet şi nimeni şi nimic nu avea să mai poată să ia de la mine această lăuntrică bucurie.

S-a terminat slujba, am luat masa şi după ce am mâncat am mers la chilia Părintelui Stareţ, să-i spun marele meu succes. S-a bucurat nespus şi mi-a spus să mă pregătesc, că prima duminică mă va călugări.

Într-adevăr, la prima Liturghie pe care a oficiat-o Părintele Agaton, m-a călugărit, dându-mi tot numele de Maxim. Eu îi spusesem că doresc să mă numesc Mitrofan, dar Părintele Stareţ nu a vrut să-mi schimbe numele. În aceeaşi zi m-a şi împărtăşit şi a fost mare bucurie între toţi fraţii mei din Schit.

Stareţul îmi dădu dezlegare să mă apuc să scriu Lucrarea mea de absolvire, cu titlul de „Ritual şi Duh Sfânt”.

Lucrarea am scris-o în plină Lumină lăuntrică. Am început prin a vorbi despre treptele desăvârşirii. Am arătat că plecarea omului, angajarea lui pe linia urcuşului duhovnicesc se face de la starea de întuneric şi păcat. Am arătat că, de fapt, păcatul este rezultatul întunericului, al neştiinţei, al lipsei acelui sfânt SIMŢ AL SACRULUI. Viaţa în păcate ucide simţul sacrului. Salvarea este prin meditaţie şi rugăciune.

Am arătat că ritualurile joacă un rol secundar în evoluţia spiritului şi am precizat că cel ce rămâne în ritualuri, crezând că prin ele dobândeşte Lumina, se înşeală. Ritualul - am spus eu - este un simplu „joc sacru” necesar copiilor, pentru a-i aduna de pe drumuri.

Euharistia nu este o taină, este pur şi simplu un simbol al comuniunii, dar care nu poate realiza comuniunea. Comuniunea cu Hristos nu se poate realiza decât prin reculegere, retragere şi introspecţie. **RITUALUL POATE FI PRIMEJDIOS ATUNCI CÂND OMUL AJUNGE SĂ CREADĂ ORBEŞTE CĂ RITUALUL EXTERIOR ESTE TOTUL. TOTUL ESTE RITUALUL INTERIOR, ADEVĂRATA LITURGHIE ESTE LITURGHIA LĂUNTRICĂ, ÎN CARE MINTEA ESTE PREOTUL, IAR INIMA ALTARUL.**

Am făcut apoi teoria „materiei sfinţite” care nu are putere asupra sufletului. A afirma că noi ne sfinţim printr-o „materie sfinţită”, este o eroare ce trebuie definitiv înlăturată.

Am vorbit apoi de celelalte trepte ale desăvârşirii, afirmând că desăvârşirea înseamnă capacitatea de a vedea şi de a înţelege tainele cele ascunse ale universului nostru lăuntric.

În încheiere am afirmat cu claritate relativitatea ritualurilor şi am negat cu vehemenţă oricare alt rol decât de pur şi exterior simbol, ce trebuie înţeles şi aplicat în universul lăuntric.

Am terminat Lucrarea în două săptămâni şi am dat-o unor corăbieri evlavioşi care se duceau la Constantinopol, s-o predea părintelui profesor Nicanor, care era rânduit să analizeze Lucrarea.

Au trecut apoi trei luni şi m-am pomenit cu un călugăr special trimis de părintele Nicanor, care-mi respinsese Lucrarea. Mi-a adus şi o scrisoare din partea lui, prin care mă mustra că am îndrăznit să minimalizez importanţa ritualurilor şi să neg puterea Euharistiei, singura şi unica formă valabilă prin care ne putem uni cu Hristos în „chip tainic”.

I-am răspuns imediat părintelui Nicanor, scriindu-i o scrisoare mai clară: am afirmat că neg „taina” şi afirm „reală” unirea cu Hristos prin intrarea în legătură cu El prin rugăciunea interioară. „Taine” nu există ! Există doar o rugăciune tainică ce poate desfiinţa împietrirea sufletului, făcând Harul să sălăşluiască în om în „chip real”, simţit şi tainic. Euharistia nu are nimic tainic, totul se vede, şi pâinea şi vinul. Credinciosul, când se împărtăşeşte, de asemenea vede Împărtăşania. Razele Duhului Sfânt nu pot pătrunde în om decât dacă omul se retrage în sine, se retrage din Lumea din afară şi se jertfeşte pe sine, intrând în concentrare a minţii printr-o simplă, dar fierbinte chemare.

Scrisoarea aceasta către părintele Nicanor am dat-o şi Stareţului s-o citească şi s-o semneze şi el. Stareţul însă a convocat toţi fraţii în sala de mese şi a citit-o cu glas tare. S-a hotărât ca toţi să o semneze. Apoi am dat-o călugărului şi acesta a plecat.

Eu am luat Lucrarea ce mi se adusese înapoi şi am cerut permisiunea Părintelui Agaton s-o citesc în timpul mesei. Stareţul a aprobat, dar văzând ce interesantă este, a hotărât ca în ziua următoare să nu se lucreze, ci să le citesc cu glas tare toată Lucrarea mea de absolvire, ”Ritual şi Duh Sfânt”.

După ce am citit-o toată, toţi părinţii Schitului împreună cu Stareţul m-au îmbrăţişat şi au hotărât să semneze toţi la sfârşitul Lucrării, ca dovadă că toţi sunt de acord cu ideile mele şi au hotărât să o trimită direct Patriarhului Teotepsides, protectorul meu din timpul studiilor. Un părinte din Schit s-a oferit să o ducă personal la Constantinopol, pentru a o înmâna Patriarhului.

Între timp, mie mi-a venit ideea unei Lucrări mai îndrăzneţe, pe care am intitulat-o „**MAREA EREZIE**”.

MAREA EREZIE - am arătat-o din primele pagini că este **credinţa în iertare** ! Am arătat că textul liturghic iniţial al lui Ioan Hrisostom, care se păstrează în Constantinopol, nu cuprinde la Epicleză cuvintele: „..spre iertarea păcatelor”, că acest adaos l-a făcut patriarhul Alexandru, la 3 decenii după moartea lui Hrisostom. Am arătat apoi că - în fond - „iertarea” e ceva ireal şi lipsit de seriozitate, care contrazice şi desfiinţează prima treaptă a urcuşului spiritual:

CURĂŢIREA !

„CURĂŢIREA” este prima treaptă, menită să pregătească pe cea de a doua, care este „transfigurarea” spiritului prin rugăciune. Păcatul este o buruiană cu rădăcini adânc înfipte în gândire şi simţiri. Spovedania nu poate ierta păcatele ! Prin spovedanie, omul îşi mărturiseşte păcatele şi trebuie să se angajeze să nu le mai repete. E o rătăcire să păcătuieşti mereu şi mereu spovedindu-te, să te consideri „curat”.

„Curăţenia” minţii şi a inimii se realizează printr-o serioasă şi atentă luptă cu păcatul, care trebuie alungat şi din gânduri, căci nu se numeşte „curat” cel ce nu păcătuieşte cu fapta, ci cel ce a realizat curăţenia în minte şi în gânduri.

Am anulat apoi cele 7 „taine”, zicând că nici una nu are nimic tainic, în afară de „taina pocăinţei”. Pocăinţa, da, este şi trebuie să fie o taină ! Omul se retrage în sine şi în taină să-şi regrete şi să-şi plângă păcatele.

Tainele sunt în număr de trei:

1. **TAINA CURĂŢIRII** (a pocăinţei);
2. **TAINA TRANSFIGURĂRII** (prin care omul intră în legătură tainică cu Iisus);

3. **TAINA CONLUCRĂRII** (prin care cel transfigurat participă la Lucrarea lui Dumnezeu de trezire a oamenilor la adevăr).

Am muncit la această Lucrare timp de două luni. Când am încheiat ultima pagină, am închis ochii, răsuflând uşurat. Dar deodată, în faţa ochilor îmi apăru un bărbat care mi se părea cunoscut: era Xerotemus din Oraşul de Aur. Dintr-o dată, s-a trezit în mine conştiinţa celui ce în realitate sunt şi ca un film s-au perindat înaintea ochilor toate evenimentele ce au precedat venirea mea pe Pământ. Mi-am dat seama că sunt spirit opalic, venit în Misiune Specială, că singura cale de a învinge, este „lupta".

Reapăru Xerotemus, marele iniţiat egiptean, iar alături de el veni şi Buddha (discul său - **n.ed**.) . Mi-a reamintit că păcatele sunt pete reale pe spirit, că roşu exprimă crima, maronul - hoţia, sepia - minciuna, galbenul - orgoliul, iar albastru - desfrâul; culoarea gri este cinstea şi corectitudinea, iar albul este culoarea celui curat şi desăvârşit.

Spre exemplificare, au adus în ecran spirite cu diverse culori, care mai de care mai închise, murdare sau pestriţe. Între aceştia mi l-au arătat şi pe Nicanor, care avea o diagonală galbenă şi un brâu sepia, ceea ce denota că este făţarnic şi trufaş; avea Nicanor şi un guler gri, dar foarte palid, semn că era un spirit inferior.

După această prelungă demonstraţie, am deschis ochii. Chilia mea era plină de părinţi în frunte cu Părintele Agaton şi toţi, îngenuncheaţi, mă priveau cu teamă şi respect.

Stareţul dădu slavă lui Dumnezeu că m-am trezit. Stăteam pe scaun de şase ore. Văzând că nu am venit la masă, au trimis să mă cheme, dar cel venit nu s-a putut apropia de mine. Spunând stareţului „minunea", toţi au venit în chilia mea, dându-şi seama cu toţii că sunt în plină revelaţie, în plin extaz.

Le-am zâmbit şi le-am povestit tot ce văzusem, inclusiv teoria culorilor ca expresie a păcatelor. Toţi au rămas uimiţi auzind povestirea mea.

Cu toate că făcusem finalul cărţii „Marea erezie", am adăugat încă un capitol, în care am expus „teoria culorilor", a petelor pe suflet ca expresie a stării de păcat, arătând ce mari eforturi trebuie să depună omul pentru a putea şterge o pată: dacă a jignit, trebuie să-şi ceară scuze; dacă a furat, trebuie să întoarcă înapoi împătrit; dacă a violat o fecioară, să o ia de soţie; dacă a spus o minciună, să mărturisească adevărul şi multe, multe alte detalii am dat, toate demonstrând că „iertarea" este INEXISTENTĂ şi că e doar o MARE EREZIE !

Odată terminată Lucrarea, am citit-o Stareţului, care m-a rugat să o citesc cu voce tare, ca să asculte toţi părinţii Schitului. La sfârşitul Lucrării, toţi părinţii, în frunte cu Stareţul, mi-au cântat în semn de preţuire cântarea ce se cântă Arhiereului, modificând câteva cuvinte: **„Pe fratele şi teologul nostru Maxim, Doamne îl păzeşte întru mulţi ani !"**

I-am propus Stareţului Agaton să convoace pe toţi stareţii celor 14 Mănăstiri din Athos, să-i chemăm la Schitul nostru şi să le citim „Marea erezie". Părintele Agaton şi-a şi luat rasa, zicând că personal va merge la stareţi, să-i cheme pentru prima zi a săptămânii care urmează.

Astfel, în prima zi a săptămânii ce a urmat, m-am văzut prezentat tuturor celor 14 stareţi ai Mănăstirilor Athosului şi am început să citesc. Lucrarea a suscitat un mare interes. Eram oprit din citit şi începeau discuţii aprinse în favoarea celor ce eu afirmam în Lucrarea mea. Cititul şi discuţiile nu au contenit o săptămână întreagă şi, la sfârşit, preacuviosul arhimandrit Teoctist, stareţul unei Mănăstiri de 480 de călugări, mi-a cerut cartea să facă după ea cel puţin 20 de copii, spunând că unul va citi şi 20 de călugări vor scrie, astfel încât cartea să poată fi trimisă şi în alte oraşe, Mănăstiri şi cetăţi. Am spus că nu dau cartea din mână şi atunci arhimandritul Teoctist m-a invitat să merg în Mănăstirea lui o lună de zile, ca să dictez chiar eu.

Am mers cu Teoctist la Mănăstirea lui şi nu 20, ci 46 de călugări s-au oferit să scrie 46 de exemplare din „Marea erezie".

Dictarea a durat aproape 2 luni şi am dat slavă lui Dumnezeu căci iată, puteam trimite cartea în marile Mănăstiri şi oraşe şi dincolo peste mare. Cartea trebuia însă însuşită mai întâi de Sfântul Sinod. Atunci Teoctist a hotărât ca, în semn de acord cu conţinutul cărţii, să meargă şi el cu mine la Constantinopol cu originalul, pe care va culege semnăturile tuturor stareţilor din Athos.

Zicând şi făcând, iată-mă alături de arhimandritul Teoctist şi de Părintele Agaton, îmbarcându-ne pe o corabie şi plecând spre Constantinopol.

Când am ajuns la Patriarhie, tocmai atunci un călugăr pleca spre Athos, trimis de Patriarh, pentru a mă chema la Constantinopol. Patriarhul însuşi citise prima mea Lucrare, „Ritual şi Duh Sfânt”, ce o respinsese Nicanor şi mă chema să-mi dea titlul de „teolog stavros” şi o cruce de aur, pentru valoroasa mea Lucrare, iar pe Nicanor l-a mustrat cumplit.

Când am intrat în sala de audienţe, marele Patriarh, auzind că am venit, a ieşit din biroul său şi, luând din sertar o cruce de aur, m-a îmbrăţişat şi mi-a pus-o la gât, felicitându-mă. Când a auzit că am venit cu o nouă carte, Patriarhul a cerut-o şi Teoctist i-a dat-o, spunându-i că toţi cei 14 stareţi ai Athosului îşi exprimă acordul privitor la conţinutul „Marii erezii”. Patriarhul a dat ordin să fim găzduiţi chiar în palatul patriarhal, toţi trei: Teoctist, Agaton şi cu mine.

Trei zile la rând Patriarhul a suspendat orice activitate şi s-a încuiat în biroul lui pentru a studia „Marea erezie”. În fiecare seară venea însă în camera mea şi discutam aprins diverse idei expuse de mine în Lucrare.

După trei zile, Patriarhul Teotepsides ne chemă în biroul lui. Ne întrebă dacă avem copii făcute, că vrea să trimită câte o carte tuturor patriarhilor, mitropoliţilor şi episcopilor din întregul imperiu şi-apoi să convoace un Sinod ecumenic, pentru a lua în dezbatere două acţiuni ce se cer întreprinse:

Prima: - scoaterea din textul liturghic a cuvintelor: „... spre iertarea păcatelor”;

A doua: - decretarea ca taine doar la trei concepte:

- TAINA CURĂŢIRII;
- TAINA TRANSFIGURĂRII;
- TAINA CONLUCRĂRII.

Deci Patriarhul voia să desfiinţeze termenul de „7 taine” şi să instituie doar trei, cele enunţate la punctul al doilea.

I-am spus că avem la noi numai 32 de exemplare. Patriarhul avea nevoie de 56, astfel că ordonă imediat să se completeze numărul de copii, în timp ce 30 de exemplare le va trimite numaidecât patriarhilor şi mitropoliţilor din imperiu.

Eram pe atunci în luna aprilie şi Teotepsides convocă Sinodul ecumenic (deci pentru toată creştinătatea) pentru data de 10 ianuarie a anului următor. Nu-mi mai aduc aminte precis anul... În orice caz, eram în a doua jumătate a secolului IX.

Patriarhul mai convocă pentru luna iulie un consiliu ecumenic al tuturor stareţilor de Mănăstiri din Grecia şi Asia Mică şi le şi trimise depeşe.

Patriarhul era pus parcă pe foc.... Îmi dădeam seama că sute şi mii de spirite îmi veneau în ajutor, influenţând în bine desfăşurarea evenimentelor.

Patriarhul îmi spuse să mă pregătesc, pentru că prima duminică va oficia personal slujba în marea Catedrală a Sfintei Sofii şi mă va hirotonisi diacon. Am refuzat categoric, spunându-i că vreau să rămân un simplu călugăr şi atât. Văzându-mă atât de categoric, Patriarhul nu insistă; mă rugă însă să accept să mă facă oficial „stavrofor”, adică să pot purta oficial pe piept o Cruce de aur bătută în rubine şi smaralde. I-am spus că aceasta accept, cu condiţia ca Crucea să fie din lemn şi nu din aur, şi sculptat Chipul lui Iisus răstignit. Patriarhul deschise sertarul său în care avea tot felul de daruri şi găsi o Cruce simplă, dar sculptată cu multă fineţe. Mi-a plăcut crucea şi, zâmbind, m-am arătat satisfăcut şi gata de a primi această distincţie.

Veni şi duminica şi Catedrala *Sfintei Sofii* era arhiplină, lumea venind să-l vadă pe „Marele teolog Maxim”. Surpriza ce am avut-o a fost că părinţii mei au anunţat-o pe Emalina şi, când am urcat treptele Bisericii, mi-a ieşit în cale. Ne-am privit îndelung şi, făcându-ne câte o închinăciune, ne-am sărutat reciproc mâinile.

Patriarhul, ştiind că eu am fost căsătorit, o chemă pe Emalina şi-i dădu în dar propriile lui metanii, lucrate din piatră de iaspis. Emalina a început să plângă de bucurie pentru atenţia ce i-a acordat-o Teotepsides.

Slujba a început şi după „*Aghios oteos*” Patriarhul întrerupse slujba şi ţinu o cuvântare sobră şi serioasă. A spus că Biserica şi întreaga creştinătate trece printr-o criză care trebuie rezolvată de urgenţă. În ideile teologice s-au strecurat erori ce trebuiesc corectate şi dă slavă lui Dumnezeu că un filosof teolog, un simplu dar luminat călugăr insuflat de Duhul Sfânt, a atras atenţia asupra acestor

erori şi că el, primul patriarh de Constantinopol, va lupta din toate puterile pentru a aduce corecturile necesare.

Predicând, Patriarhul a început să se înfierbânte, până ce a mărturisit propria sa convingere că într-adevăr Dumnezeu poate totul,

DAR NU POATE IERTA !

- Cu Dumnezeu, fraţilor, nu ne putem juca ! Pe Hristos să nu credem că Îl putem dobândi altfel decât prin lepădarea de sine şi prin cruce ! Am crezut că, împărtăşindu-ne, El vine imediat şi locuieşte în noi. NU ! De trei ori NU ! Avem nevoie de pocăinţă, de lacrimi şi de rugi fierbinţi, pentru ca Hristos să ne observe şi să ne trimită o rază din LUMINA Lui !

La aceste cuvinte tot poporul începu să plângă şi toată lumea a îngenuncheat. Patriarhul însuşi îngenunche şi, cu lacrimi în ochi, ceru Cerului iertare fiindcă crezuse că Hristos E la îndemâna oricui care crede !

- Ştiu, Doamne, că sunt departe de Tine ! Ştiu, Doamne, că am rătăcit în credinţe false, crezând că Te pot câştiga cu uşurinţă... Ai făcut din mine întâiul stătător pe scaunul Patriarhiei Imperiului Bizantin... Îţi promit în faţa turmei mele să lupt pentru a Te cuceri, să lupt pentru a călăuzi turma pe drumul cel drept !

Aşa se rugă evlaviosul Patriarh Teotepsides şi credincioşii şi noi toţi vedeam în el un adevărat păstor, un adevărat ales al lui Dumnezeu.

Apoi, Patriarhul trimise diaconii să mă ia din strană şi să mă aducă în faţa Altarului. Rosti o scurtă rugăciune, apoi, cu glas solemn zise:

- Dau această Cruce celui mai simplu călugăr, în semn de preţuire, căci din simplitatea lui ne-am îmbogăţit noi, cei preacuvioşi şi preasfinţiţi !

Dau această Cruce celui mai strălucit filosof şi gânditor din câţi a avut Biserica de răsărit până acum !

Dau această Cruce simplă de lemn celui mai bogat suflet din câte am cunoscut până acum, în semn de recunoştinţă şi arhierească preţuire !

Şi, zicând acestea, Patriarhul ridică Crucea, zicând de trei ori: „Vrednic este !”, iar corul a izbucnit în armonii vocale, intonând tradiţionalul „Aghios”. Apoi am primit Crucea, pe care însuşi Patriarhul mi-a pus-o de gât şi m-a îndemnat să rostesc şi eu un cuvânt în faţa credincioşilor.

Am început cuvântul prin a-i mulţumi Patriarhului pentru distincţia ce mi-a acordat-o, dar i-am mulţumit mai ales pentru că mi-a dat prilejul să-l am ca îndrumător pe adevăratul teolog şi filosof, căruia îi datoram formarea mea filosofică, pe decanul şcolii din Efes, Mitoskeon.

Cel mai mult am vorbit despre el şi apoi de Stareţul meu Agaton, prin a cărui îndrumare am ajuns să mă împărtăşesc în chip tainic cu Lumina lui Hristos.

M-am adresat apoi poporului, repetând cuvintele lui Mitoskeon: „**Fraţilor, Hristos nu poate fi cucerit cu două cruci şi cinci metanii !**”

Am spus apoi, că alături de Mitoskeon m-am convins că nu există iertare, adevăr ce mi s-a revelat direct timp de 6 ore, când mi s-au adus dovezi din Lumea nevăzută că:

IERTARE NU EXISTĂ !

Am mai spus eu multe, apoi am trecut la locul meu în strană. Slujba a continuat şi mare mi-a fost bucuria când, la „Sfânta chemare” la CINĂ, Patriarhul a evitat să pronunţe „*...spre iertarea păcatelor*“. Am simţit că acolo Sus, în Ceruri, Sfântul Ioan Hrisostom e mulţumit că i-a fost respectată redactarea originală.

Veni însă şi *Consiliul ecumenic* al tuturor stareţilor şi profesorilor de teologie din Constantinopol, Athena şi Alexandria. Au fost discuţii, dar nu prea furtunoase. Câţiva doar au venit să-L citeze pe Iisus, că a spus pe Cruce: „Iartă-le lor Doamne, că nu ştiu ce fac !” Le-am răspuns că lângă Cruce nu a fost decât Ioan Evanghelistul şi că în Evanghelia lui nu se spune aşa ceva.

Consiliul a aprobat în proporţie de 95% ideile cărţii mele „***Marea erezie***”.

Important avea să fie însă *Sinodul ecumenic*, convocat pentru anul viitor şi, pentru că mai era timp destul până la 10 ianuarie, m-am gândit să fac o călătorie până la Efes, să mai discut cu dragul şi mult iubitul meu părinte, profesor şi îndrumător, Mitoskeon. Am cerut binecuvântarea Stareţului meu Agaton, care, bucuros, a fost de acord cu plecarea mea. Mi-a venit ideea s-o iau şi pe Emalina cu mine,

astfel că am plecat la Mănăstirea ei, care era nu departe de Constantinopol. Maica Stareţă Pelaghia şi-a dat consimţământul, cu condiţia să mai aştept câteva zile, că vrea să o călugărească. Emalina, când a auzit că o iau cu mine şi vom călători împreună până la Efes, plutea de fericire. Maica Pelaghia a fixat ziua călugăriei pentru a treia zi şi a trimis scrisoare fratelui ei, episcopul Anatolie, care era vicar patriarhal, să vină să slujească el călugăria.

Emalina ajunsese deja secretara Stareţei şi se dovedea plină de evlavie şi foarte sârguincioasă în ascultări.

Veni şi ziua călugăriei şi episcopul Anatolie sosi cu o trăsură, având cu el şi doi diaconi. I-au ieşit în întâmpinare toate maicile, având preotul în frunte cu Sf. Evanghelie cu coperţi din aur curat. Clopotele băteau toate şi era un entuziasm de nedescris ! Episcopul auzise că Emalina fusese soţia mea şi a întrebat imediat pe Stareţă unde îi este ucenica. Când Anatolie o zări pe Emalina, rămase cu gura căscată. Într-adevăr, Emalina era mai frumoasă ca oricând ! Diaconii, când au văzut-o, s-au apropiat ca hipnotizaţi de acei ochi plini de farmec şi de strălucire. Dar Emalina nu vedea pe nimeni decât pe mine, căci nici eu nu-mi puteam lua ochii de la ea.

Episcopul îmi zise:

- Cum de-ai putut renunţa, ce puteri supraomeneşti ai avut să poţi părăsi o aşa frumuseţe ?!

Utrenia se terminase şi corul de maici cânta de zor: ”Ton despotiu Ke arhiereia imon...” Episcopul intră în Altar şi diaconii îl ajutară să se îmbrace. Începu slujba Liturghiei şi maicile se întreceau în cânt şi veselie. Răspundeau pe rând, când strana dreaptă, când cea stângă. Mănăstirea avea vreo 200 şi ceva de maici şi toate lăsaseră ascultările şi veniseră să-i cânte Emalinei, care era de toate iubită şi preţuită.

Veni şi timpul oficierii călugăriei. Pe atunci era alt obicei, mai simplu: sora ce urma să depună jurământul renunţării, trebuia să stea în mijlocul Bisericii, iar preotul, din Altar îi punea întrebări, la care ea trebuia să răspundă cu glas tare şi în auzul tuturor. Ea trebuia să povestească pe scurt propria viaţă şi să spună ce a determinat-o să renunţe la viaţă...

Emalina a fost invitată de diaconi să vină în mijlocul Bisericii, sub candelabru. Episcopul Anatolie ieşi în faţa Altarului şi îi puse prima întrebare: în cine crede ea ?

- **Cred în FRUMUSEŢE !** începu Emalina sigură de ea şi cu glas lin şi melodios... Am crescut sub razele binefăcătoare ale Afroditei, Zeiţa Frumuseţii, căreia am jurat să-i închin toată viaţa. În templul ei am slujit-o, întreţinând zi de zi „focul sacru”, până ce frumuseţea ei a fost întunecată de frumuseţea unui tânăr nobil şi pur, căruia i-am slujit apoi 7 ani. Dar în cei 7 ani însă, tânărul acela îmi descoperi o altă frumuseţe, care întrecea pe celelalte, FRUMUSEŢEA LUI IISUS ! Înţelegând şi privind la Frumuseţea Chipului Lui, am ajuns să mă hotărăsc să-I slujesc Lui şi aici şi dincolo de mormânt ! De aceea m-am lepădat de grijile vieţii, am părăsit frumuseţea primei mele iubiri şi am venit acum aici, să jur credinţă Alesului inimii mele: IISUS ! (În acest moment am văzut un mănunchi de raze care căzură peste Emalina, raze ce creşteau în Lumină şi intensitate). Jur că-L voi iubi numai pe EL ! Jur că voi asculta de cei ce mă conduc ! Jur că voi păstra trupul meu curat şi neîntinat !

- Apropie-te ! zise episcopul.

Emalina, plutind parcă, se apropie de arhiereu, iar acesta, cu o foarfecă în mână, tăie din bogatul păr al Emalinei patru şuviţe, zicând:

- Pentru că ai fost şi eşti iubitoare de frumuseţe, iată, acum te naşti din nou şi-ţi dau numele de:

„**F I L O C A L I A**”!

Şi arhiereul îi dădu o Cruce mică din lemn s-o poarte la gât, diaconii o îmbrăcară cu o dulamă maronie, pe cap primi culionul, apoi Maica Stareţă îi puse mantia şi îi înfăşură capul cu o camilafcă de mătase...

În clipa aceea am văzut că din înălţimi coborau spirite multe, îmbrăcate în alb, iar în jurul Emalinei zeci de tinere în alb aveau ghirlande de flori şi deodată am văzut coborând Doamna Luminii într-o mantie albastră, şi puse pe capul Emalinei o coroniţă superbă, bătută cu nestemate.

Emalina... adică FILOCALIA, sărută mâna episcopului şi a Maicii Stareţe şi diaconii o conduseră să stea în prima strană, chiar lângă Stareţa Pelaghia. Abia atunci i-am văzut din nou faţa...

strălucea, radia, era de o frumuseţe pur şi simplu zeiască !... Înger în trup ! Era atât de frumoasă, încât nu-mi venea să cred că ea este aceea care îmi fusese soţie timp de şapte ani !

Ca să fiu scurt... după încă trei zile abia, am plecat împreună pe o corabie, spre Efes. Am fost veseli tot timpul drumului. Emalina era mândră că avea culion, că era maică acum. Toţi călătorii credeau că suntem fraţi şi, când ne întrebau, noi le spuneam că da, suntem fraţi de-o mamă.

Am ajuns cu bine în Efes şi am mers direct la casa lui Mitoskeon. L-am găsit scriind. Când ne-a văzut, nu-i venea să creadă ochilor. Ne-a îmbrăţişat şi ne-a sărutat pe amândoi, cu toate că nu avea obiceiul. O privi pe Filocalia şi zise:

- Viaţa pustnicească de rugăciune şi înfrânări pe unii îi face urâţi, pe alţii îi înfrumuseţează. Frumuseţea ta e o dovadă că guşti prin rugăciune razele binefăcătoare ale Duhului Sfânt. Fii binecuvântată !

În ziua aceea am fost să revedem locurile pline de amintiri. Filocalia s-a bucurat că locul ei în templu fusese ocupat de o altă tânără şi că focul sacru în cinstea Afroditei era întreţinut cu grijă de cele trei vestale.

Apoi ne-am întors la casa lui Mitoskeon, care ne pregătise fiecăruia o cameră, unde aveam să locuim până după sărbătorile Naşterii Domnului. Eu am reintrat în camera de la etaj, unde locuisem patru ani de zile.

În cele aproape patru luni cât am stat în Efes, mi-a venit ideea de a scrie ce este **CUNOAŞTEREA** şi ce este **IUBIREA**. Am dat titlul cărţii ce începusem să o scriu: „FILOCALIA”, căci într-adevăr cu ochii mei lăuntrici vedeam frumuseţea Chipului lui Iisus.

Trei zile am petrecut în rugăciune înainte de a începe să scriu. Emalina îmi respecta singurătatea de care aveam nevoie. În a patra zi am început să scriu despre condiţiile ce trebuie să le împlinească cel ce este însetat de a cunoaşte.

Nu poţi cunoaşte decât atunci când te-ai lepădat de orice dorinţă şi grijă pământeană. Nu poţi păşi pe treptele Cunoaşterii până ce nu ai cunoscut „Isihia”, liniştea interioară. Nu poţi păşi pe treptele Cunoaşterii înainte de a te întâlni cu Iisus în rugăciune. Nu poţi cunoaşte decât după ce te-ai îndrăgostit de frumuseţea Feţei lui Iisus, contemplând adevărurile Învăţăturii Lui. Dar nu poţi iubi pe Iisus decât dacă-L cunoşti bine, dacă-L înţelegi în profunzime...

Începusem, aşadar, cea de a treia carte a mea şi zilnic scriam între opt şi douăsprezece pagini.

Într-una din zile, Mitoskeon îmi spuse că este chemat de Mitropolitul Macarios al Eparhiei Efesului. Plecă dimineaţa şi se întoarse seara, având în mână cartea mea, „Marea erezie”.

- Mitropolitul a primit-o din partea Patriarhului de Constatinopol şi mi-a spus că pe 10 ianuarie anul viitor, este convocat un Sinod Ecumenic, pentru discutarea unor propuneri ce privesc unele modificări de concepţie propuse de un oarecare Maxim... Nu cumva Lucrarea îţi aparţine ?

Am zâmbit şi am recunoscut.

- De ce nu mi-ai spus de această frumoasă acţiune ? M-ai fi bucurat mai devreme !

- Am vrut să afli de la alţii. Am vrut să văd cât de repede se răspândesc veştile. Iartă-mă, Părinte, dar tot ce am scris eu acolo, o bună parte am învăţat de la tine. Citeşte cartea şi ai să te convingi !

Mitoskeon se apucă de citit Lucrarea. Dimineaţa preda lecţii la Palestra anului IV, după masă până noaptea târziu citea. Mâncam împreună toţi trei, dar nu scotea o vorbă, nu făcea nici o apreciere, nu punea nici o întrebare.

A cincea seară a pus cartea deoparte şi mi-a spus:

- Poate că te-am inspirat pe undeva... dar Lucrarea aceasta dovedeşte o maturitate de gânditor care întrece puterile mele. Eşti mult, cu mult deasupra mea !... M-ai depăşit ! Argumentele sunt de neclintit. Stilul este clar, limpede, propriu unui gânditor matur şi lucid !

Mitoskeon mă lăuda pentru prima dată. Emalina, care asistase, dorea şi ea să citească Lucrarea mea şi mă certă că nu i-am spus nimic despre Lucrare. Mitoskeon i-o dădu şi-mi spuse că mâine, după masă, vom merge împreună la mitropolit, pentru a mă prezenta ca autor al „Marii erezii”...

SINODUL ECUMENIC

A doua zi după masă, mitropolitul Macarios ne primi într-un splendid foişor de marmură din grădina sa. Când Mitoskeon îi spuse că eu am scris „Marea erezie", mitropolitul se ridică în picioare, nevenindu-i să creadă. Până la urmă s-a convins. Am discutat până după miezul nopţii. Mitropolitul era interesat de teoria culorilor specifice păcatelor şi nu s-a lăsat până ce nu a memorat care culoare cărui păcat corespunde. Se declară de acord cu suprimarea noţiunii de „iertare", dar renunţarea la cele 7 taine o vedea greu realizabilă, pentru că deja „taina" era considerată de teologi echivalentă cu lucrarea tainică a Harului Divin. Eu am căutat atunci să-i explic că Harul fiind viu şi activ, nu intră decât în cei ce sunt vii şi activi. Deci, tainică este

CURĂŢIREA – TRANSFIGURAREA şi -CONLUCRAREA.

Mitropolitul înţelese şi promise că în Sinod va vota pentru aplicarea modificărilor propuse de Patriarh.

În fiecare zi dimineaţa scriam la „Filocalia" mea, iar după-amiaza discutam cu Mitoskeon, care invita mereu la el câte doi-trei profesori ai Şcolii de filosofie. Emalina era mereu prezentă la discuţii, dar rareori punea şi ea câte o întrebare, care dovedea marea ei inteligenţă.

Într-o după-amiază, în timp ce noi discutam, vedem că Emalina se întinde pe banca pe care stătea şi rămâne nemişcată. Gestul mi s-a părut anormal şi am rămas cu ochii la ea, să vedem ce va mai face. Nu trecură nici cinci minute şi Emalina începu să vorbească cu voce schimbată:

- „Fiţi binecuvântaţi, iubiţii mei copii, fraţi şi prieteni ! Vă vorbesc eu, Ioan, pe care voi l-aţi numit Hrisostom, pentru frumuseţea predicilor pe care le ţineam. Am obţinut binecuvântarea Părintelui Luminilor de a mă folosi de această nobilă făptură, Emalina, iubita Maicii Domnului, pentru a putea comunica cu voi şi a vă aduce confirmarea noastră că toate cele ce vreţi să faceţi sunt rezultatul acţiunilor noastre. Maxim este fratele nostru, Trimisul nostru special pentru a aduce pe drumul cel drept ortodoxia, care este speranţa noastră pentru viitor.

Am venit astăzi la voi pentru a vă dovedi că cei ce se agită mai mult pentru aducerea adevărului la suprafaţă, suntem noi, cei ce am lepădat haina stricăcioasă a corpului material şi de aici din Lumea noastră luptăm cu toate forţele şi folosim toate mijloacele pentru ca adevărul christianic să triumfe.

Vă aducem la cunoştinţă că Însuşi Iisus Hristos, Prietenul, Domnul şi Părintele nostru, m-a însărcinat pe mine, Ioan Hrisostom, să vă aduc la cunoştinţă planul de acţiune pregătit în detaliu în Oraşul de Aur de către Buddha, Xerotemus, Zoroaster şi Mireacli, sub directa îndrumare a lui Hristos, Care de mult a coborât din Opal şi conduce această acţiune ce se desfăşoară în Bizanţ.

De acum veţi acţiona conform indicaţiilor noastre, pe care le veţi primi cu regularitate prin căderea în transă a acestui nobil spirit ce se numeşte Emalina-Filocalia.

Iată ordinul pe care vi-l transmit din însărcinarea Marelui nostru Învăţător, Fiul Părintelui Luminilor, Iisus:

Voi, care sunteţi aici de faţă, veţi pleca cu prima corabie către Constantinopol. Când veţi intra în sala de audienţe a Patriarhului Teotepsides, însuşi Patriarhul va ieşi din birou, cu gândul de a chema la el pe Maxim şi va rămâne surprins şi impresionat când va vedea că sunteţi deja veniţi. Vrem ca Teotepsides să fie pe deplin încredinţat că lupta în care s-a angajat este dreaptă şi sfântă şi că Duhul Sfânt lucrează prin Trimisul nostru Maxim.

Îi veţi spune lui Teotepsides că trei patriarhi vor să se opună modificărilor propuse de el. Aceştia trei sunt: Firmilian al Antiohiei, Spiridon al Cezareei Capadochiei şi Melhisedec al Ierusalimului. Aceşti trei patriarhi vor veni singuri la Constantinopol în jurul zilei de 15 decembrie şi, la numai câteva zile după ei, vor veni pe rând în audienţă la Teotepsides patru Trimişi ai noştri, care au primit deja darul de a vedea razele active şi vii ale Duhului Sfânt, care nu sunt altceva decât Radiaţiile opalice erosonice şi agapinice. Aceşti patru Trimişi sunt:

1. Teoctist, Arhimandritul din Athos;

2. Isihie, Stareţul Mănăstirii "Rugul aprins" din Sinai;

3. Epifanie, Schivnicul din pustia Scetei din Egipt;

4. Sosipatrus, Ieroschimonahul din pustia Nitriei, tot din Egipt.

Odată cu ei va sosi şi Leon, Papa de la Roma, aducând cu sine pe mediuma Virginia, în vârstă de 16 ani, o soră dintr-o Mănăstire din nordul Italiei, prin care se manifestă fratele meu, Vasile cel Mare.

Odată cu Leon va sosi la Constantinopol şi Teognost, Patriarhul Alexandriei, care va aduce cu sine pe Xerotemia - mediuma templului din Haricanomus, în vârstă de 43 de ani, prin care se manifestă Grigorie Cuvântătorul de Dumnezeu, fratele nostru.

Cu toate că Sinodul a fost stabilit pentru 10 ianuarie, ca fiecare ierarh să sărbătorească Naşterea Domnului în ţara lui, Teotepsides se va trezi că toţi cei 12 Patriarhi vor sărbători Naşterea Domnului în Constantinopol, pentru a asisita la dovezile ce le vom aduce noi, cei din Lumea nevăzută, pentru ca modificările ce sunt propuse de Teotepsides să fie adoptate de toţi cei ce vor fi prezenţi la istoricul Sinod Ecumenic din 10 ianuarie.

Deocamdată atât am avut să vă spun ! Adaug că cele ce v-am comunicat acum, Papa Leon le ştie de la Virginia, iar Teognost Patriarhul, de la Xerotemia.

Aveţi grijă de Emalina ! E iubita noastră, e instrumentul meu. Tu, prietene Maxim, după ce se va trezi, vei constata că va avea dureri mari de cap. Lipeşte ambele mâini de tâmplele ei, invocă Radiaţiile opalice şi va scăpa pe dată de dureri.

Şi-acum, pregătiţi-vă de plecare !

Fiţi binecuvântaţi !

Toţi trei care asistasem, adică eu, Mitoskeon şi profesorul Zenon, eram uluiţi. Emalina ridică capul şi se aşează normal pe bancă, uitându-se mirată la noi... apoi duse mâinile la cap:

- Vai, ce dureri insuportabile ! Vai de mine, ce-am păţit de mă doare aşa capul ?!...

M-am ridicat, i-am luat capul între mâini şi concentrându-mă, am invocat Radiaţiile opalice, aşa cum îmi indicase Ioan. După doar câteva minute, Emalina îmi mulţumi:

- Nu mă mai doare ! Ce-a fost cu mine, am adormit ? întrebă ca un copil nevinovat, Emalina.

- Nu ştii nimic din ceea ce s-a petrecut cu tine ?! am întrebat-o eu.

- Ce s-a petrecut ?! Nu ştiu decât că mi s-a făcut somn şi că am dormit un somn liniştit şi odihnitor. Ce vă uitaţi aşa miraţi la mine ?

Emalina era mai frumoasă ca oricând ! I-am povestit totul. A rămas uimită. Nu i se mai întâmplase acest fenomen niciodată. Mitoskeon şi Zenon amuţiseră... parcă nu mai puteau să se trezească la realitate.

- Haideţi să ne facem bagajele, ca mâine dimineaţă să putem pleca ! le-am spus eu.

- Şi cu elevii noştri ce facem ? întrebă Mitoskeon.

- Suspendaţi cursurile pentru două luni şi gata ! Ordinul e ordin ! Mergem toţi patru la Constantinopol !

Ce să vă mai spun ? Ziua următoare în zori am mers în port şi o corabie de mărfuri era gata să plece încărcată spre Constantinopol...

Cu toate că sunt în plină desfăşurare de evenimente mari, vreau să întrerup povestirea şi să ascult ceva grandios, ca o glorificare a celor ce la vremea aceea au coborât din straturi spre a sluji pământenilor ! Hai !

Teofilact: - Dacă vrei ceva grandios, hai să-ţi pun să asculţi partea a IV-a, cu cor, din „*Simfonia a IX-a*" de Beethoven...

- Caută plicul cu interpretarea *Orchestrei Gemandhaus* sub bagheta lui *Franz Konvitschny* ! spuse sora mea cea bună.

Am găsit imediat mapa cu cele nouă *Simfonii* ale lui Beethoven, interpretate de Orchestra Gemandhaus din Leipzig şi, luând discurile, am găsit partea a IV-a şi am pus-o la pick-up.

După introducerea orchestrală binecunoscută, baritonul, după ce făcu apel la prieteni, începu celebra odă închinată prieteniei şi bucuriei:

"Freude, schoner Gotterfunken,
Tochter sus Elysium,
Wir betreten feuertrunken
Himmlische, dein Heiligtum !
Deine Zauber, binden wieder,
Was die Mode streng geteilt;
Alle Menschen werden Bruder,
Wo dein sanfter Flugel weilt..."
.....

La un moment dat, Densi, încântat, repetă cuvintele tenorului solist:

"Durch des Himmels pracht gen PLAN
Laufet, Bruder, cure Bahn
Freudig wie ein Held zum Siegen !"...

- Mi-ajunge ! zise Densi. Acum pot continua să povestesc vouă cea mai minunată colaborare între cei de Sus şi cei de pe Pământ.

Abia am intrat în sala de aşteptare pentru audienţe la Patriarhul Teotepsides şi uşa biroului se deschise şi vijelios Teotepsides zise secretarului său Partenie Ecoxene:

- Cheamă imediat din Efes pe Maxim, Mitoskeon, Zenon şi Emalina ! Imediat ia scrisoarea şi cu prima corabie să plece emisarul nostru !

Sala era plină de preoţi şi călugări, astfel că şi noi eram amestecaţi printre cei ce aşteptau. Partenie îi spuse Patriarhului:

- Înalt Preasfinţia Voastră, cei pe care doriţi să-i chemaţi, chiar în clipa aceasta au sosit şi sunt la dispoziţia Înalt Preasfinţiei Voastre ! Iată-i !

Ne-am apropiat de Patriarh, făcându-i toţi patru deodată metanie. Patriarhul rămase înmărmurit:

- Maxime, Mitoskeon, Zenon !... Voi, deja aici ?! Emalina, şi tu ?! Te-am visat serile trecute că o Doamnă Prealuminată ţi-a pus pe cap o cunună şi tu ai rugat-O să-mi pună şi mie una. Asta-i curată minune !

Partenie, imediat să fie cazaţi toţi patru în rezervele pentru musafirii mei particulari. Vreau să-i am lângă mine pe toţi patru.

Dragii mei, mergeţi să vă odihniţi şi să luaţi ceva în gură, că eu, cum termin audienţele, vă chem în biroul meu. Fiţi binecuvântaţi ! zise Patriarhul, iar secretarul său ne conduse într-o aripă a palatului patriarhal, dându-ne două camere: una mare cu trei paturi, pentru mine, Zenon şi Mitoskeon, iar Emalinei îi dădu o splendidă sufragerie cu ieşirea pe o terasă plină cu flori.

Îndată, o maică pregăti o masă în camera Emalinei şi, flămânzi cum eram, am mâncat cu toţii pe rupte.

Apoi, hop în ecran Ioan Hrisostom şi Buddha care, zâmbind, mă întrebă:

- Ei, îţi place cum lucrăm ?

- Nu-mi vine să cred ochilor şi urechilor ! am răspuns eu.

- Stai, că nici nu am început, să vezi ce urmează ! Vrem să aducem toate dovezile că modificările teologice ce se cer operate, sunt dirijate de noi. Pe toţi cei trei patriarhi ce vor să se opună, vrem să-i înfrângem prin dovezi grăitoare. Acum odihneşte-te şi să ştii, când vei auzi un glas limpede ce se conturează în mintea ta, să ştii că sunt indicaţiile mele ! zise Buddha şi ecranul se stinse.

Am deschis ochii şi m-am uitat la cei doi prieteni... Deja adormiseră. Liniştit, am adormit şi eu.

Când m-am trezit, afară era noapte. Am sărit în sus ca ars. De ce nu ne-o fi chemat Patriarhul ? În clipa aceea, uşa se întredeschise şi am văzut capul unei călugăriţe. Când a observat că eram treaz, a intrat:

- Părintele Patriarh mi-a poruncit să vă las să vă odihniţi şi, când vă veţi trezi, să mă duc să-l anunţ, căci vrea imediat să vorbească cu dumneavoastră personal mai întâi, apoi cu ceilalţi.

M-am clătit cu apă pe faţă într-un vas şi, luându-mi Lucrarea „Marea erezie", am urmat-o pe blânda maică Evdochia.

Patriarhul citea în birou. Când m-a văzut, s-a ridicat şi m-a oprit să-i fac metanie:

- NU ! Cel puţin când suntem doar noi doi, nu-mi face metanie şi nu-mi săruta mâna ! Eu se cade a-ţi face ţie metanie şi a-ţi cere binecuvântarea, căci ştiu cine eşti şi pentru ce ai coborât în Bizanţul nostru. Ia loc !

M-am aşezat, dar l-am întrebat curios cine i-a vorbit şi ce ştie despre mine, căci eu prea multe nu ştiu despre mine însumi.

- Mi-a apărut într-o noapte mama mea, îmbrăcată în alb şi mi-a spus: „**Ia aminte, fiul meu, că ucenicul ce poartă numele de Maxim este iubitul lui Iisus şi al Preacuratei ! Ascultă-l şi-i urmează îndemnul, căci ceea ce va spune el, nu de la el va spune, ci de la Dumnezeu Tatăl. Fi-i prieten şi protector, ca să primeşti şi tu Potirul preoţiei de foc, cel mai de preţ dar ce-l poate primi un adevărat ierarh. Ia deci aminte şi consideră-l nu ucenic, ci călăuza ta** !" Aşa mi-a spus mama mea şi a dispărut, iar eu nu am putut dormi toată noaptea.

- Când a fost asta ?

- Exact înainte de a primi prima ta carte, „**Ritual şi Duh Sfânt**". Acum te am înaintea ochilor şi-ţi făgăduiesc că tot ce mă vei îndemna, voi face !

I-am răspuns:

- Nu doresc decât un singur lucru: să vorbeşti tu în locul meu ! Să lupţi tu pentru ideile mele, că eu sunt prea tânăr şi nu aş vrea să se creadă că doar eu am ideile astea. **Să arăţi realitatea !** Ştiu că şi tu consideri „iertarea" o buruiană străină de adevăr în teologie. Din păcate, împotriva noastră se ridică câteva texte din Evanghelie, pe care trebuie să le înfruntăm cu curaj şi bărbăţie. Trebuie să biruim şi vom birui !

- Îţi promit că te voi avea mereu lângă mine. De fapt, ca Patriarh, m-am hotărât să te chem oficial, să te cer oficial Stareţului tău şi să fii bibliotecarul bibliotecii mele patriarhale. Primeşti ?

- Pentru un timp... primesc. Până ce vom face ordine în teologie, apoi te rog să mă laşi să fac ce vreau eu.

- Bine, promit ! zise Teotepsides şi sună din clopoţel. Apăru un tânăr călugăr cu o figură simpatică.

- Adu la mine pe musafirii mei, inclusiv pe sora Emalina !

Călugărul dispăru.

- Să ştii că în public eu voi fi ! Îţi voi vorbi cu respect şi-ţi voi face metanie ca toţi ceilalţi.

- Bine, cum zici tu ! spuse Patriarhul, şi începu să cureţe o portocală.

În clipa aceea se auzi o discretă bătaie în uşă:

- „Blagosloviţi !" se auzi vocea Emalinei.

- „Domnul !" răspunse Patriarhul şi în uşă apăru strălucind Emalina, urmată de Zenon şi Mitoskeon. Cei trei făcură metanie Patriarhului şi-i sărutară mâna.

Teotepsides îi sărută pe toţi pe frunte. Când veni rândul Emalinei, Patriarhul o întrebă:

- Ei, când te călugărim ?

- Sunt deja călugăriţă. Am depus jurământul şi mă cheamă FILOCALIA.

- „Filocalia" ?! se miră Teotepsides. Cine a mai inventat şi numele ăsta ?!

- Chiar vicarul Înalt Preasfinţiei Voastre, Anatolie. El mi-a dat numele acesta ! zise Emalina cu o oarecare mândrie că i s-a pus un aşa nume.

- Bine, copii, spuse Patriarhul, luaţi loc şi să-mi spuneţi ce planuri aveţi pentru pregătirea Sinodului Ecumenic.

- Permiteţi mai întâi să vă povestesc ce s-a petrecut în Efes cu câteva zile în urmă ! luă cuvântul Mitoskeon, cu autoritatea ce-l caracteriza şi cu încredere în sine, ca unul ce-l avusese elev pe cel ce acum era Patriarh de Constantinopol.

Mitoskeon se aşează comod pe un fotoliu, ca la el acasă şi începu să povestească venirea mea în Efes şi vâlva ce o făcuse Lucrarea mea, „Marea erezie", în Mitropolia Efesului. Apoi, îl lămuri pe

Patriarh că ideile mele s-au datorat şi convingerilor lui anterioare, că teologia bizantină trece printr-o gravă criză, fiind ameninţată de marea erezie a credinţei într-un Har Divin ce ar coborî la comanda oricărui preot, ori de câte ori vrea şi oriunde.

Mitoskeon se ridică tumultuos în picioare şi zise cu glas ferm:

- Trebuie să punem capăt credinţei puerile că Harul Duhului Sfânt poate sfinţi materia văzută ! Eu, ca un trăitor al Harului, al razelor de viaţă dătătoare ale Duhului Sfânt, afirm şi susţin cu tărie că HARUL VIU ŞI ACTIV NU SE COBOARĂ ÎN MATERII, CI NUMAI ÎN SUFLETELE VII ŞI ACTIVE, IAR SUFLETUL VIU ŞI ACTIV ESTE NUMAI ACELA CARE S-A CURĂŢIT PE SINE DE PĂCAT ŞI A REALIZAT LEPĂDAREA DE SINE, FIIND MAI PRESUS DE DORINŢI ŞI PATIMI !... şi-n clipa aceea, icoana centrală care reprezenta pe cei trei Ierarhi: Vasile, Grigore şi Ioan, scoase un pocnet ca de bici. Toţi trei au tresărit şi au privit icoana celor trei Ierarhi.

- Este o icoană care trosneşte ori de câte ori în biroul meu se spune ceva important ! spuse Patriarhul liniştit. Nu vă miraţi, că pentru mine e un semn ce-l dau protectorii Patriarhiei: Sfinţii Trei Ierarhi.

Mitoskeon se aşează din nou pe fotoliu şi începu să povestească despre după-amiaza în care, toţi patru fiind, Emalina căzu în transă.

În clipa aceea o voce s-a detaşat în mintea mea, spunându-mi: „***Ridică-te, mergi spre colţul stâng al bibliotecii şi ia cartea cu coperţi verzi şi deschide-o*** !" M-am ridicat încet şi, păşind uşor, să nu deranjez pe cel ce povestea, m-am îndreptat spre colţul indicat. Într-adevăr, mi-a sărit în ochi un cotor de carte subţire, care era prima din rând şi pe care scria cu litere de aur: IOAN. Am scos-o şi din nou, în mintea mea, un glas îmi spune: „***Deschide la capitolul XX, versetele 21 şi 22*** !" M-a surprins succesiunea 20, 21, 22. M-am uitat să văd ce este şi la început sta scris: ***„Io, smeritul şi nemernicul, am copiat această Evanghelie a Sfântului Ioan în anul 128 după Hristos, având în faţă chiar scrisul dumnezeiescului Apostol, ce în greceşte, în insula Patmos, l-a scris***." Atât. Nici un nume, nici o semnătură. Întorc pagina întâi şi citesc într-o frumoasă scriere: „**Sfânta Evanghelie de la Ioan**". Apoi mai întorc o pagină şi văd cum începe: „***La început a fost Cuvântul (Gândirea), şi Cuvântul era la Dumnezeu şi Dumnezeu Era Cuvântul***". Caut la Capitolul XX şi citesc la versetul 22: „***Şi acestea zicând, a suflat şi a zis: „Luaţi Duh Sfânt, cărora veţi dezlega păcatele, dezlegate vor fi, şi cărora le veţi ţinea, ţinute vor fi***". Apoi glasul din mine răsună din nou: „***Păstrează această carte şi în ziua Sinodului să vorbeşti numai despre semnificaţia acestui text, căci e de cea mai mare importanţă***".

Mitoskeon tocmai spunea că Ioan Hrisostom ne comunicase prin Emalina că trei patriarhi: Firmilion al Antiohiei, Spiridon al Cezareei Capadochiei şi Melhisedec al Ierusalimului nu sunt de acord cu schimbările propuse de Teotepsides şi că vor sosi în Constantinopol în jur de 15 decembrie, pentru a-şi impune punctul de vedere.

Zenon interveni, spunând că imediat după ei va veni Papa Leon al Romei cu o mediumă de 16 ani pe nume Virginia şi, după el imediat va sosi şi Teognost al Alexandriei, cu o mediumă pe nume Xerotemia, în vârstă de 43 de ani. Zenon a adăugat că Cerul a dăruit la patru Părinţi darul de a vedea cum acţionează Duhul Sfânt. Aceştia patru sunt: Teoctist, Arhimandritul din Athos, Isihie, Stareţul Mănăstirii „Rugul aprins" din Sinai şi doi pustnici egipteni: Epifanie şi Sosipatrus. Aceştia vor veni cam odată cu Papa Leon şi cu Teognost al Alexandriei.

- Ne-a mai spus, adăugă Mitoskeon, că Papa Leon şi Teognost al Alexandriei ştiu şi ei exact ce ştim şi noi, căci prin Virginia vorbeşte Sfântul Vasile cel Mare, iar prin Xerotemia, Sfântul Grigorie Cuvântătorul lui Dumnezeu.

Teotepsides rămase dus pe gânduri:

- Iată deci, că icoana mea cu cei trei Ierarhi îşi confirmă valabilitatea şi intră în acord cu cele trei mediumuri. Nu ne mai rămâne decât să aşteptăm venirea celor trei patriarhi ce vor să se opună modificărilor. Bine că sunt numai trei din doisprezece ! Oricum, ei nu contează, dar Cerul vrea să-i câştige şi pe ei cu dovezi grăitoare. Frumos ! Pasionant de interesantă se anunţă luna lui decembrie ! zise Teotepsides.

- Aţi uitat să spuneţi că de Naşterea Domnului vor sluji în Catedrală 12 patriarhi ! am spus eu, adresându-mă lui Zenon.

- Da, am uitat ! răspunse Zenon. Ne-a mai spus că Sfinţii Ierarhi vor aduce pe toţi patriarhii în Constantinopol înainte de 25 decembrie.

- Vom vedea, vom vedea ! spuse Teotepsides şi se retrase.

Noi am ieşit din biroul Patriarhului şi am intrat în camerele noastre.

Zilele treceau şi se apropia 15 decembrie şi iată că pe 14 decembrie, cu aceeaşi corabie, sosiră Firmilion al Antiohiei şi Spiridon al Cezareei Capadochiei.

A doua zi, la 15 decembrie, seara, sosi şi Melhisedec, Patriarhul Ierusalimului.

Teotepsides chemă în biroul lui pe cei trei Patriarhi şi stătură cu uşile închise timp de trei ore şi ceva.

Când de-acum era noapte, Patriarhul ne chemă pe toţi patru în biroul lui. Toţi am făcut metanie celor patru Patriarhi şi le-am sărutat mâinile. Cei trei nou-veniţi ne priveau cu ochii mari. Teotepsides mă prezentă ca autor al cărţii „Marea erezie", apoi pe Emalina ca mediumă prin care se primise comunicarea. Mitoskeon şi Zenon erau prea bine cunoscuţi. Mi-am dat seama că Teotepsides le spusese totul.

Deodată, Emalina spuse că-i vine să adoarmă. Repede am tras în faţă un fotoliu şi i l-am oferit să se aşeze. Emalina deja cu ochii închişi se aşează încet şi lăsă capul să se sprijine lejer pe spetează. Toţi tăceam.

După circa trei minute, Emalina începu să vorbească:

„**Fiţi binecuvântaţi, copiii mei ! Darul şi iubirea de oameni a lui Iisus Hristos, Domnul şi Dumnezeul nostru, să fie asupra voastră !**

Vă vorbesc eu, Ioan, căruia mi s-a spus Hrisostom, spre a vă aduce la cunoştinţă că voinţa Părintelui Luminilor este ca şi voi trei: Firmilion, Spiridon şi Melhisedec, să credeţi şi să înţelegeţi ce trebuie cunoscut şi înţeles în profunzime. Nu vă putem lăsa să rătăciţi în credinţe false. Vi se cere seriozitate şi maturitate în gândire. Sunteţi ierarhi luminători ai poporului şi sfinţiţi păstori. Dacă voi gândiţi greşit, ce să mai spunem de omul de rând ?! Nu-i rămâne decât să zacă în întuneric ! De aceea, fiţi înţelepţi şi căutaţi să daţi la o parte vălurile ce vă acoperă ochii.

Pe tine, Firmilioane, sunt supărat că în loc să priveghezi, dormi şi-ţi odihneşti trupul peste măsură.

Tu, Spiridoane, cândva ai iubit pe Iisus şi te rugai cu inima arzândă. Acum, de când ai început să ceri aur ca să hirotoneşti preoţii, te-ai stins şi zi de zi cobori. Trezeşte-te şi fii cel ce ai fost în tinereţe !

La fel şi tu, Melhisedec, te-ai stins de tot de când vinul îţi ameţeşte în fiecare zi capul. Lasă beţia pentru cei nemernici, căci de nu, vei fi lovit de o boală care te va răpune !"

(Cei trei stăteau încremeniţi de cele auzite. Îngenuncheară, iar Melhisedec, care era mai tânăr, începu să plângă.)

"**Eu atât am avut să vă spun ! Restul veţi vedea şi veţi înţelege !**

Fiţi binecuvântaţi !"

Toţi erau îngenuncheaţi... chiar şi Teotepsides îngenunchease şi tremura. Eu singur stăteam liniştit pe fotoliu.

Emalina deschise ochii şi privea nedumerită la patriarhii îngenuncheaţi.

- Vino ! îmi spuse Emalina.

Am înţeles că o apucase durerea de cap. M-am rugat şi în câteva minute Emalina şi-a revenit.

Patriarhul Spiridon se ridică în picioare, îşi scoase Crucea şi ingolpionul de la gât şi le puse Patriarhului Teotepsides pe birou, spunând:

- Ia-le şi le dă altuia mai vrednic ! Eu am fost un cămătar şi un negustor care am dat hirotonia pe aur. Nu merit să mă mai număr printre patriarhi ! Nu cred în iertare ! IERTARE NU EXISTĂ PENTRU MINE ! Noaptea aceasta voi dormi cu servitorii la un loc, iar mâine voi lua singur drumul autosurghiunirii.

Maxime... cartea ta e plină de adevăruri ! Eşti înţelept, eşti insuflat de Duhul Sfânt. Meriţi să fii tu Patriarh al Cezareei Capadochiei în locul meu ! Mergi în Cezareea Capadochia şi toate bogăţiile şi

tot aurul ce le-am strâns, împarte-le săracilor... şi roagă-te pentru sufletul meu, să mă pot curăţi de păcatul grav ce l-am săvârşit !

Apoi luă şi toiagul de Patriarh cu mâner de aur şi-l puse tot pe biroul lui Teotepsides şi plecă capul şi începu să plângă...

Teotepsides se ridică şi căută să-l liniştească. Erau prieteni din timpul studiilor. Toţi tăceam şi priveam în pământ, pentru ruşinea celor trei patriarhi. Doar Emalina privea mirată. Ea nu ştia nimic despre asprul cuvânt al lui Ioan Hrisostom.

Teotepsides îi spuse lui Spiridon al Cezareei:

- Nu pot să-ţi primesc decizia ! Nu am pe cine să pun în locul tău. Când vor veni Leon şi Teognost, vom hotărî cu toţii ce este mai bine de făcut.

- Orice hotărâre veţi lua, eu, Cruce, ingolpion şi toiag nu voi mai purta până ce voi închide ochii ! Acum cred şi simt că **IERTARE NU EXISTĂ, CI PEDEAPSĂ PENTRU FĂRĂDELEGEA FĂCUTĂ !** zise Spiridon şi ieşi cerându-şi scuze.

Între timp, Melhisedec se opri din plâns şi zise:

- Ce să fac, nu mă pot abţine ! Când văd vinul în pahar, parcă un drac mă împinge să-l sorb şi să iau altul şi altul şi altul, până ce nu mai ştiu de mine. Sunt un beţiv ce nu mă pot vindeca. Cer şi eu demisia şi înlocuirea, iar pe mine să mă trimiteţi într-o Mănăstire săracă, unde să nu mai am ce bea ! Asta-i soluţia !

- Vom discuta şi cazul tău în Sinod, Melhisedec. Vom discuta şi vom hotărî.

Patriarhul Firmilion tăcea. El, cu somnul lui, era mai puţin vinovat ca ceilalţi.

Teotepsides ne făcu semn să ne retragem, spre a rămâne singur cu cei doi patriarhi.

Am ieşit şi, ducându-mă la Emalina, i-am povestit tot ce a spus. Ea râdea... râdea cu o poftă care ne-a făcut pe toţi să ne molipsim şi să ne descreţim frunţile.

Teofilact*:* - Dar le-a zis-o fără ocol Hrisostom !

Densi: - Da ! Nu mă aşteptam să-i desfiinţeze pe cei trei atât de uşor, căci vă daţi seama că toţi au fost puternic zguduiţi !...

Teofilact: - Şi ce-a fost pe urmă ? Spiridon s-a dus să se culce cu servitorii ?

Densi: - Da ! Îmi povestea maica cum s-au speriat servitorii şi cum s-au sculat din somn şi au vrut să-l lase singur în cameră... Au crezut că s-a îmbătat... Dar aşa a făcut ! Spiridon era un om foarte hotărât şi s-a ţinut de promisiune, cu toate că Sinodul nu i-a admis demisia. L-a sfătuit să nu mai ia aur de la cei hirotonisiţi şi averea ce-a strâns-o, să o dea la săraci.

Teofilact: - Dar Melhisedec ?

Densi: - Melhisedec a fost schimbat, dar după Sinodul Ecumenic. Papa Leon a fost de părere ca după Sinod să fie schimbat şi aşa a fost.

Teofilact: - Şi unde s-a dus Melhisedec ?

Densi: - N-am mai urmărit. Cred că s-o fi dus într-o Mănăstire săracă. N-am mai aflat nimic despre el.

Teofilact: - Hai, continuă povestirea ! Este mai interesant ca tot ceea ce ai spus până acum !

Densi îşi sprijini capul în mâna dreaptă şi privea în gol. Apoi mi se adresă*:*

- Mai pui ceva muzică ?

Teofilact: - Cum doreşti, aşa fac !

Densi: - Dă drumul la banda aceea pe care cred că o mai ai în magnetofon, cu corul acela al Patriarhiei.

Corul începu să cânte:

„Cămara Ta, Mântuitorule, o văd împodobită şi îmbrăcăminte nu am ca să intru într-însa.
Luminează-mi haina sufletului meu, Dătătorule de Lumină şi mă mântuieşte **!”**

Densi: - Asta am mai ascultat-o, dar e atât de frumoasă, că te rog s-o mai pui !

Am dat banda înapoi şi iarăşi am ascultat-o.

.....

Densi: - Hai să continui povestirea !...

În zilele următoare a sosit şi Papa Leon al Romei cu Virginia şi, la două zile, sosi şi Teognost al Alexandriei împreună cu Xerotemia şi cei doi pustnici, Epifanie şi Sosipatrus.

Ambii Patriarhi ne-au confirmat că fiecare fusese anunţat, primul de Vasile cel Mare, iar cel de-al doilea de Grigorie Cuvântătorul de Dumnezeu, că deja vor găsi la Constantinopol grupul nostru, cu Mitoskeon, Zenon şi Emalina şi că ştiau şi de cei trei: Firmilion, Spiridon şi Melhisedec, cum că fuseseră mustraţi cu severitate de Ioan Hrisostom.

Teotepsides era pe deplin satisfăcut şi încredinţat. Mitoskeon era în plină vervă. El conducea discuţiile toate. Era el doar Arhimandrit, dar toţi Patriarhii îl respectau. Era cea mai proeminentă figură filosofică.

Eu mă ţineam mereu în umbră. Mă bucuram că ideile mele erau însuşite de toţi şi că Mitoskeon şi Teotepsides erau plini de entuziasm şi convinşi de reuşita Sinodului ce se apropia.

Sosi şi ziua de 25 decembrie, ziua Naşterii Domnului. Toţi patriarhii se pregăteau să slujească. Pe 24 decembrie, seara, eram adunaţi toţi în salonul cel mare al oaspeţilor. Toţi erau bine dispuşi şi se discuta în grupuri. La un moment dat intră Virginia, copila de 16 ani şi spuse că Sfântul Vasile are ceva de comunicat. Imediat i s-a dat un fotoliu şi Virginia a luat loc senină şi degajată. Am alergat şi le-am chemat pe Emalina şi Xerotemia, să asiste şi ele la comunicare. Virginia, cu capul lăsat pe spetează, începu:

"**Fie ca Naşterea Domnului nostru să vă aducă Har şi bucurie, iubiţii mei fii şi prieteni ! Nu este nevoie să vă mai spun cine vă vorbeşte. Am venit spre a vă spune că mâine, cei patru: Teoctist, Stareţul Athosului, Isihie, Stareţul Mănăstirii „Rugul Aprins" şi cei doi pustnici egipteni, Epifanie şi Sosipatrus, să asiste în Altar în patru Biserici diferite la momentul central al Liturghiei: rugăciunea prefacerii - Epicleza, şi fiecare din ei, separat, să scrie pe loc ce vede.**

Aceşti patru au primit din partea Părintelui Luminilor puterea de a vedea cum acţionează Radiaţiile Opalice sau - cum spuneţi voi - Harul Duhului Sfânt.

Teotepsides să adune apoi cele patru scrisori şi să fie citite în public, în faţa poporului, a doua zi, în Catedrala cea mare a Sfintei Sofii.

Veţi întocmi toţi cei 12 patriarhi un document, ce va fi citit cu ocazia Sinodului Ecumenic.

Dorim de asemenea ca patriarhul Spiridon al Cezareei să rămână mai departe în scaunul de patriarh, dar să se străduiască să-şi spele dunga maronie ce s-a imprimat pe spiritul său. Maxim, prietenul vostru, vă va lămuri complet cum şi prin ce mijloace se poate curăţi spiritul de pete.

Darul Domnului nostru Iisus Hristos şi dragostea lui Dumnezeu Tatăl să fie cu voi, cu toţi ! *Amin* !..."

A fost o bucurie de nedescris ! Toţi râdeau şi treceau pe la Spiridon patriarhul şi-l încurajau şi-l rugau să-şi ia toiagul şi să-şi pună la piept Crucea şi ingolpionul. Spiridon, însă, era de neclintit.

Acceptă să rămână patriarh, dar se legă că nu va mai purta toiag şi ingolpion, doar o Cruce de aramă, simplă, ca protosinghelii.

Ce să vă mai spun ? Că a fost o slujbă ca în basme ? E puţin spus ! Că a cântat tot poporul şi că corul s-a întrecut pe sine... nu pot descrie !

Interesant a fost a doua zi de Crăciun, când au slujit doar Teotepsides, Leon, şi Teognost, iar la sfârşitul slujbei, Teotepsides a citit cu glas tare, în mijlocul Bisericii, declaraţiile celor patru văzători: Teoctist, Isihie, Epifanie şi Sosipatrus, care au văzut în timpul „Prefacerii" fascicole de raze luminoase care intrau în preotul care rostea invocarea:

***„Doamne, Cela Ce ai trimis pe Prea Sfântul Tău Duh în ceasul al treilea Apostolilor Tăi, pre Acela, Bunule, nu-l lua de la noi, ci ni-l înnoieşte nouă, celor ce ne rugăm Ţie* !"**

Harul, deci, pătrundea în om, în sufletul lui şi nu în darurile ce erau simple materii, neputincioase de a primi Har, Duh Sfânt.

Mitoskeon ceru binecuvântarea Patriarhului să vorbească poporului. Predica a fost o capodoperă filosofică. Mitoskeon a tras cocluzia clară:

„SINGURĂ RUGĂCIUNEA, MEDITAŢIA ŞI CONTEMPLAŢIA POT ADUCE PE OM ÎN STARE DE A PUTEA PRIMI HAR – DUH SFÂNT !”

A vorbit apoi de marele efort în care trebuie să se angajeze cel ce doreşte să se întâlnească cu Iisus înlăuntrul său.

- Ca să te întâlneşti cu Iisus, trebuie să ajungi mai întâi să-L iubeşti cu pasiune; ca să ajungi însă să-L iubeşti cu pasiune, trebuie mai întâi să-L cunoşti şi ca să-L cunoşti, trebuie să-l studiezi, să-l descifrezi, să-L meditezi, să-L contempli în taină !

A vorbit atât de clar, atât de limpede, atât de profund, încât Patriarhul a ieşit în uşile împărăteşti şi l-a sărutat, rugând poporul să-i cânte „Mulţi ani trăiască !”

Când slujitorii au părăsit Catedrala, Mitoskeon era parcă el Patriarhul cel mare... Mare filosof, mare gânditor acest Mitoskeon ! Ştiţi în ce strat este ? În VIII ! El, cu cei trei Ierarhi, formează un grup nedespărţit, extrem de activi şi plini de idei şi fantezie. Sunt şi ei mari iubitori de muzică şi au permisiunea de a asista la concertele ce au loc în Oraşul de Aur. Ei sunt principalii colaboratori din Sratul VIII ai lui Buddha, conducătorul Oraşului de Aur.

Ce să vă mai povestesc ? Că Sinodul a aprobat în unanimitate toate propunerile formulate de Teotepsides ? Da ! Toate au mers perfect ! Mai uşor şi mai repede decât îmi închipuiam eu... Sigur că am avut o mare satisfacţie când, la Sinod, fiecare patriarh şi fiecare mitropolit avea în faţă Lucrarea mea „**Marea erezie**” şi îmi cereau să le dau şi prima mea Lucrare „**Ritual şi Duh Sfânt**” şi Teotepsides a promis că va face copii şi va trimite fiecărui arhiereu câte o copie.

Sinodul a ţinut destul de mult. Mi-a plăcut de Spiridon al Cezareei, care a mărturisit din propria sa experienţă că nu există iertare... Cel ce a strălucit însă în Sinod, a fost tot Mitoskeon. El a fost chiar delegat să redacteze documentul final al Sinodului, pe care aveau să-l semneze toţi membrii Sinodului.

În esenţă, documentul final stabilea următoarele:

Punctul I: - Se suspendă definitiv şi pentru totdeauna noţiunea de „iertare”, rămânând să se folosească doar în limbajul curent, pentru diverse greşeli comise neintenţionat;

Punctul II: - La spovedanie preotul nu „iartă”, ci „dezleagă”, pentru ca credinciosul să se poată împărtăşi;

Punctul III: - Se consideră textul original al Liturghiei lui Ioan Hrisostom, care, la Sfânta Chemare nu mai adaugă: „...spre iertarea păcatelor”, când se referă la frângerea trupului şi la vărsarea sângelui;

Punctul IV: - Se abrogă titlul de „taine” dat celor 7 ritualuri, numindu-se pur şi simplu „slujba botezului”, „slujba sfântului maslu”, „slujba spovedaniei”, „slujba hirotoniei” etc. şi

Punctul V: - „Taine” sunt cele trei etape ale desăvârşirii:

1.CURĂŢIREA, 2.TRANSFIGURAREA şi 3.CONLUCRAREA.

Cam acestea au fost prinse de Mitoskeon care, bineînţeles, le-a prezentat într-un document de aproape 80 de pagini, care a fost citit în plin Sinod şi apoi semnat de fiecare participant şi membru al Sinodului în parte.

Stai ! Mi-am amintit de încă un punct important... Ca să vezi, uitasem ceea ce era tot atât de esenţial ca şi iertarea:

Punctul VI: - Se precizează că Harul Duhului Sfânt nu sfinţeşte materia, ci doar sufletul „vrednic şi curat”.

Despre acest punct, Mitoskeon a scris foarte detaliat în document, arătând cu claritate că:

„OMUL NU POATE PRIMI HAR DECÂT CÂND A PARCURS ETAPA CURĂŢIRII, CÂND A REALIZAT CURĂŢENIA ÎN GÂNDURI ŞI SIMŢIRI ŞI S-A LEPĂDAT DE SINE, FIIND MAI PRESUD DE DORINŢE ŞI DE PATIMI !”

Acum voi ştiţi prea bine din comunicările pe care le-aţi primit, că Harul Duhului Sfânt se numeşte în limbajul nostru RADIAŢIILE OPALICE EROSONICE şi că acestea încep să pătrundă în spirit numai atunci când spiritul ajunge să fie alb... adică a păşit în Sratul V. Cei cu pete, ca şi cei cu culori de diferite nuanţe de gri, gustă doar din RADIAŢIILE SENTIONICE, care sunt pur şi simplu dătătoare de sens şi nimic mai mult...

Vreţi să fiu sincer cu voi ?

Teofilact: - Te rugăm !

Densi: - Am început să mă cam plictisesc tot povestindu-vă. Voi nu v-aţi plictisit de atâtea povestiri fără nici o pauză ? De trei zile mă ascultaţi. Nu simţiţi nevoia de variaţie ?

Teofilact*:* **-** Dragul nostru, ce variaţie mai mare să dorim ? Ne-ai purtat prin Atlantida, pe la azteci, prin Egipt, prin Iudeea... acum ai trecut în Bizanţ, am trăit alături de tine în Efes, lângă frumoasa ta Emalina, ne-ai introdus în problematica teologică a secolului IX... Ce variaţie să mai vrem ?

Densi: - Eu parcă am înţepenit atâta timp stând locului şi ştiţi... mai este ceva ce nu v-am spus: eu vă vorbesc din stratul VI şi pentru mine e greu să stau prea mult timp într-un strat atât de jos. Nu zic că nu mă simt bine, dar parcă aş mai respira puţin aerul din Oraşul de Aur. Eu vă propun să întrerupem şi să facem finalul cu puteri noi. Este bine ?

- Este foarte bine, iubite Densi ! interveni sora mea cea bună. Eu de vreo două ore simt nişte dureri uşoare de cap şi aş face pauză, aşa că noi, mâine dimineaţă, te aşteptăm din nou să vii să ne termini povestirea.

Densi: - Fiţi binecuvântaţi şi... pe mâine !

LACRIMI ŞI SUFERINŢĂ

A doua zi, dis-de-dimineaţă, am intrat în birou şi, deschizând discoteca, am luat mapa cu „*Simfonia a IV-a*” de Anton Bruckner, Simfonia mea preferată, pe care o pun ori de câte ori simt nevoia să meditez. Erau orele cinci dimineaţa şi sora mea cea bună încă nu se sculase. Ascultam Simfonia şi meditam. Îmi apăru ***Heruvicle,*** propunându-mi să notez etapizarea Opalului în două cicluri, două Ere, în care prima Eră era alcătuită din cinci epoci. Am notat totul concentrat pe o singură pagină, apoi Heruvicle se retrase. Am rămas din nou singur şi meditam pe fondul părţii a doua a Simfoniei, pe care nici nu mai ştiu de câte ori am pus-o.

În sfârşit, pe la orele 8.00 sora mea cea bună intră şi se aşeză, pregătită să-l prindă pe Densi în ecran. Închise ochii, iar eu aşteptam ca ochiul minţii să pătrundă spre înălţimi.

Densi apăru trist şi nostalgic. Când s-a simţit văzut de noi, zâmbi cu copilăreasca-i nevinovăţie. Nu ştiu de ce, dar parcă avea un aer de feminitate; părea proaspăt şi parcă mai întinerit.

Densi: - Ei, dragii mei, de-aţi şti câte am mai făcut de ieri de când am plecat !... Voi, săracii de voi, aţi făcut mai nimic... Asta-i viaţa în trup: multă pierdere de timp ! Eu, după cum ştiţi, vă vorbisem din Stratul VI. Când m-am retras, m-am dus în Stratul VII direct la Emalina şi la discul ei Linomenus, un excepţional arhitect, unul dintre cei mai vestiţi, cunoscut până şi în Oraşul de Aur. El a făcut proiectul celei mai fantastice săli de concerte din Stratul VII. Buddha însuşi a coborât din Oraşul de Aur, să asiste la inaugurarea sălii. Ca distincţie, Buddha i-a dăruit lui Linomenus un toiag sculptat şi o trusă de instrumente, confecţionate de un vestit bijutier din Oraşul de Aur.

De la ei am fost în Stratul VIII la Mitoskeon, cu care am urcat în Oraşul de Aur, mergând direct la Xerotemus, care ne aştepta. Ne-a spus că Buddha este în plină discuţie cu Iisus, Care, de la un timp Este foarte agitat şi secretos. Ştim cu toţii că Opalul este în plină pregătire pentru ultima şi cea mai amplă intervenţie asupra Pământului. Eu nu ştiu ce se petrece în Opal, căci, de când am fost pe Pământ, în Bizanţ, nu am stat decât foarte puţin în Opal, apoi am trecut în Oraşul de Aur, având o misiune clară, care trebuie să o duc la îndeplinire. De secole n-am mai intrat în Opal şi Ligurda, discul meu integral, refuză să-mi comunice ce pregăteşte Opalul pentru pământeni.

Teofilact: - Cum, Densi, tu, spirit opalic, nu cunoşti nimic din planul opalic de intervenţie ? Nici tu nu ştii ?

Densi: - Precis, nu ştiu decât că din anul 1970, Opalul s-a întors cu privirile spre Pământ şi pregăteşte intervenţia cu lux de amănunte; detaliile însă nu le cunosc, sunt secrete. Doar Buddha cred că ştie mai multe, căci Iisus stă mereu închis cu el în măreţul lui Palat. Ce fac, ce discută, nu pot intercepta. E drept că şi eu am o însărcinare majoră de fond: **pregătirea NOII FILOSOFII CHRISTIANICE, căruia Pământul trebuie să i se supună, dar valul de şoc şi de cataclism prin care va trece Pământul nu mi-e cunoscut**. Intuiesc... intuiesc şi prevăd, aşa, cu propriile mele puteri, prin puterea mea clarvizionară, dar sunt în afara acestei probleme. Nu voi participa la invadarea Pământului...

Teofilact: - Invadarea Pământului ? Cine-l va invada ?

Densi: - „***Călăreţii opalici***”, înarmaţi cu arme nimicitoare, care vor arde şi vor dezagrega spiritele irecuperabile. Vor invada Pământul Radiaţiile Opalice, care de secole stau pregătite pentru această epocă în care deja am intrat. Ce ştiţi voi ! Dar e mai bine să nu ştiţi prea multe.

Acum vreau să vă continui firul povestirii, rămasă în suspensie de ieri.

Teofilact: - Cum va evolua...

Densi: - Lasă, lasă întrebările, că nu vă e de folos să ştiţi prea multe.

Am uitat în povestirea mea de ieri, să vă spun un mic detaliu, care în continuare va avea o mare importanţă. Odată cu Papa Leon al Romei, v-am spus că a venit şi Virginia, mediuma de 16 ani, prin care comunica Vasile cel Mare. Virginia era însă cu fratele ei mai mare, Paul, în vârstă de aproape 50 de ani, care era deja cardinal şi ales de Leon să-i fie succesor. Leon avea peste 70 de ani şi era cam bolnav. Cardinalul Paul era întruchiparea angelismului: de o blândeţe şi seninătate ce nu aveau egal ! Era îngrijit şi atent cu toată lumea, ştia greceşte la perfecţie, încât puteai să juri că este atenian. Ne-am

simpatizat de la prima vedere şi ne-am împrietenit. Îmi citise cartea şi cu toate că era în fond de acord cu ideile mele, totuşi avea nişte rezerve. Îmi spunea:

- E perfect ceea ce susţii, e drept şi adevărat, dar poporul, mulţimea are nevoie să creadă că materia îi sfinţeşte. Ei nu pot primi, nu se pot ridica cu gândul la acea înălţime la care razele Duhului Sfânt se coboară şi transfigurează fiinţa. Ei au nevoie de bucurii ! Bucuria lor e să ştie că împărtăşindu-se, Îl primesc pe Însuşi Hristos în persoană, că bând aghiazmă, sufletele lor se curăţă de întinare, că spovedindu-şi greşelile primesc iertare... şi câte şi mai câte !

Venea şi mă lua cu el la plimbare şi-şi destăinuia bucuriile unei vieţi de introspecţie şi adâncă contemplaţie. Acest Paul m-a cucerit, cu toate că eram categoric în susţinerea ideilor mele şi consideram că teologia creştină trebuie să spună şi să susţină adevărul, iar poporul să nu mai fie lăsat să ia ritualul ca absolută realitate metafizică.

În timpul Sinodului am stat împreună unul lângă altul. Când noi, cei invitaţi, am fost solicitaţi să ne exprimăm votul, singur, el, Paul, s-a abţinut de la vot. Însuşi Papa Leon a venit la el şi i-a spus să ridice mâna, dar Paul, lăcrimând, i-a spus:

- Veţi vedea mai târziu de ce m-am abţinut.

Ne-am despărţit în cele mai bune condiţii şi la plecare îmi părea aşa de rău că mă despart de el, încât l-am condus până în port şi ne-am făcut cu mâna până ce corabia s-a depărtat.

Deocamdată atât despre acest blând şi senin Paul. Voi reveni însă curând asupra lui.

După încheierea Sinodului Ecumenic, după ce toţi invitaţii au plecat fiecare la locurile şi ţările lor, eu - conform promisiunii făcute lui Teotepsides - mi-am luat în primire postul de bibliotecar al Patriarhiei. Cărţile erau cu miile şi în totală anarhie şi dezordine. Am luat-o sistematic, triindu-le după vechime şi după probleme. Am muncit mai bine de un an fără nici o recreaţie, fără să-mi permit să mă duc măcar să îmi văd părinţii.

Odată biblioteca pusă în ordine, cu cataloage şi numere de ordine, am cerut permisiunea Patriarhului să mă duc pentru un timp la Schitul meu din Athos, Tabor, pentru câteva săptămâni. Câteva săptămâni s-au transformat în câteva luni, căci m-a prins scrierea „Filocaliei", pe care n-am vrut să o las până ce nu am terminat Capitolele despre „*Cunoaştere*" şi despre „*Dragoste*".

Apoi m-am reîntors la Constantinopol, cerându-i iertare Patriarhului pentru întârziere.

Biblioteca fiind în ordine, m-am pus pe citit. M-am oprit la o veche preferinţă de-a mea: religia veche egipteană. Aveam cărţi scrise şi în greceşte şi în limba egipteană; eu, ştiind ceva limba egipteană de la şcoala din Efes, am reuşit ca în doi ani de zile să ştiu egipteana la perfecţie.

Între timp, Patriarhul îmi tot dădea din când în când scrisori anonime, prin care Patriarhul era acuzat de „erezie", că a distrus cele „7 taine" lăsate de Sfinţii Părinţi. La început rupeam scrisorile, într-o zi însă, Patriarhul mă chemă în biroul lui şi-mi arătă o scrisoare de cinci pagini, semnată de data aceasta de un oarecare Arsenie, Ieromonahul din sudul Peloponezului. Arsenie, cu un ton calm şi cuviincios, ruga pe Patriarh să reflecteze mai adânc, atrăgând atenţia că el, prin experienţa lui vie, a constatat că cele 7 taine sunt vii şi că Duhul Sfânt lucrează prin ele în chip văzut şi simţit. Am păstrat scrisoarea, că mi-a plăcut sinceritatea acestui Arsenie.

După vreo 7-8 luni ne pomenim că acelaşi Arsenie vine personal la Patriarh în audienţă şi, cu deosebit curaj califică Sinodul drept „o mare greşeală" ce trebuie cât de repede corectată.

Teotepsides m-a chemat să-l văd şi eu pe Arsenie. Mi-a făcut impresia unui om modest, simplu dar curat, cu bune intenţii şi sincer. Nu era nici pe departe un gânditor, nu prezenta problemele în adâncime, ci superficial, pe dinafară, considerând slujbele şi ritualurile absolut sfinte. Ne-a vorbit de Ioan Hrisostom ca de cel mai mare Sfânt al Bisericii din toate timpurile, căci prin scrierea Liturghiei, Ioan a împlinit cuvintele lui Iisus: „Cine mănâncă Trupul Meu şi bea Sângele Meu, întru Mine petrece şi Eu întru dânsul". Ne spunea că pregăteşte o carte, pe care a intitulat-o „Dovezi grăitoare asupra lucrării Duhului Sfânt prin cele 7 Taine ale Bisericii Creştine" şi că până în cel mult un an o va aduce şi o va preda direct Patriarhului, pentru ca să se convingă că cele 7 taine sunt vii şi active, lucrând prin ele „Duhul Sfânt cel de viaţă dătător".

N-am putut spune nimic. Teotepsides zise însă:

- Constat că Arsenie are un limbaj care este în stare să ridice tot poporul împotriva celor adoptate de noi în Sinod. Religia e creaţia poporului ! Nu putem lăsa poporul să creadă ce vrea, dar dacă preoţii nu înţeleg, ce să mai zic de mase ?!

Mă decepţionau scrisorile pe care le primeam mereu, în număr din ce în ce mai mare.

M-am hotărât să plec în Egipt să predau religiile, fiindcă primisem o ofertă din partea lui Lauscotes, rectorul Şcolii de filosofie şi din partea lui Teognost, Patriarhul Egiptului. Plecarea în Egipt m-a destins. Profesoratul îmi părea mai interesant ca orice. Teotepsides îmi dădu binecuvântarea şi cu prima corabie am plecat spre Alexandria.

Când am ajuns, prima veste a fost că Papa Leon al Romei murise şi-n locul lui fusese ales Paul, blândul şi bunul meu prieten, căruia i se zicea şi „Cel pios”.

Mi-am luat foarte în serios postul de profesor la Şcoala de filosofie, dar, ca şi în Grecia, Teognost Patriarhul mă chemă la el şi-mi spuse cum zeci de preoţi vin la el şi cer repunerea celor 7 taine în drepturile ce le aveau înainte.

Au trecut câţiva ani, în care profesoratul îmi dădea satisfacţii mari. Mai scrisesem în acest timp „Ambigua” şi volumul II la „Filocalie”.

Într-una din zile primesc o scrisoare semnată de Papa Paul „Cel pios”, prin care sunt invitat la Roma să-mi petrec acolo vacanţa de vară. Invitaţia am primit-o cu plăcere şi, odată venită vacanţa de vară, am plecat la Roma.

M-a primit şi m-a găzduit ca pe un Patriarh şi eram tot timpul împreună. Paul începu să deschidă cu mine o veche problemă ce-l frământa din ce în ce mai mult: poporul avea nevoie să creadă în cele 7 taine. De fapt, nici Papa Leon, care încercase, nu reuşise să înlăture credinţa poporului în sfinţirea materiei.

- Copleşitoarea majoritate a credincioşilor privesc Împărtăşania ca însuşi Trupul şi Sângele Domnului. Zadarnic am stabilit că materia nu se poate sfinţi. Poporul crede că şi materia se sfinţeşte. Crede că icoanele şi statuile reprezentând pe Sfinţi sunt sfinţite, crede că zidurile Bisericii şi candelele sunt sfinţite... tot ceea ce atinge preotul se sfinţeşte.

Asta-i credinţa, şi părerea mea este că trebuie să ţinem seamă de popor. POPORUL ESTE O MASĂ DE COPII care comit tot felul de greşeli. Spovedania îi salvează când ei îşi mărturisesc greşelile, iar preotul îi iartă... Vreau să propun convocarea unui nou Sinod şi să redăm valabilitatea celor 7 taine. Sunt conştient că în fond greşim, dar deocamdată trebuie să ştim că trăim para-religiei şi că religiei îi sunt proprii compromisurile.

Tăceam... tăceam şi lăcrimam, pentru că avea dreptate. I-am spus că şi Teotepsides este năpădit de scrisori, i-am povestit şi de Arsenie, că m-a răscolit cu naivităţile lui, care erau însă sincere şi demonstrau că**:**

PĂMÂNTUL NU POATE TRĂI ÎN ADEVĂR,

că religia este religie tocmai pentru că trăieşte în ceaţă şi confuzii, dar tocmai ceaţa şi confuziile constituie zona în care „credinciosul” se simte liniştit.

Adevărul este prea dur, prea crud, prea nemilos. „Credinciosul” nu poate concepe un Dumnezeu al ADEVĂRULUI, ci al „MILEI”. El are nevoie nu de un Dumnezeu aspru şi intransigent, ci de un Dumnezeu milos şi iertător, Care trece cu vederea neputinţele, erorile şi confuziile.

Mi-am dat seama că pământenii nu erau încă pregătiţi, nu puteau primi adevărul. Ştiam prea bine că „Harul” este ceva preţios şi rar, de care foarte puţini beneficiază. Şi totuşi, poporul ţinea, dorea să pipăie „Harul”. Aceasta era, în esenţă, o imposibilitate şi totuşi Bizanţul s-a decis să accepte compromisul.

Papa Paul s-a înţeles cu Teotepsides şi cu Teognost al Egiptului şi au convocat un nou Sinod Ecumenic în grabă, fără prea multă pompă şi fast. N-a ţinut decât două ore şi, printr-o scurtă enciclică, Sinodul a restabilit valabilitatea celor 7 taine. Scurt şi cuprinzător !

Teofilact: - Şi tu, nu te-ai opus ?

Densi: - Nu am putut şi nu mai avea nici un rost. Eram copleşit, decepţionat, conştient că 95% doreau tainele, doreau iertare, doreau Har ieftin, care să fie la îndemâna oricui.

Devenisem apatic, tăcut şi retras. Am renunţat la profesorat, am renunţat la diverse oferte de posturi şi funcţii, m-am retras în Schitul Tabor şi am plâns...

M-am simţit singur, părăsit, înfrânt.

Am lăcrimat, am suferit, că tot ceea ce clădisem eu se surpase, astfel că:

NU SE MAI PUTEA FACE NIMIC !

.....

Densi tăcea.

.....

- Pune, te rog, „Neterminata" !

M-am conformat dorinţei lui Densi, care se întristase. Trişti eram şi noi... doar bufniţa din bibliotecă ne privea cu ochii luminaţi.

Densi ascultă toată Simfonia.

.....

- Au urmat apoi tulburări în Conducerea de Stat. Împăratul a fost detronat şi a venit un altul, fanatic şi desfrânat, avid de aur şi fast. Teotepsides îşi dădu demisia, neputând accepta conduita împăratului, iar ca patriarh veni un om de nimic, un beţiv, un lacom şi un schilod la suflet, care puse să fie arse toate Lucrările mele.

Am reacţionat cu violenţă. L-am înfruntat pe patriarh şi pe împărat l-am făcut ticălos şi nemernic în plină curte. M-au arestat, m-au surghiunit şi au ordonat să mi se taie limba.

Am murit în chinuri, în lacrimi, în suferinţă şi sânge. Mă săturasem de Pământ, de pământeni, de tot...

Am intrat direct în Opal, fără să-mi văd colaboratorii din Oraşul de Aur şi am stat acolo vreo opt secole...

Densi din nou tăcu. Asculta sau nu Simfonia care încă mai cânta... nu ştiu. Tăcea doar.

Apoi a început partea a II-a a Simfoniei.

.....

- De data aceasta îi vom învinge !

De data aceasta vom birui pe toate planurile ! Planul de acţiune asupra Pământului este atât de vast, încât cuprinde şi acoperă toate sectoarele. **Niciodată OPALUL n-a făcut ceea ce va face acum pentru Pământ: NIMICIRE şi în acelaşi timp CONSTRUCŢIE ! Va nimici o Lume şi va construi alta, bazată pe dreptate şi adevăr.**

Va nimici ura, nedreptatea,răutatea şi minciuna şi va instaura echilibrul şi armonia. Perioada aceasta va dura 90 de ani; cam din 1970 a început şi va dura până în 2050...

Nouăzeci de ani de munţi ce se vor prăbuşi şi prăpăstii ce vor deveni piscuri, râuri ce vor seca şi pustii ce vor rodi...

Va fi vai şi amar ! Va fi entuziasm şi bucurie ! Religiile se vor clătina, ameţite de viteza vânturilor ce vor bate, ştiinţele se vor minuna de adevărurile ce se vor demonstra...

Da ! **OPALUL este hotărât, are în plan să aducă dovezi Pământului despre existenţa sufletului după moarte, despre forţa şi puterea Radiaţiilor Opalice...**

Veţi trăi... poate... şi veţi vedea !

Oricum, veţi asista, fie de aici, fie în spirit.

Nu putem garanta nimănui supravieţuirea în timpul evenimentelor ce vor urma.

Fiţi pregătiţi pentru orice eventualitate !

Povestirea mea s-a sfârşit...

S-a sfârşit şi

SIMFONIA „NETERMINATA"!...

CUPRINS

PROLOG .....
ARIA PE COARDA SOL .....
ATLANTIDA
MONZEOMENI .....
VAVIVOV.....
TOCCATA ŞI FUGA IN RE MINOR .....
MARTUPICIU .....
PEDEAPSA .....
EGIPT
XEROTEMUS .....
OPAIŢELE .....
LA ŞCOALA DIN XEROPOTAMUS .....
TAINELE .....
ALEXANDRIA .....
KUMRAM .....
PRIMUL MUNTE .....
AL DOILEA MUNTE .....
AL TREILEA MUNTE .....
BIZANŢ
EROAREA .....
ÎNTREBĂRI FĂRĂ RĂSPUNSURI .....
ŞCOALA DIN EFES .....
SCHITUL TABOR .....
SINODUL ECUMENIC .....
LACRIMI ŞI SUFERINŢĂ .....

COPERTA 4

„...Ca să te întâlneşti cu IISUS, trebuie să ajungi mai întâi să-L iubeşti cu pasiune, ca să ajungi să-L iubeşti cu pasiune trebuie mai întâi să-L cunoşti şi ca să-L cunoşti, trebuie să-L studiezi, să-L descifrezi, să-L meditezi, să-L contempli în taină !”

„SINGURĂ RUGĂCIUNEA, MEDITAŢIA ŞI CONTEMPLAŢIA POT ADUCE PE OM ÎN STARE DE A PUTEA PRIMI HAR - DUH SFÂNT !”

Densi: **- Afecţiunile trec...simpatiile se spulberă... „dragostea” persistă o vreme, dar „Iubirea”...**

„IUBIREA RĂMÂNE PENTRU ETERNITATE !”...